

Zbirka izbranih literarnih
in likovnih del učencev

Šol. leto: 2017/2018

B

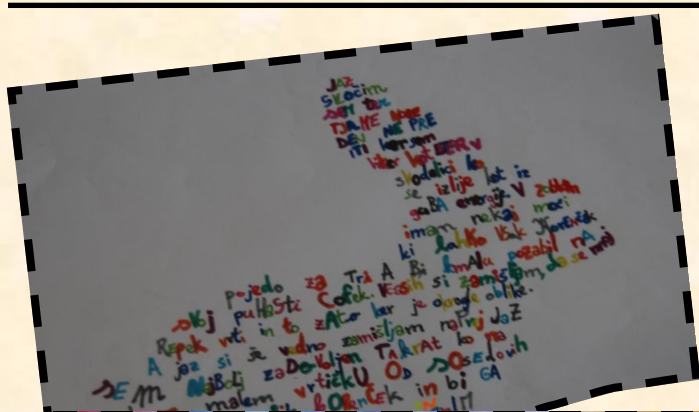
R

1

N

J

E

Uvod

Bogatimo se z Brinjem

V šolskem letu 2017/2018 ste učenci ustvarjali najrazličnejše izdelke, med katerimi je nastalo tudi veliko literarnih in likovnih. Kar je ustvarila vaša otroška in mladostniška domišljija, ste oblikovali v verze, zgodbe, risbe ... Nekatere je navdihnilo dogajanje iz lastnega življenja, nekatere prebrana književna besedila, druge vaše sanje ... V uredništvu Brinja dajemo v branje in na ogled izbrane izdelke, objavljene v zaporedju od 1. do 9. razreda. Preberete pa lahko tudi nekaj zanimivih intervjujev, ki so jih opravili osmošolci.

Učenci, vaša ustvarjalnost ne pozna meja, zato ne odlagajte pisal in čopičev! Pišite, rišite, v mislih oblikujte in razvijate svoje svetove, svoje poglede, uresničujte svoje sanje in jih potem, če se le da, delite z drugimi – tudi tako lahko ljudje bogatimo drug drugega. Pokažite svoje izdelke tudi svojim učiteljem. Pišite in rišite, da bomo lahko v Brinju vaše talente občudovali naslednje leto.

BRINJE

Mentorji:

Marjana Rozman, Helena Iskra, Majda Tomažič, Laura Novak, Jožica Grbec, Jožica Novak, Nevica Iskra, Mateja Bubnič, Marina Štemberger, Metka Šestan, Mirjana Tomažič, Klaudia Turković, Mateja Šepić, Dragica Štemberger Maljavac, Katja Čeh, Romeo Volk

Uredili:

Mateja Šepić, Dragica Štemberger Maljavac

Oblikovanje:

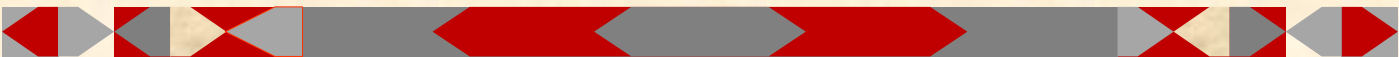
Mariza Močnik

Šolsko leto:

2017/2018

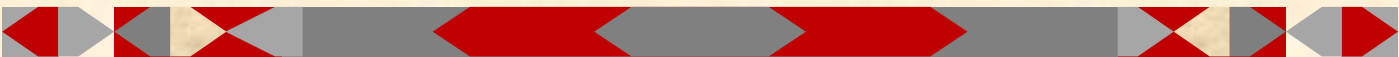
Besedila, vnesena s pomočjo optičnega čitalca, niso lektorirana.

Ilirska Bistrica, avgust 2018

Kazalo

	<i>Dela učencev 1. razreda.....4</i>
	<i>Dela učencev 2. razreda..... 26</i>
	<i>Dela učencev 3. razreda.....34</i>
	<i>Dela učencev 4. razreda.....40</i>
	<i>Dela učencev 5. razreda.....46</i>
	<i>Dela učencev 6. razreda.....52</i>
	<i>Dela učencev 7. razreda.....80</i>
	<i>Dela učencev 8. razreda.....90</i>
	<i>Dela učencev 9. razreda.....122</i>

1. razred

LITERARNA DELA

FRIDA IN STANKO

Frida Robida, velika gospa,
je srečala Stanka mičken'ga.

Stanko je bil vesel,
ker Frido je imel.

Kim Tomšič Bazina, 1. b

Jaz sem majhen, ti velika,
lahko sva prijatelja velika.

Mark Malečkar, 1. b

Frida Robida in Stanko
sta prijatelja dva.

Ona velika, on pa majhen,
a eden brez drugega ne moreta.

Ko Frida Stanka dvigne,
le-ta koš zabije.

Nika Zorc, 1. b

Živel je deček mali,
Stanko so ga imenovali.
Njegova izredno velika sošolka Frida
bila je kot robida.

Malega Stanka
in veliko Frido
so zlahka vsi opazili
in se z njima niso kaj prida družili.

Čeprav drugačna od drugih sta bila,
bila sta srečna,
da sta se našla.

Drugačnosti se ne smemo posmehovati,
ampak se morajo otroci skupaj
družiti in igrati.

Kdor se rad ima,
ta največ velja!

Tine Ličan, 1. b

V razredu je majhen fantič,
vsi se mu smeji
in ga žali.

Končno pride dekle,
Frida Robida ji je ime.
Stanka pozabijo
in Frido Robido napadejo.

Pa kaj za to!
Prijatelja postaneta,
ki si pomagata
in vedno vse premagata.

Naja Celin, 1. b

Frida Robida velika je bila,
a Stanko majhen je ostal.
V kinu spredaj je sedel,
le tako razgled je imel.

Na stranišču vrat zaprl ni sam,
saj majhen je ostal.
Frida Robida velika je bila,
kot žirafa na prvi pogled je bila.

Frida Robida želela si je,
da majhna kot Stanko bi postala,
Stanko košarke ni igral,
saj veliki zmerjali so ga,
da kot palček je.

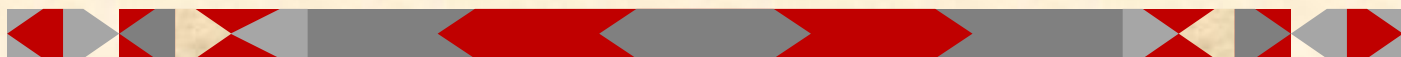
Taya Rep, 1. b

Frida Robida in Stanko Peška sta prijatelja.
Frida je prava velikanka,
Stanko Peška pa je majhen kot peška.

Drug drugemu pomagata
in skupaj se zabavata.

Maruša Frank, 1. b

To sem jaz

Sem Tine, Tine, Tine,
rad jem maline.

Sem fantek vesel, vesel, vesel,
žogo rad za vedno bom imel.

Sem prvošolec živ, živ, živ,
včasih tudi nagajiv.

Sem pa srečen, srečen, srečen,
to vam jaz zdaj rečem.

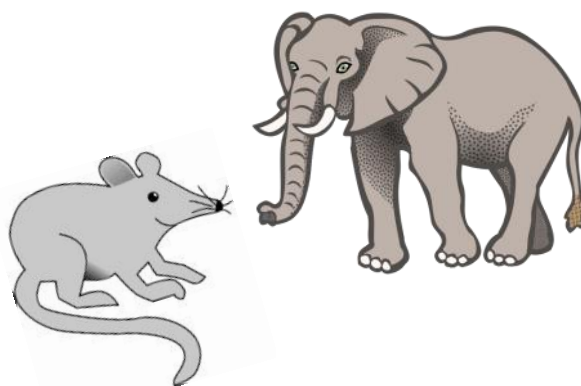
Tine Ličan, 1. b

Najmočnejši slon

Hvalil se je sivi slon,
da najmočnejši je le on.

Kar naenkrat pa utihne,
ker ustraši se male miške.

Lara Manias, 1. b

Na Dragi

Na Drago sem odšel,
sem bratca s sabo vzel,
sva rožice nabrala
in mamici jih dala.

Aljaž Polh, 1. b

Rožica

Rožica cveti,
se mamica smeji,
je rožica dehteča,
to je mamina sreča.

Sem šopek nabrala,
ga mamici dala,
bila je vesela
in mi zapela.

Naja Celin, 1. b

MOJA MARUŠA

MOJA MARUŠA VSE
MOGOČE POISKUŠA.

MIŠKE LOVI IN SE ZA
METULJI PODI.

KAČO OPAZUJE IN SE MARŠU
POSMEHUJE.

MOJA MARUŠA JE MUCA IN
POL, ZATO JO NE DAM
NIKOMUR DOMOV.

ANA, 1.A

NOGOMETNA ŽOGA

ŽOGA JE OKROGLA,
SE OKROG VRTI,
ČE JO MOČNO BRCNEM,
DALEČ ODLETI.

K NOGOMETU
HODIM, ŽOGO RAD
IMAM, ČE ME
SREČA SPREMLJA,
PA ŠE GOL JAZ DAM.

1.A

MATICO

MOJ AVTO^{AVTO} JE RDEČ,
VOZI SE V TUNEL SVETLEČ
AVTO IMA GUME ŠTIRI
IN PELJE ME V PRAM
SMERI.

DOMEN, 1.A

OBLAČEK

OBLAČEK GRE, OBLAČEK GRE,
NA DOLGO POTOVANJE GRE.
ŠEL BO PREKO MORJA
IN VISOKIH GORA.

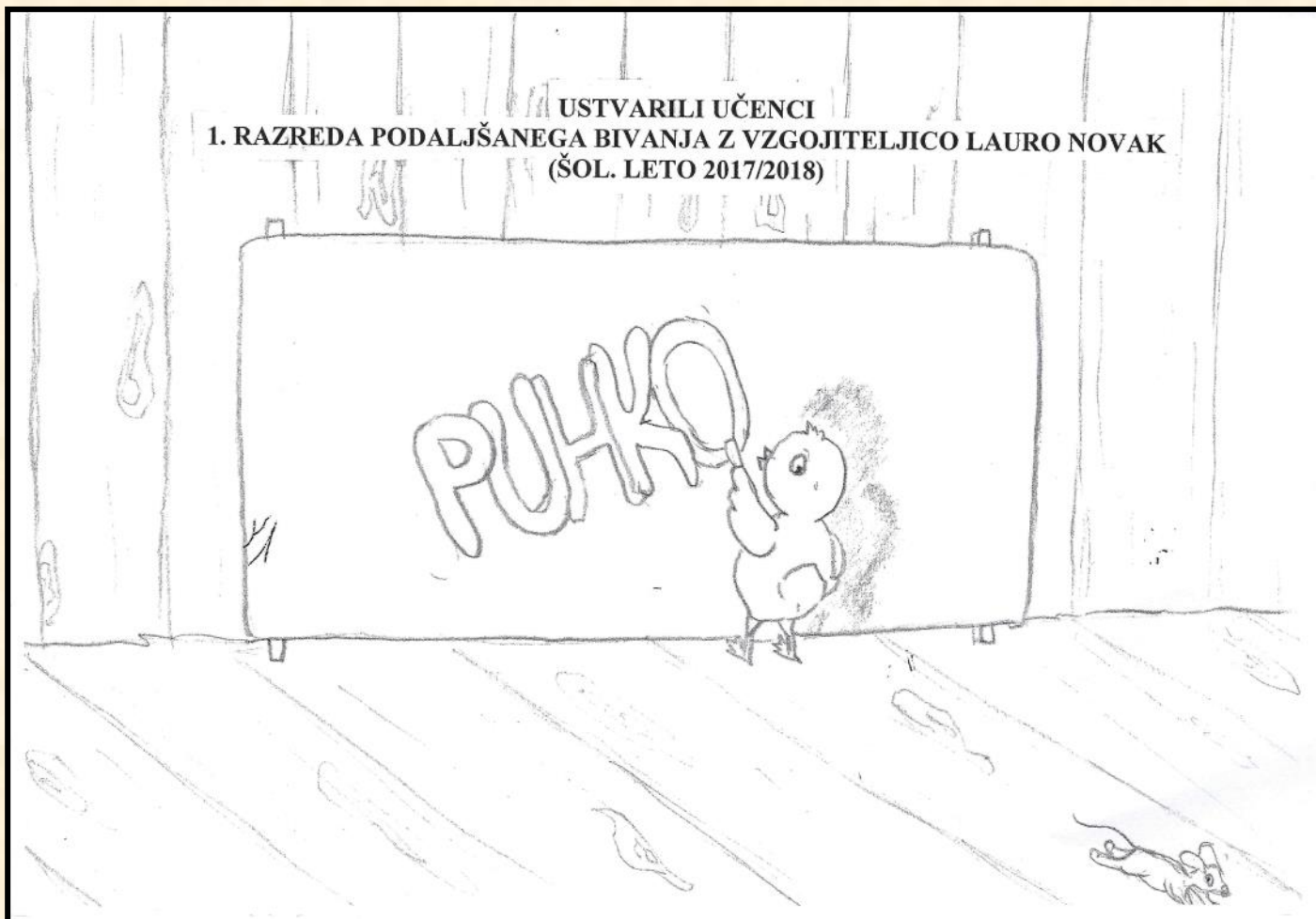
PRELETEL BO KRAJE VSE
IN SPOZNAL NOVE PRIJATELJE.
Z NJIMI SE BO IGRAL
IN SE VEDNO SMEHLJAL.

TI OBLAČEK TI,
KAR LEPO SE SKRIJ,
DA TE SONČEK NE ULOVI.

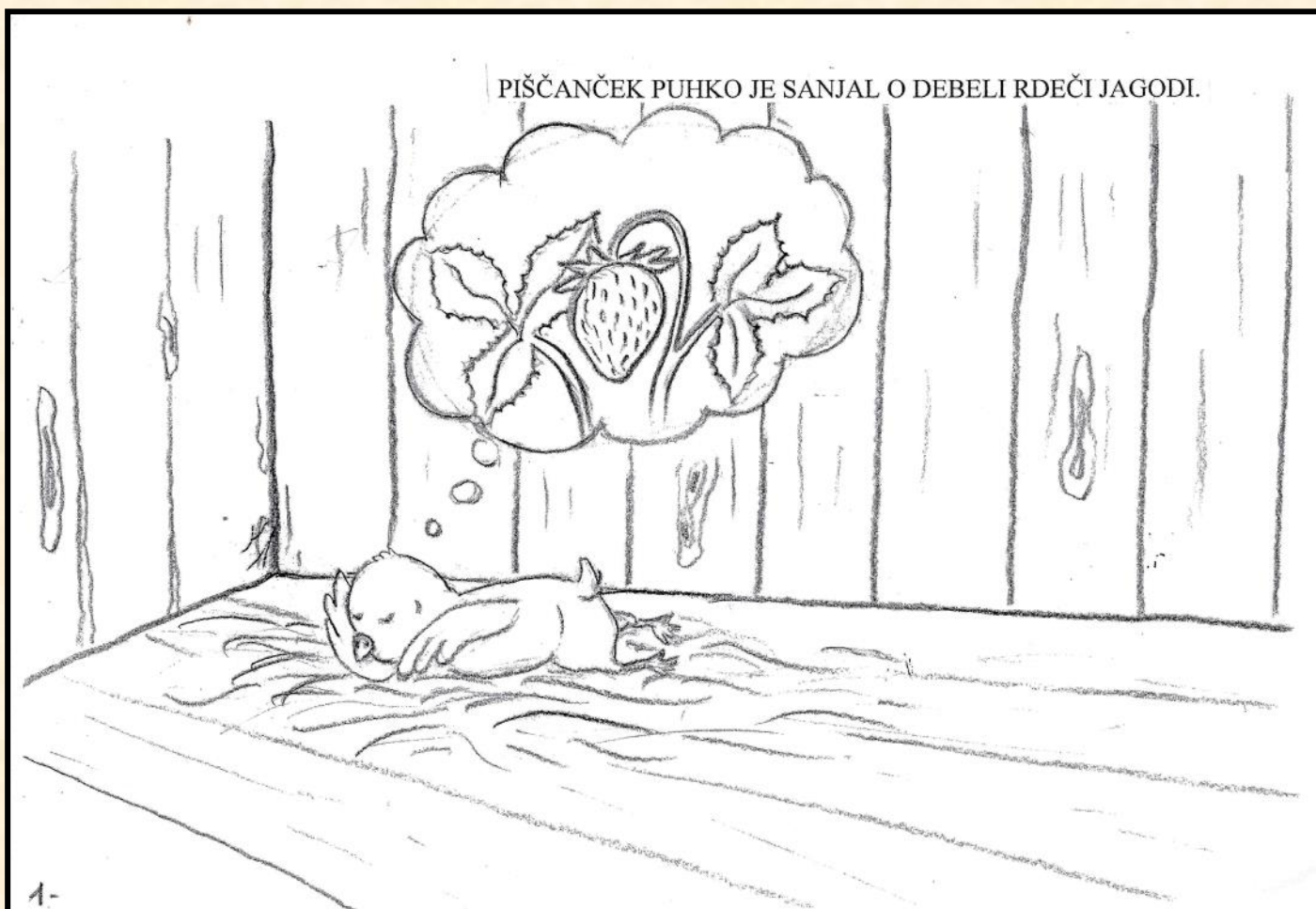

NOUR TOLBA, 1.A

USTVARILI UČENCI
1. RAZREDA PODALJŠANEGA BIVANJA Z VZGOJITELJICO LAURO NOVAK
(ŠOL. LETO 2017/2018)

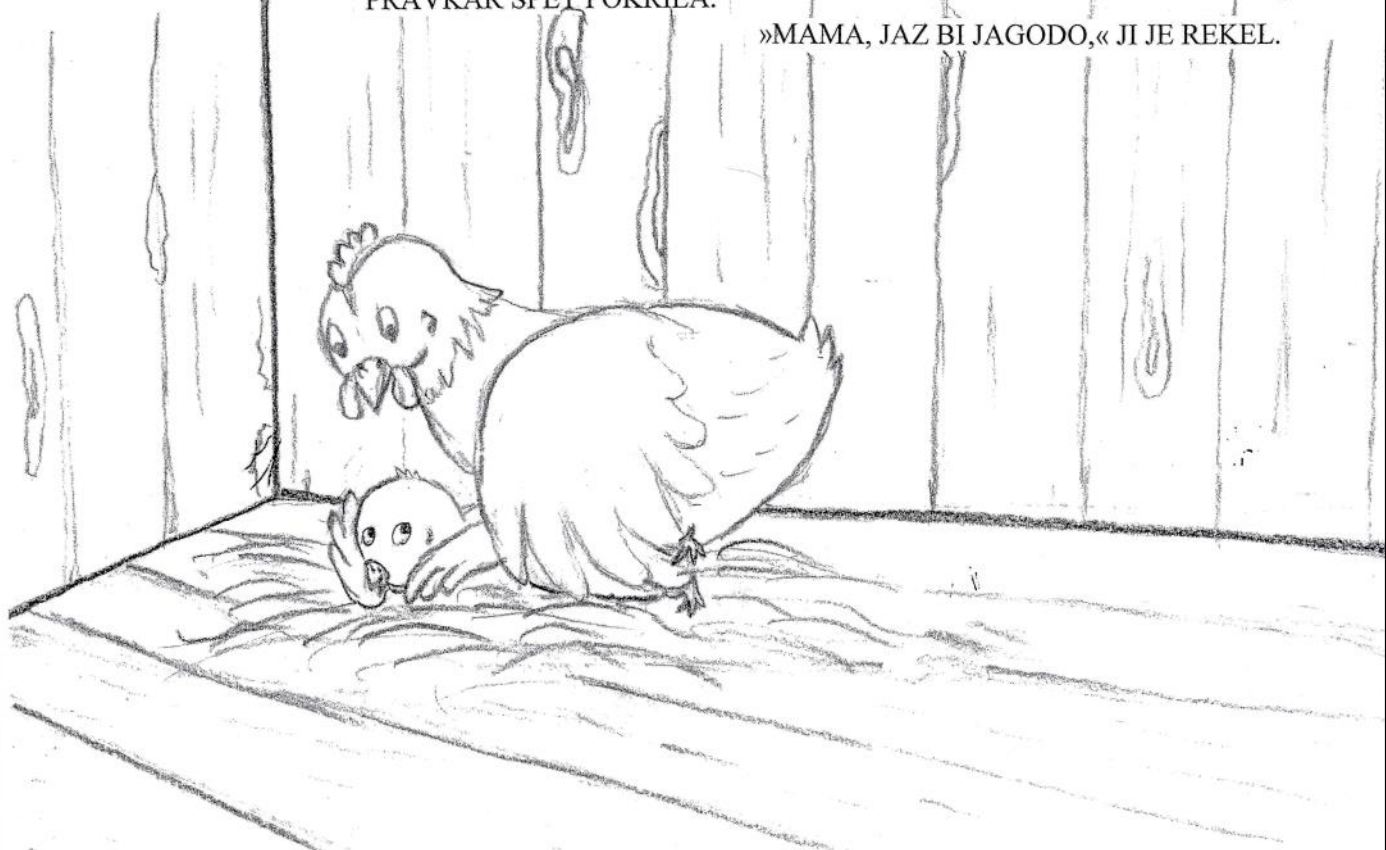

PIŠČANČEK PUHKO JE SANJAL O DEBELI RDEČI JAGODI.

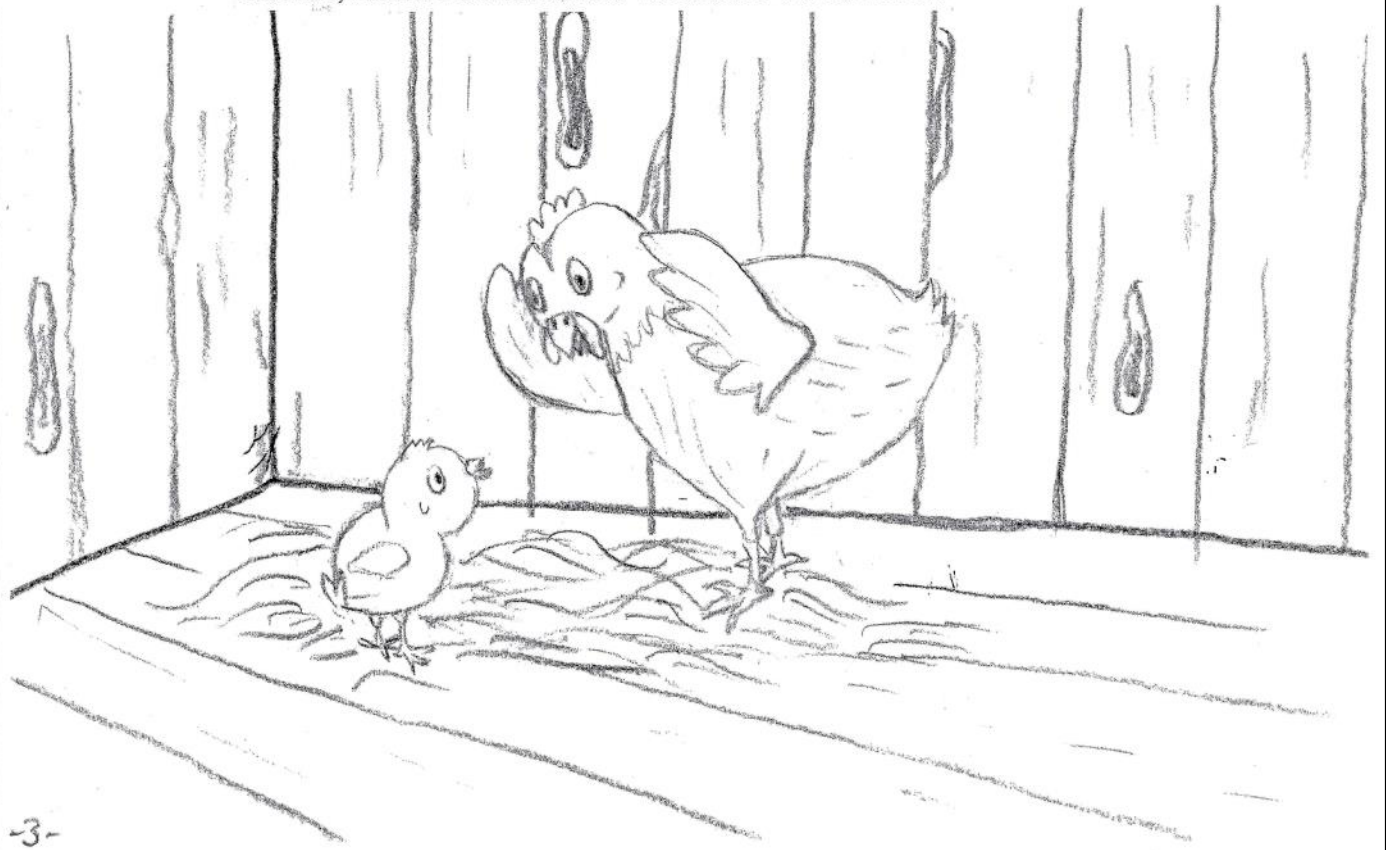

KO SE JE PREBUDIL, JE OB SEBI ZAGLEDAL MAMO KOKOLJO, KI GA JE PRAVKAR SPET POKRILA.

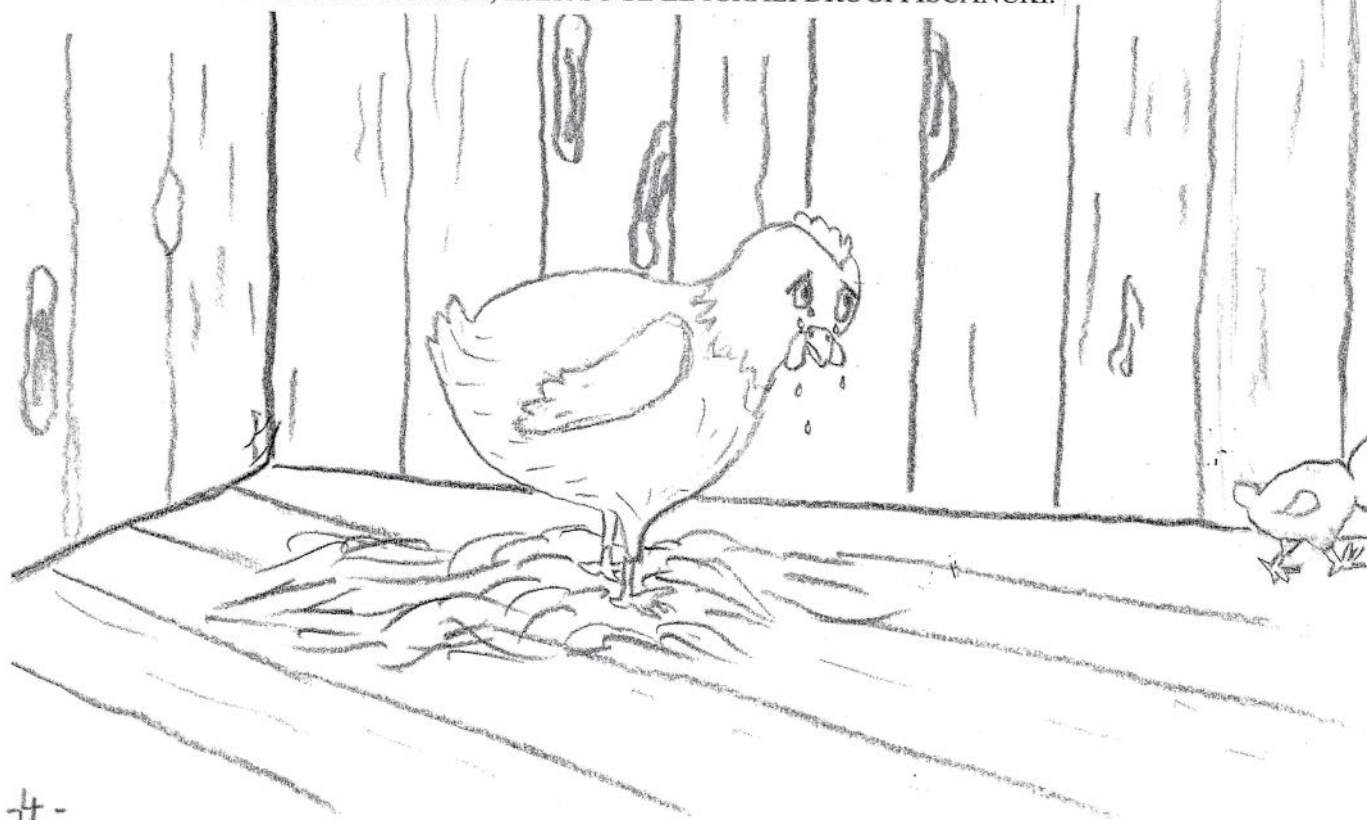
»MAMA, JAZ BI JAGODO,« JI JE REKEL.

»LE KAJ TI PADE NA MISEL LJUBČEK, SAJ JE KOMAJ POMLAD,« SE JE ČUDILA MAMA, »ŠELE POLETI JIH BOVA LAHKO NABRALA.«

KER NI DOBIL, KAR JE ŽELEL, JI JE PUHKO ZABRUSIL: »NE MARAM TE!« IN
ODŠEL NA IGRIŠČE, KJER SO SE ŽE IGRALI DRUGI PIŠČANČKI.

PRIJATELJU PEPIJU JE ZAUPAL SVOJE SANJE.
HITRO STA SPOZNALA, DA IMATA ENAKO
ŽELJO. OBA STA SE ŽELELA SLADKATI S SOČNO,
DEBELO RDEČO JAGODO.

ODLOČILA STA SE, DA JO POIŠČETA,
KAR SAMA STA SE ODPRAVILA V GOZD.

ŽE OD DALEČ STA ZAGLEDALA LISICO, KI SE JIMA JE PRIJAZNO PIBILŽALA.

-6-

»KAM PA KAM PRESLADKA, SIMPATIČNA MALA PIŠČANČKA?« JU JE
PRILIZNJENO VPRAŠALA.
»PO JAGODO GREVA. ALI GREŠ Z NAMA?«
IN SO ŠLI.

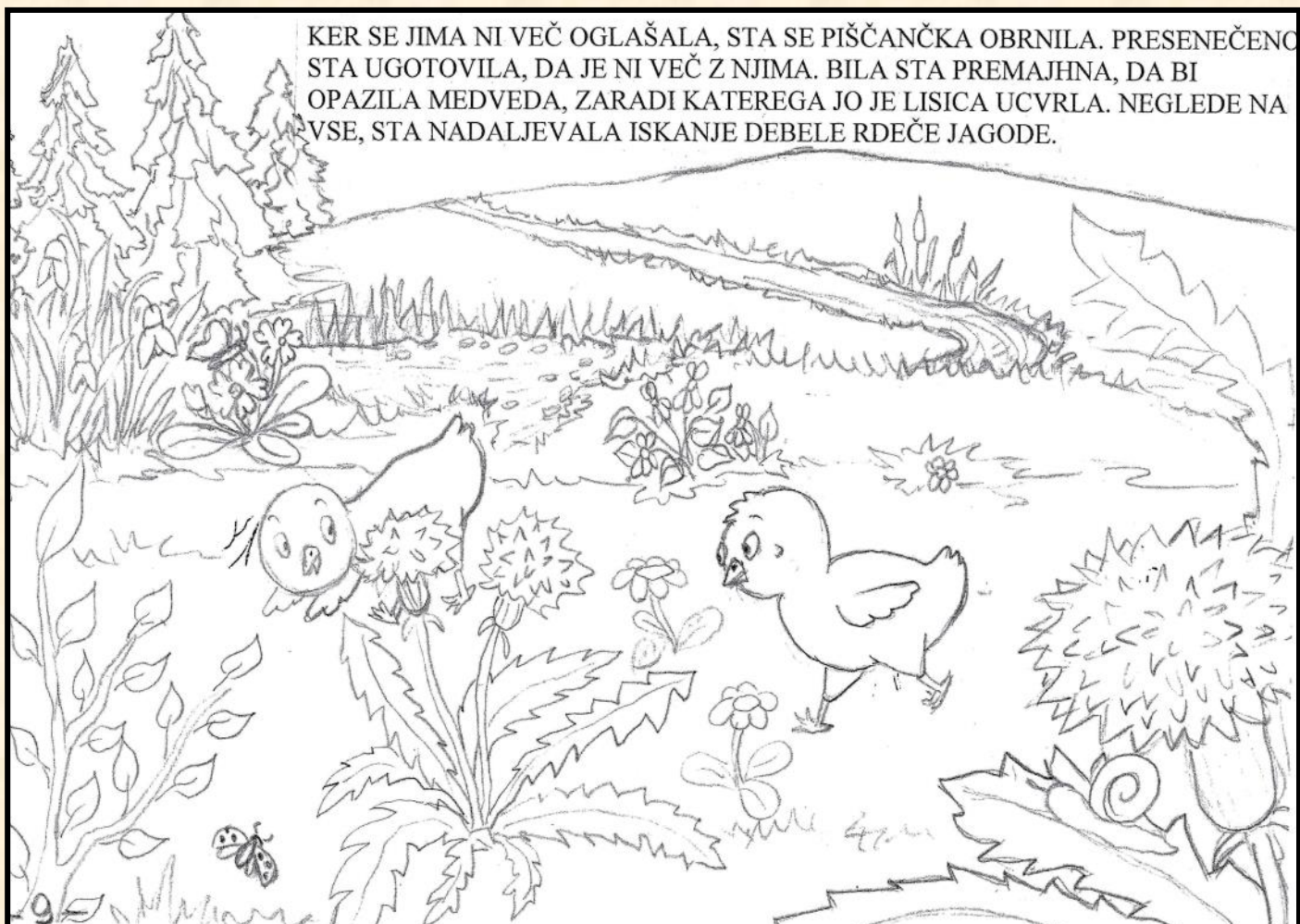

-7-

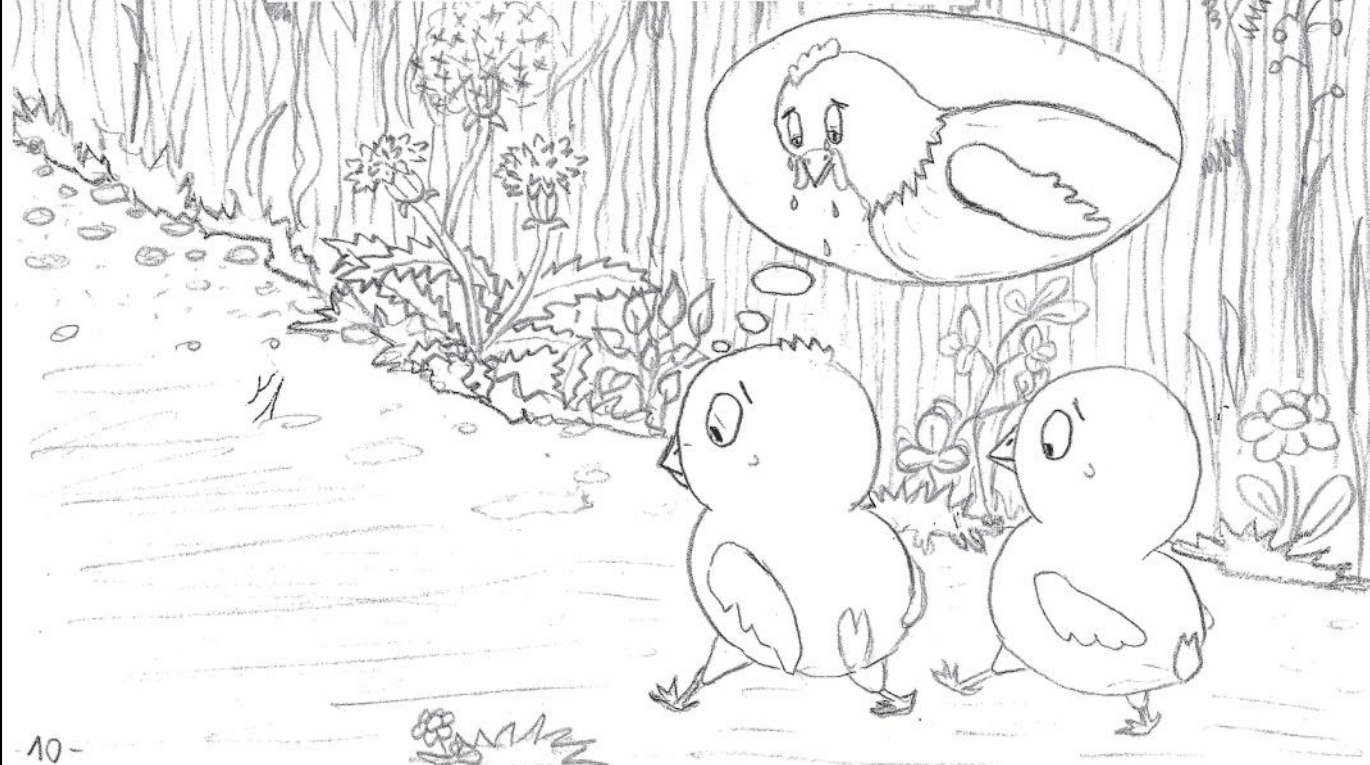
LISICA JE HODILA ZA NJIMA. VES ČAS SE JE OBLIZOVALA.

KO SE JE PRAVKAR PRIPRAVLJALA, DA JU ZGRABI IN POZRE,
SE JE IZ GOZDA POJAVIL MEDVED, S KATERIM
STA BILA ŽE NEKAJ ČASA V SPORU.

KER SE JIMA NI VEČ OGLAŠALA, STA SE PIŠČANČKA OBRNILA. PRESENEČENO
STA UGOTOVILA, DA JE NI VEČ Z NJIMA. BILA STA PREMAJHNA, DA BI
OPAZILA MEDVEDA, ZARADI KATEREGA JO JE LISICA UCVRLA. NEGLEDE NA
VSE, STA NADALJEVALA ISKANJE DEBELE RDEČE JAGODE.

ŠČASOMA STA POSTALA LAČNA, ŽEJNA IN UTRUJENA. MORALA STA SE VRNITI DOMOV. »BOLJE BI BILO, ČE BI TAKOJ VERJEL SVOJI MAMI. MAME IMAJO VEDNO PRAV,« JE BIL NASE JEZEN PUHEK. ŽAL MU JE BILO, DA SE JE DO NJE GRDO OBNAŠAL IN KDO VE, ČE MU BO OPROSTILA.

10-

A ŽE, KO GA JE ZAGLEDALA, MU JE Z RAZPRTIMI PERUTNICAMI PRITEKLA NAPROTI IN GA STISNILA V OBJEM. O ŽALOSTI, KI JO JE PREJ ČUTILA, NI BILO NE DUHA NE SLUHA, PUHEK PA JI JE VES ČAS GOVORIL: »OPROSTI, MAMA! RAD TE IMAM, RAD TE IMAM, BOLJ KOT VSE JAGODE NA TEM SVETU.«

-11-

LIKOVNA DELA

Aleksis Gulja, 1. a

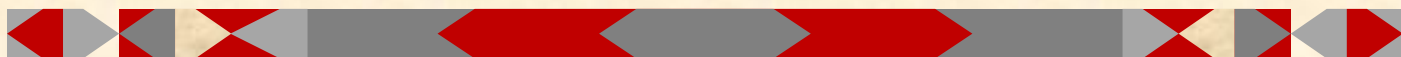
Anali Boštjančič, 1. a

Žiga Pušnik, 1. a

Nour Tolba, 1. a

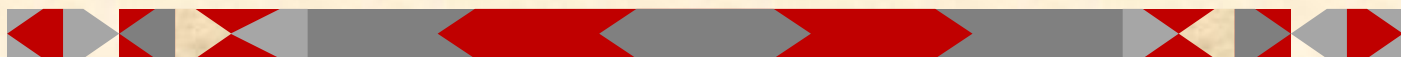
Anali Boštjančič, 1. a

Aleksis Gulja, 1. a

Aljaž Batista, 1. a

Anali Boštjančič, 1. a

Neja Prelec, 1. a

Eva Bevčič, 1. a

Neja Benigar, 1. a

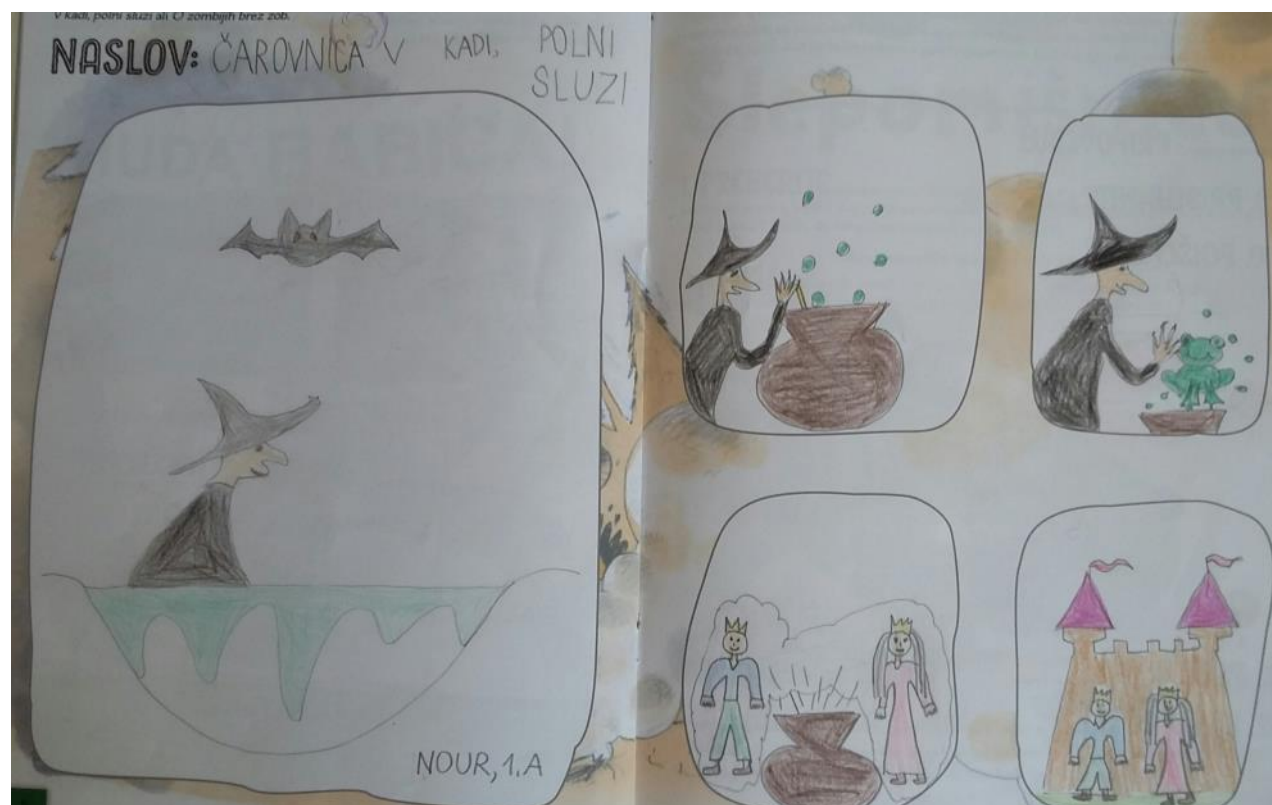
Eva Bevčič, 1. a

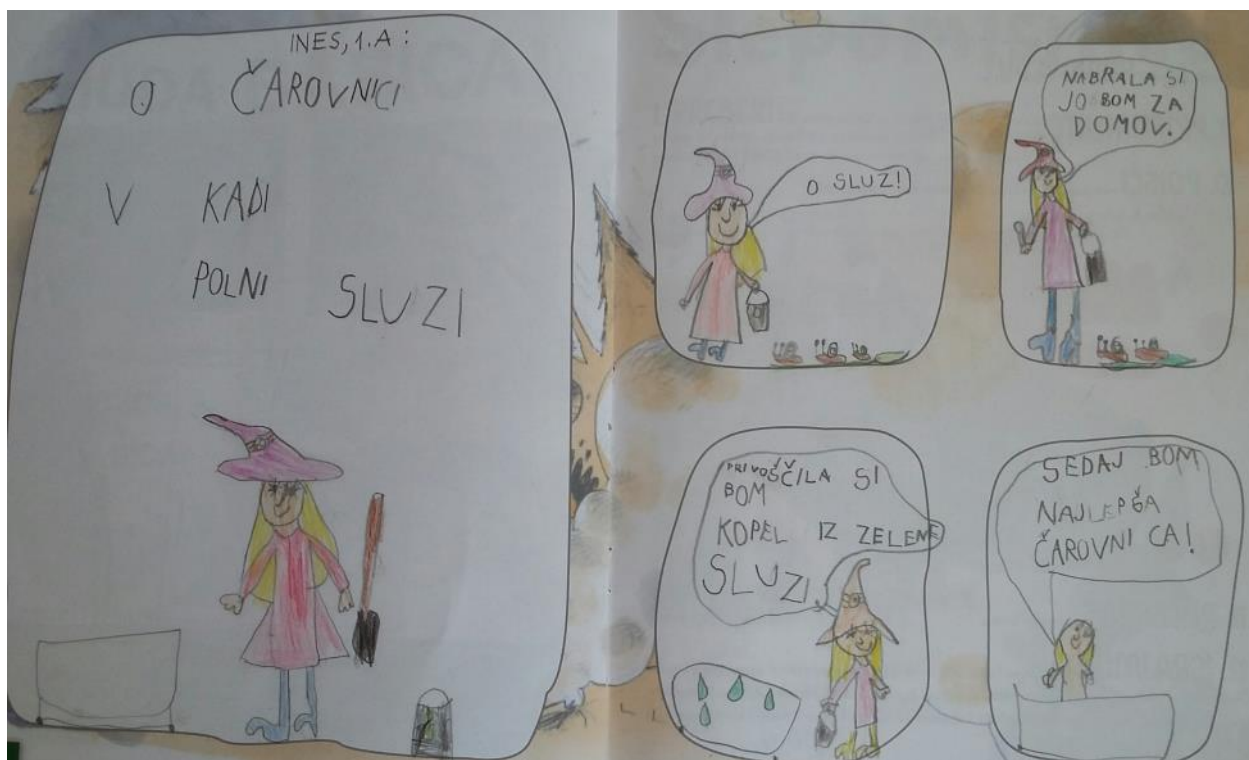
Nour Tolba, 1. a

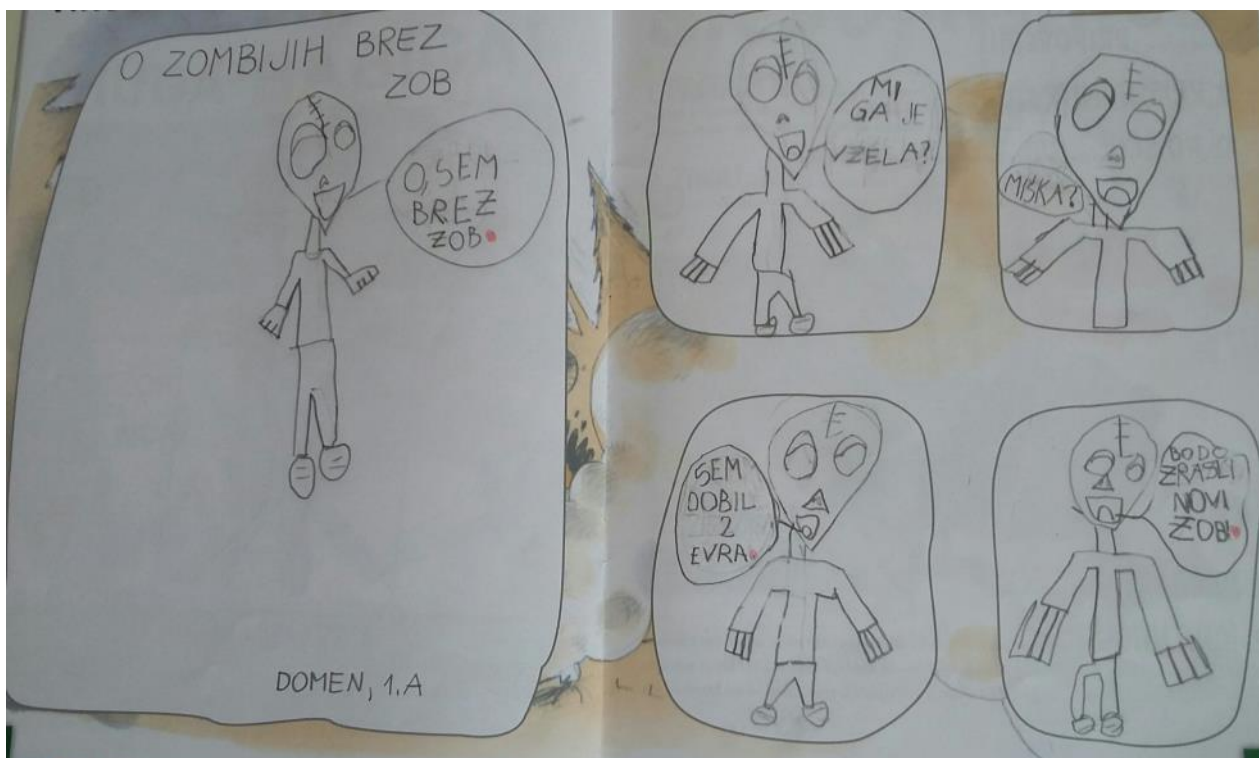
Tadej Batista, 1. a

Nour Tolba, 1. a

Ines Vlaše, 1. a

Domen Udovič, 1. a

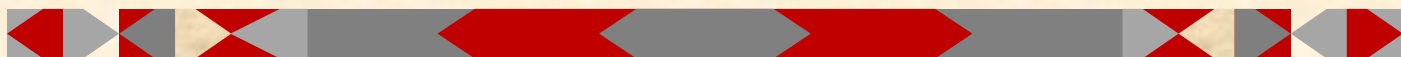

Učenci 1. a razreda

Učenci 1. b razreda

Ian Poklar, 1. b

Ema Gržina, 1. b

Mark Malečkar, 1. b

Karin Lopuh, 1. b

Neža Križaj, 1. b

Kim Tomšič Bazina, 1. b

Ema Gržina, 1. b

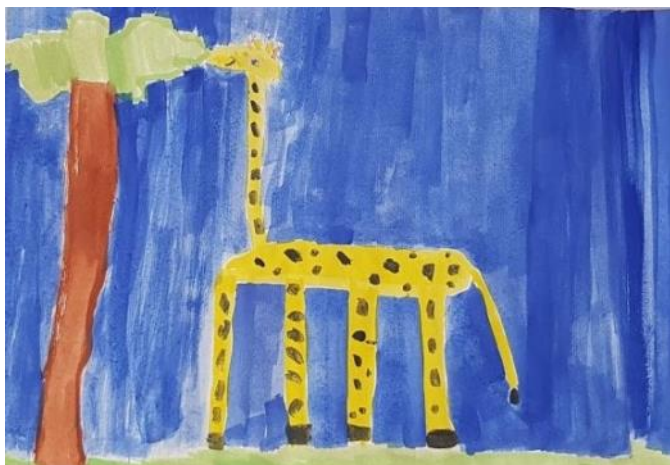
Lara Manias, 1. b

Lea Valenčič, 1. b

Naja Celin, 1. b

Kim Tomšič Bazina, 1. b

Naja Celin, 1. b

Taya Rep, 1. b

Maruša Frank, 1. b

Neža Križaj, 1. b

Nika Lopuh, 1. b

Sara Logar, 1. b

Tine Ličan, 1. b

2. razred

LITERARNA DELA

Pomlad

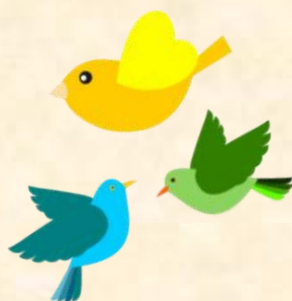
Mrzla zima je odšla,
k nam zelena je pomlad prišla.

Rože vsepovsod cveto,
ptički nam veselo pojo.

Dnevi vsak dan daljši so,
sonce greje nam zemljo.

Zemlja je pripravljena,
da obrodi in nam hrano da.

Žiga Mršnik, 2. a

Pomlad

Ptičice so priletele,
prav lepo zažvrgolele.
Rožice so zacvetele,
čebelice so priletele.

Jaz pa zjutraj sem vstal,
se do potočka odpeljal
in v njem kot račka čofotal.

Veste, kaj vse to pomeni?
Da pomlad je že pri meni.

Jan Hrvatin, 2. a

Metuljček

Metuljček, metuljček
pobegnil je iz hiše,
lačen je bil,
lačen je bil.

Prišel je na trato,
polno vijolic,
srečen je bil,
srečen je bil.

Metztli Esquivel, 2. a

Pomlad

Spomladi je lepo,
ker se ptički ženijo.

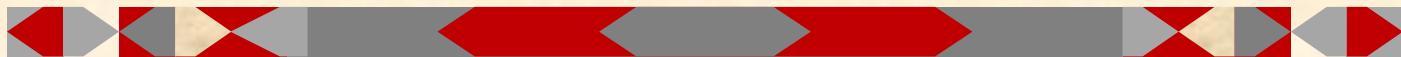
Spomladi je lepo,
ker rož'ce rastejo.

Spomladi je lepo,
ker modro je nebo.

Pomlad je lep čas,
ker se narava prebuja
okrog nas.

Rok Poljšak, 2. a

Pomladna

Zima se končno poslavlja,
pomlad že veselo pozdravlja.
Zvončki, trobentice in mačice,
prebujajo se še vijolice.
Sonček pogumno sije izza oblakov,
preganja ljudi strumnih korakov.
Otroci se vsak dan veselijo,
saj končno se lahko razživijo.

Tija Gombač, 2. a

Sestrica vijolica

Sestrica vijolica se iz popka budi,
glavico dvigne in zablešči,
kot princeska cvetlic se zbudi.

Vse čebelice letijo k njej
in še metulji jo imajo
za princesko cvetlic.

Kana Prosen, 2. a

Sonce

Prišla je pomlad,
z njo več sončnih dni.
Zunaj je toplo,
to me veseli.

Sprehodi v park,
s kolesi na vas,
kako je lepo,
ko sonce greje nas.

Sara Fabjančič, 2. b

Pomlad

Ko se sončece zbudi,
jaz pomanem si oči,
ptička že je priletela
in nam vsem lepo zapela.

Najlepša je pomlad,
ko nekoga imaš rad.
Takrat se zvončki prebude
in vse rožice cvete.

Matic Frank, 2. b

Pero

Jaz imam novo pero,
jaz imam pero,
ki mi zdaj že pušča.
Kaj bo rekla učiteljica,
ojej ojej ojej?

Učiteljica je videla,
da pero mi pušča,
pa je rekla:
»Ojej ojej,
šmentana potica.«

Naslednji dan v šolo sem prišla,
spet mi je puščalo pero.
Kaj bo danes rekla učiteljica?
Ojej ojej ojej!

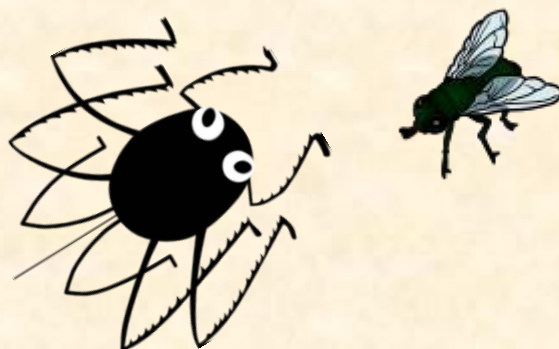
Lara Baša, 2. a

Pajek in muha

V moji sobi pajek mali
mrežo plete ob omari.
Rad bi muho vanjo ujel,
za kosilo bi jo imel.

A ta muha res je zvita,
gibčno mreži se izmika.
Toda pajek misli si:
Čakaj, čakaj, muha ti!

David Bračko, 2. a

Zmaj direndaj

Bil je zmaj Direndaj,
hodil je kot lepi dan,
ko je padla temna noč,
je šel iskat pomoč.

Šel je iskat hrano,
nihče mu ni dal banane,
vse tisto, kar je počel,
ni tisto, kar je hotel.

Lamija Jodanović, 2. a

Roki

Zjutraj me umijeta,
v šoli desna pisati zna.
Pri kosilu me nahranita,
a popoldne na kolesu
pa obe krmilita.

Nik Rolih, 2. a

Laski

Kje so laski, kje so laski?
Tam na glavi!
Kje so laski, kje so laski?
Tam na glavi!

Vsak dan med poukom me motijo!
Vsak dan med poukom me motijo!
Me motijo!

Brina Baša, 2. a

Jaz

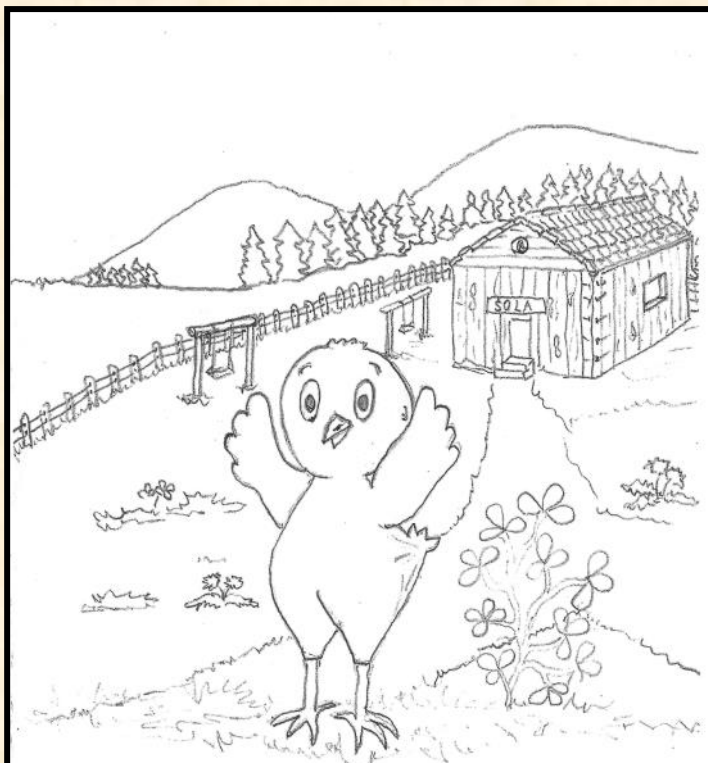
Plešem, pojem, se vrtim,
zjutraj rada dolgo spim.

Se s prijatelji igram,
male živalce rada imam.

Palačinke, sladoled,
to je hrana za moj svet.

Tija Tomšič, 2. b

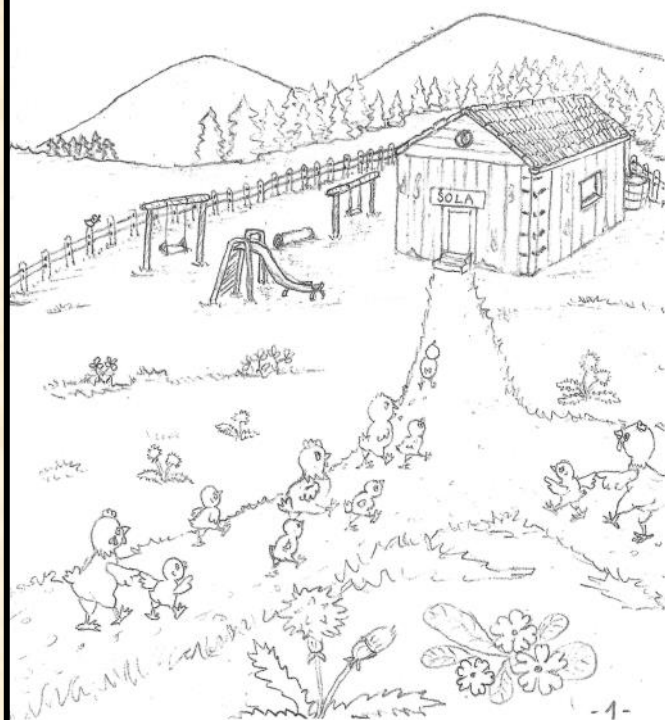

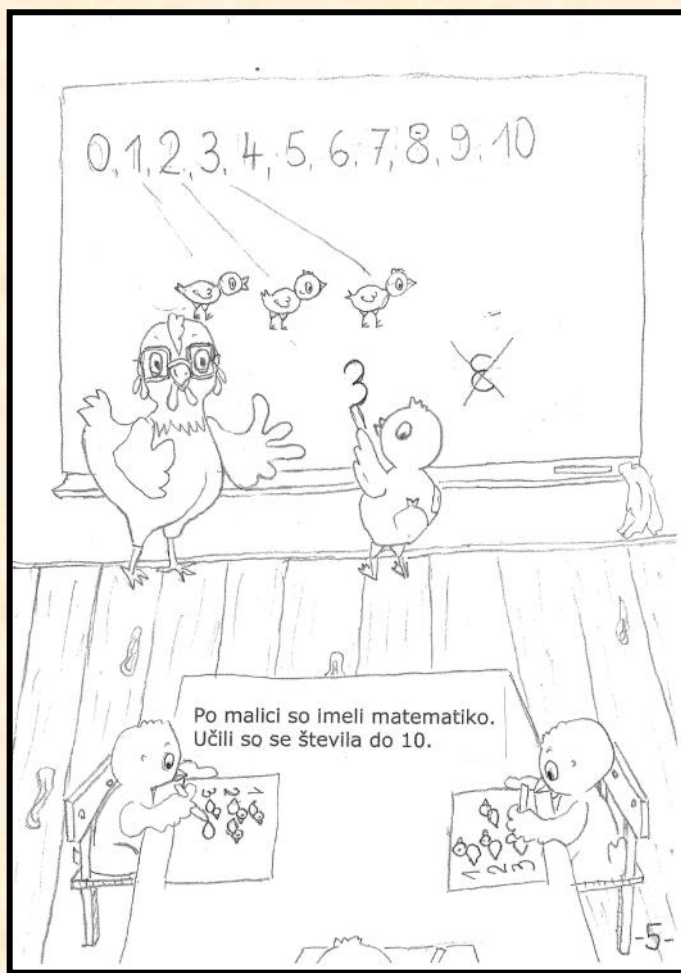
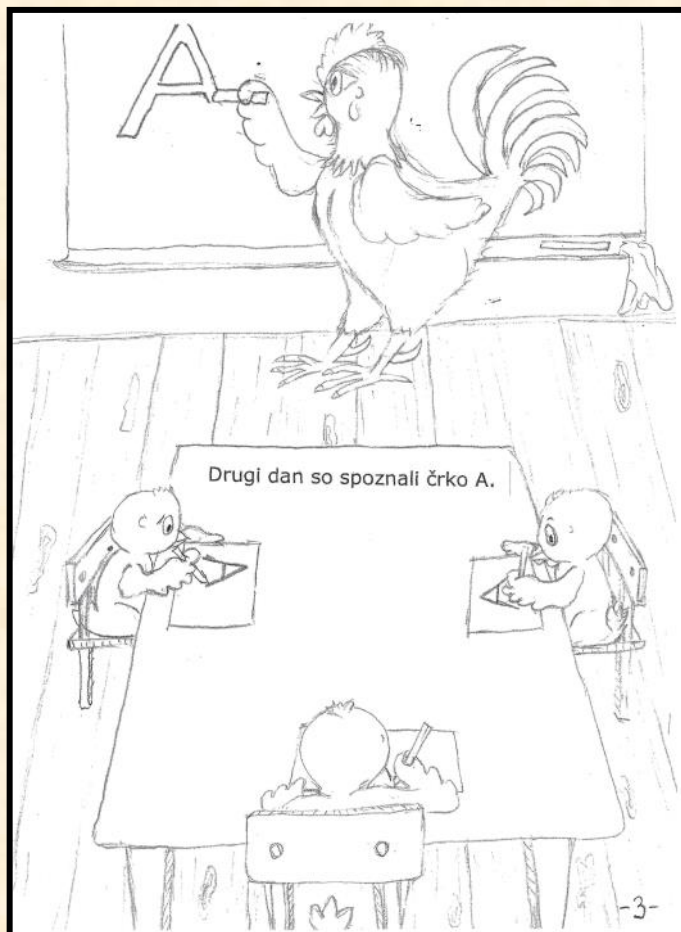
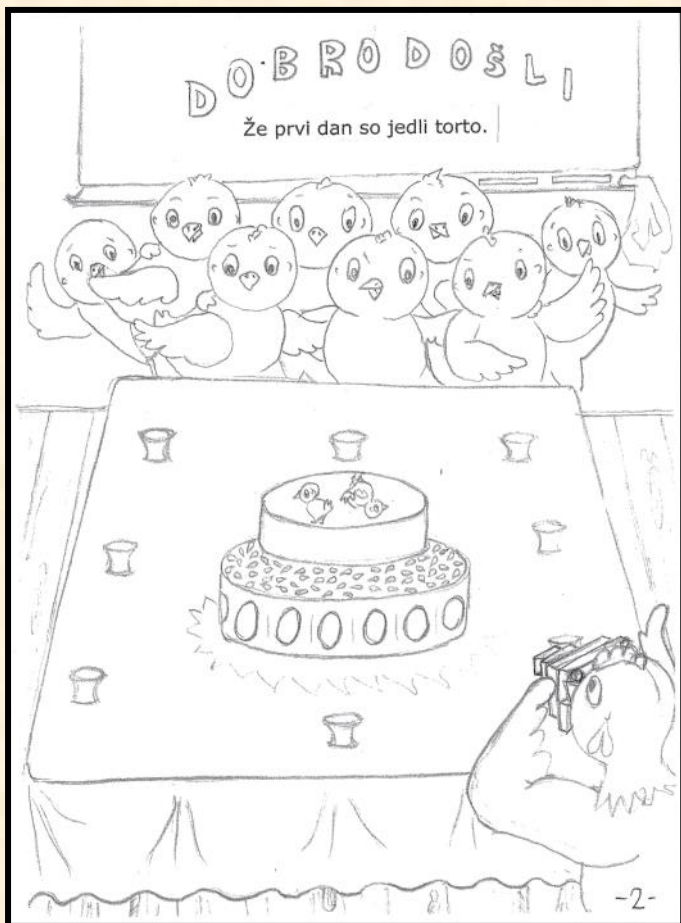
BRUNO V ŠOLI

Ustvarili učenci 2. razreda podaljšanega bivanja
skupaj z vzgojiteljico Lauro Novak
(april 2018)

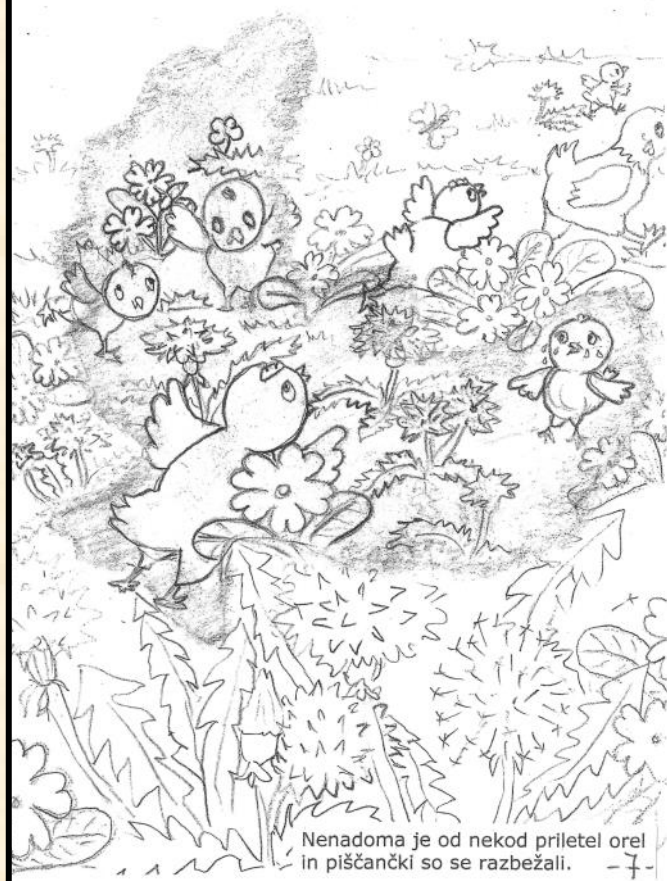
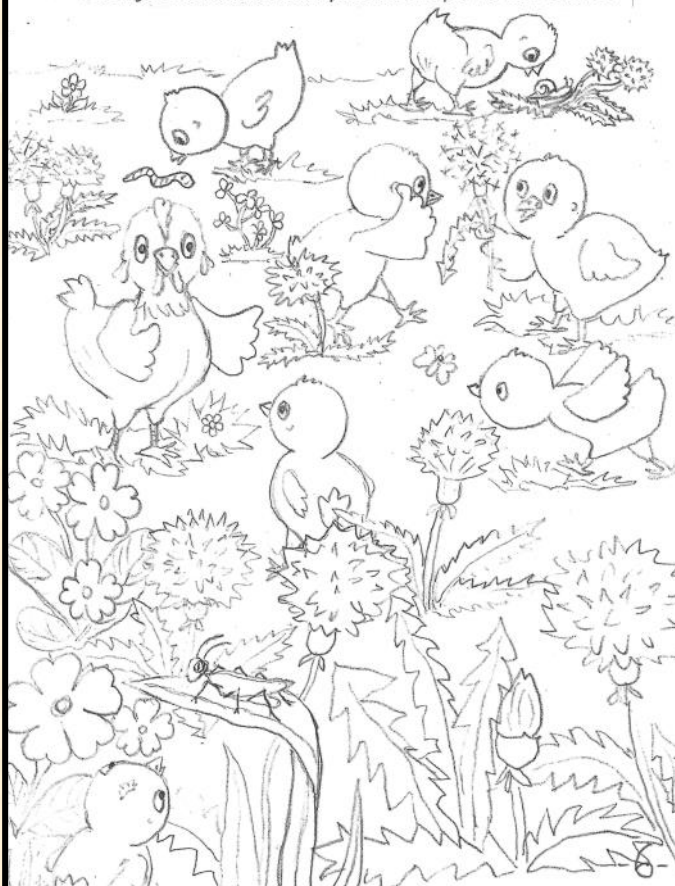
Ilustracije: Laura Novak

Bruno je šel prvič v šolo, kjer so bili vsi prijazni.

Zadnjo uro so odšli na sprehod in spoznavali okolico.

Nenadoma je od nekod priletel orel
in piščančki so se razbežali.

-7-

Bruno se je potuhnil pod grmiček cvetočih trobentic.

-8-

Nekateri piščančki so se skrili pod cvetove regrata.
Orel jih tako ni opazil.
Letel je mimo.

-9-

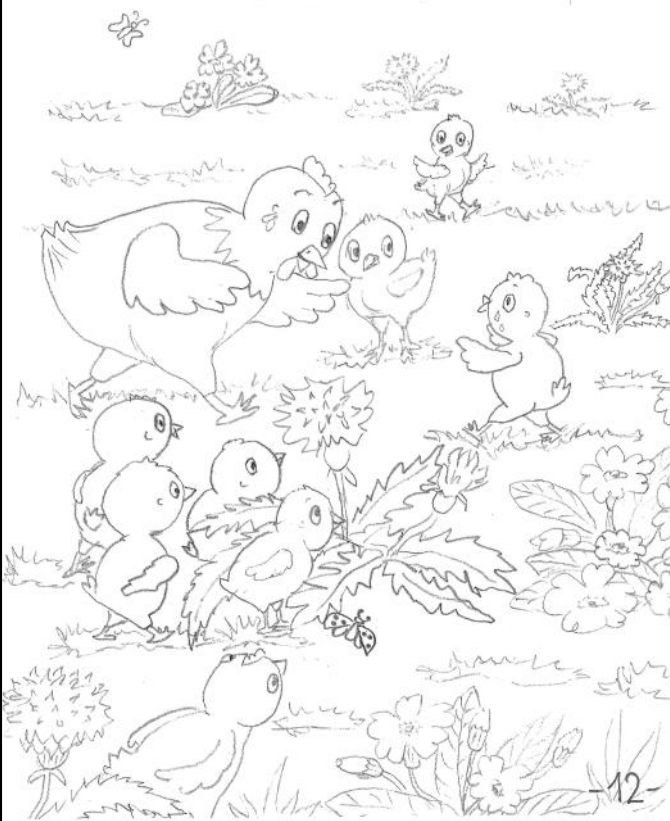
Ko je nevarnost minila,
je učiteljica zbrala piščančke.
Manjkal je le Bruno.

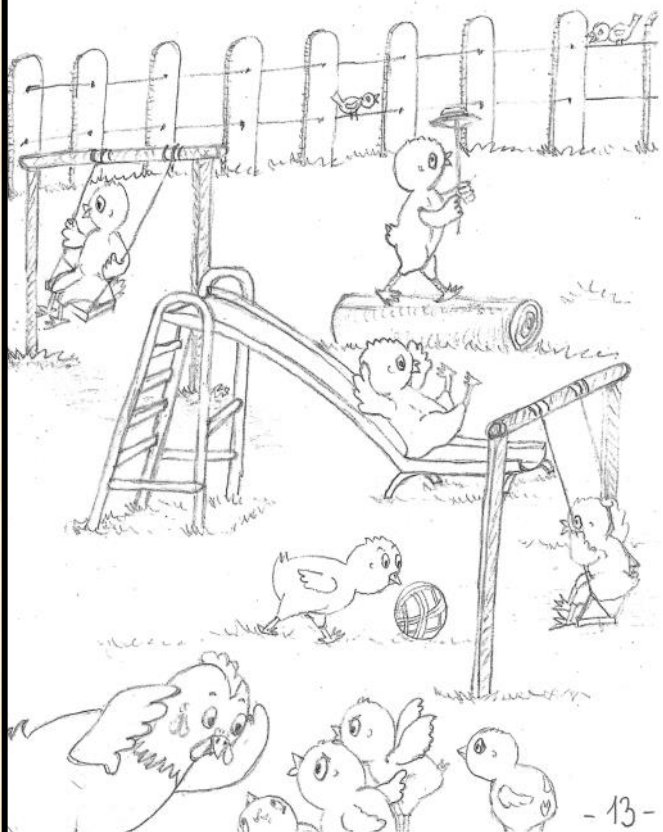
Ker ni bilo nikogar in je mislil,
da se je izgubil, je Bruno prestrašeno zajokal.

-11-

Zaslišali so ga učiteljica in sošolci,
ki so bili v trenutku pri njem.
Srečni, da so spet vsi skupaj,
so se vrnili v šolo.

Po kosilu so piščančki o dogodku hiteli pripovedovati
učiteljici podaljšanega bivanja.

3. razred

LITERARNA DELA

Lisasta žirafa

Živela je žirafa Žuža,
bila je polna lis.
Ves dan je risala in pela,
zvečer pa vedno jedla gris.

Proti vejam je svoj vrat stegovala
in vse liste je obrala.
Ko se je nekoč veja zlomila,
je Žuža od hudega v Afriko pobegnila.

Izabela Krebelj, 3. a

Krtek

Nasmejan in dobre volje
krtek maha jo čez polje.
Travne bilke vse premakne,
vsako luknjico pretakne.

Matija Sedmak, 3. a

Čebela

Čebela je pridna,
okoli leti,
medek nabira,
ga z nami deli.

Pozimi počiva,
se sladko smeji,
zanjo pa priden čebelar poskrbi.

Spomladi se naša čebela zbudi,
privabi jo cvetje,
ki bujno cveti.

Vita Mihalič, 3. b

Kaj bi brez rok?

Brez rok ne bi mogli voziti,
brez rok ne bi mogli graditi,
brez rok ne bi mogli delati,
brez rok ne bi mogli nič delati.

Brez rok ne bi mogli telovaditi,
brez rok ne bi mogli prijemati,
brez rok ne bi mogli tipati,
brez rok bili bi invalidi.

Zarja Kovačič Štefančič, 3. a

Moje roke

Moje roke spretne so,
rade kruh zamesijo.
S sirom ga namažejo,
v usta ga potisnejo.

Moje roke spretne so,
ko po snegu kopljejo.
Kepo oblikujejo,
s prsti jo objamejo.

Miha Gašperšič, 3. a

Pet prstov na roki

Pet prstov na roki
skupaj drži.
Pet prstov na roki
nam se smeji.

Pet prstov na roki
različnih je.
Pet prstov na roki –
vsak jih pozna.

Pet prstov na roki
skriva se v pest.
Pet prstov na roki –
peče te vest.

Pet prstov na roki
igra na klavir.
Pet prstov na roki –
dajte mi mir!

Pet prstov na roki
žulje dobi.
Pet prstov na roki
me roka boli.

Pet prstov na roki
žulje ima.
Pet prstov na roki
delat' ne zna.

Matija Sedmak, 3. a

Postala sem zelena žaba

Pri kosilu sem postala zelena v obraz. Pozelenele so tudi moje roke in noge. Mama me je zaskrbljeno vprašala, ali sem bolna. Pričela sem regati in skakati po mizi. Namesto juhe sem pojedla muho. Skočila sem v vedro z vodo in glasno kvakala. Mama mi je v hipu dala rdeč bonbon. Ko se je stopil v ustih, se je žaba spremenila v Izabelo. Spet sem sedela za mizo in jedla juho.

Izabela Krebelj, 3. a

Slaščičarna pri Lani

Moja slaščičarna je majhna in zelo prijetna. Stene so pobarvane v belo, da je prostor bolj svetel. Na steni visijo slike z motivi iz narave. Mize so okrogle, na njih so modri prtji. Stoli so usnjeni in bele barve. Slaščičarna ima veliko vitrino. V njej so kremne rezine, sadne, čokoladne, lešnikove, vanilijeve torte, ježki in indijančki. Imam tudi vitrino z različnimi vrstami sladoleda. V svoji slaščičarni goste postrežem tudi z različnimi napitki: s cedevito, vodo, sokovi, limonado, čaji in kavo.

Lana Majdič, 3. b

Kraljica za en dan

Moje ime je kraljica Lana II. Zjutraj mi spletična prinese zajtrk kar v posteljo in mi naredi lepo pričesko. Moj grad stoji na velikem hribu. Vedno kadar grem k prijateljicam, se peljem s kočijo. Potem ko se vrnem od njih, se igram s psom Atosom. In že me čaka kosilo. Po navadi za sladico dobim mafine. Kmalu grem na popoldanski počitek. Ko se zbudim, se grem umiti. Spletična mi prinese čisto obleko. Na ježi s konjem naberec cvetje. Imam tudi učne ure plesa. Danes bom imela nastop. Po njem grem spat.

Lana Majdič, 3. b

Kako sem se naučil voziti kolo

Ko sem bil star tri leta, so mi starši kupili prvo kolo. Mama me je posedla nanj in mi pokazala, kako se vrtili pedale. Kolo je imelo pomožna kolesca, ki so mi pomagala pri vožnji. Mama me je učila voziti kolo na igrišču pred šolo.

Čez približno dve leti mi je ata pomožna kolesca odstranil s kolesa in me naučil voziti kolo brez njih. Na začetku sem se vozil tako, da me je ata držal, jaz sem pa kolo poganjal. Po nekaj vožnjah sem se znal peljati sam, ne da bi mi kdo pomagal. Ko smo šli z družino na sprehod, sem se skoraj vedno peljal s kolesom. Ko se vozim z njim, vedno nosim čelado. Ne spomnim se, da bi kdaj padel.

Ko sem se naučil voziti kolo, sem bil zelo vesel, saj z njim pridem na cilj hitreje kot peš. Zdaj, ko sem že večji, bom dobil novo, zeleno kolo.

Tilen Škrli, 3. b

LIKOVNA DELA

Matic Mejak, 3. a

Miha Šircelj, 3. b

Izabela Krebelj, 3. a

Maruška Sanabor, 3. a

4. razred

LITERARNA DELA

RIMANJE ŠTEVIL

Ena je lena,
dva nič ne zna,
tri že leti,
štiri se kot pav šopiri,
pet liže sladoled,
sedem zdaj na stol se usede,
osem je zelo ponosen,
devet ima velik cvet,
deset je igrivi svet.

Lara Poljšak, 4. b

Ena je zelo medena,
dva ima prijatelja,
tri se uči,
štiri rada mizo meri,
pet dobro zna premet,
šest ima veliko pest,
sedem vam že predem,
osem – velik kosem,
devet gre k sestri v klet,
deset moram v šolo spet.

Karin Batista, 4. b

Ena sirena Milena na skal'ci sedi,
dva oba sta doma,
tri na fotelju sedi,
štiri se kot pav šopiri,
pet gre za zapahe sedet,
šest gre nekaj naredit,
sedem na stolu sedi,
osem – upam, da je moj oče ponosen.
Devet bi lizal sladoled,
deset zadel sem jih pet.

Lejla Smolinsky, 4. b

Obiskali smo živalski vrt

Učenci četrtyh razredov smo se odpravili na naravoslovni izlet v ljubljanski živalski vrt. Malo pred osmo uro smo se odpeljali z avtobusom proti Ljubljani.

V živalskem vrtu smo najprej videli krave in gosi, nato pa še dva velika morska leva, vendar smo zamudili hranjenje. Imela sta velik bazen, v katerem sta se kopala. V velikih prostorih z visoko ogrado smo videli volkove, tigre in medvede. Opice so bile v velikih kletkah. Bile so majhne in velike. Majhne opice so bile razposajene, velike pa so lenarile. Eni majhni opici je bilo ime Leona, bila je mladič in je bila razposajena. Velike opice so se imenovali: Neža, Niko, Boris in Leona. Videli smo še spuščene pave, rožnate pelikane in zebre. Nekaj časa smo preživeli z oskrbnico, ki nam je predstavila surikate. Nato smo imeli učno uro. Predstavila nam je gekona, lahko smo ga vzeli v naročje, nato pa še kačo, ki nam jo je dala okoli vratu.

Imeli smo se lepo in smo se tudi nekaj novega naučili.

Sarah Sheikh, 4. b

Zimovanje na Sviščakih

Pred nekaj leti smo se z družino in družinskimi prijatelji odpravili na Sviščake. Tam smo parkirali pred restavracijo in šli v izbrano hišico. Odložili smo vse stvari in si uredili hišico. Naslednje jutro smo pozajtrkovali in šli na sankališče. Odšel sem na vrh sankališča in se spustil. Zaletel sem se v velik kup snega. Ko so drugi to videli, jih je začelo skrbeti. Ko sem prišel ven iz kupa, sem se začel smejati. Ko so drugi videli, da sem nepoškodovan, so se tudi oni začeli smejati. Potem smo se sankali do večera. Ko smo se zvečer vrnili v hišico, smo povečerjali in vsi utrujeni hitro skočili v postelje.

Urban Tomšič, 4. b

Lepa guma

Nekega dne je Oskar odšel na sprehod. Na poti je zagledal lepo novo gumo. Stekel je k njej in jo gledal. Ko je videl, kako je lepa, jo je odvedel k sebi domov. Z gumo je Oskar šel na stranišče, v šolo, na sprehod, v trgovino in v gostilno. Zvečer se je Oskar umil, oblekel pižamo in šel z gumo spat. Zjutraj je vstal, se umil, vzel gumo in šel na sprehod. Ko je hodil, se je guma dvignila in spremenila v avto. Oskar je rekel: »O o o, to je pa res en čudež!« Nato je dodal še: »Guma, spremeni se v motor!« In guma se je spremenila v motor. Ko je bil večer, je Oskar odšel domov. Ves utrujen se je ulegel na posteljo, zaspal in sanjal, kako bi lahko postal čarovnik Oskar. In tako je čaral in čaral in čaral, dokler se ni postaral in umrl. Njegova lepa guma pa je ostala sama in tudi ona se je postarala.

Diana Bevčič, 4. b

Izbirčna Metka

Nekoč je živela deklica Metka. Bila je zelo izbirčna in marsikatero hrano še poskusiti ni želela. Ko se je bližal čas kosila, je Metka postala lačna. Stekla je domov in svojo mamo vprašala, kaj bo za kosilo. Mama ji je povedala, da je skuhal ječmen. Metka se je jezno namrdnila in rekla, da tega že ne bo jedla. Mama ji je rekla: »Kot želiš.« Popoldan je bila Metka že bolj lačna. Smukala se je okoli štedilnika, vendar na njem ni bilo drugega kot lonec ječmena. Tega pa že ne bom jedla, si je mislila. Zvečer je bila Metka že tako lačna, da je mamo sama prosila za krožnik ječmena. Z užitkom ga je pojedla in mami hvaležno rekla: »Ječmen je dobra in tečna jed.«

Jakob Fabijan, 4. b

Košarkarska tekma

Zvečer sem odšel na košarkarsko tekmo. Ko sva z mamo prispela pred šolo Antona Žnideršiča, sva odšla v dvorano. Tekmovala sta košarkarska kluba Plama-Pur in Konjice. Tekma se je začela. Na drugi strani igrišča sem zagledal svojega trenerja. Sedel je za računalnikom in skrbel za glasbo. Sodnik je zapiskal prvi odmor. Na igrišče so pritekale plesalke, a moj trener nikakor ni našel prave glasbe. Vsi gledalci so se smejali in ploskali. Plesalke so stekle z igrišča in tekma se je nadaljevala. Zgodilo se je tudi, da je trener med tekmo predvajal glasbo. Gledalcem je bilo to tako zabavno, da so mu vzklikali in ploskali. Cela dvorana se je smejala. Plama-Pur je močno vodila, ko se je pripetila nesreča. Igralcu domačega moštva je odpadel zob. Vsi so ga iskali, na koncu ga je našel trener. Spet smo mu vsi zaploskali. Gledanje tekme je bilo zabavno in hkrati žalostno, saj so tekmovalcu zbili zob. Naučil sem se, da zna biti šport tudi nevaren.

Štefan Kušar, 4. b

LIKOVNA DELA

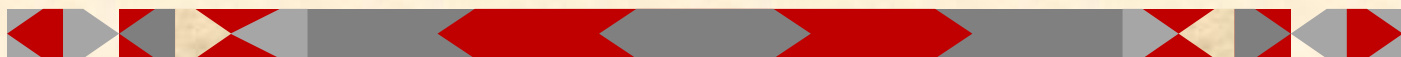
David Knafelj, 4. a

Karin Batista, 4. a

Karin Batista, 4. a

Nika Dekleva, 4. a

Lara Poljšak, 4. a

Leila Smolinski, 4. a

5. razred

LITERARNA DELA

Vesoljka

Vesoljka skače z oblaka
in zajema veliko zraka.

Cel dan v sobi presedi,
medtem ko se v kuhinji meso smradi.

Ko poleti v vesolje,
zagleda svoje ljubljeno podolje.

Ob pristanku na Luni,
zagleda zamaskirani pumi.

Ko se vrača na Zemljo,
zraven sebe zagleda veliko pentljo.

Marko Sanabor, Luka Blokar in Jan Valenčič, 5. a

Vesoljka

Živela je vesoljka,
ki je bila Primorka,
klicala pa se je Zorka.

Doma so bili trije otroci:
Joki, Koki in Stoki.
Pričakovala je poroko,
pa si je zlomila roko.

Pela je, da ima cilj
izgubiti čim več kil.
Ona je mlela malto,
oče pa je kupil nov avto.

Doma je bilo dovolj mila,
da je lahko umila krokodila.
Krokodil se je imenoval Tone,
saj je imel na hrbtu privezane balone.

*Vita Gombač, Žiga Blokar, Edvin Keserović
in Emir Garanović, 5. a*

Ta mačka

Ah, ta mačka,
ki ime ji je Tačka!
Skače po policah
in pada po stopnicah.

Sploh ni spretna
ali okretna.
Ima velike tačke
in lovi majhne račke.

Rada ima zelenjavo,
a nima prav dobre postave.
Včasih pleza po drevesih
in se pelje na kolesih.

Vedno ko zaspi,
jo papagaj zbudi.
Papagaja začne loviti,
a se mu vedno uspe skriti.

Metka Prosen in Neja Mejak, 5. a

Vijoličaste srne

Vijoličaste srne skačejo po drevesih
in opazujejo ribe na kolesih.

Na nogah imajo super pogon,
okoli vratu pa velik zvon.

Ko razmišljajo o pici,
sedijo v kozici.

Ko si barvajo svoje lase,
si gledajo krasne zobe.

Jan Valenčič in Emir Garanović, 5. a

Težko je verjeti, toda jaz ...

Težko je verjeti, toda jaz sem videl metulja, težkega dve toni. Videl sem ga v Rusiji.

Skakal je okoli predsednikove palače in Putinu vzel hlače.

Ko smo bili še v Moskvi, smo videli plavati dve goski.

Po dveh tednih smo se vrnili v vojašnico in si tam kupili roza mašnico.

Šli smo v bazen, ker je bila jesen.

Šli smo do bencinske črpalke in si tam kupili kopalke.

Videl sem Lebrona, ki se je usedel v dva kamiona.

Pred odhodom domov smo na poti jedli sol.

Težko je verjeti temu, a vse je bilo resnično.

Vita Gombač, Žiga Blokar, Luka Blokar, Špela Ujčič in Nik Vrh, 5. a

Težko je verjeti, toda jaz sem videla vesoljca. Svojo sošolko Katjušo sem med poletnimi počitnicami povabila k sebi domov, da bi nekaj časa ostala pri meni. Ko sva se zbudili, sva na vrtu videli leteči krožnik. Odšli sva do njega in ven je prišla vesoljska družina. Zelo sva se prestrašili in stekli v hišo. Ko sva se vrnili ven, ni bilo ničesar več, zato sva se pomirili in odšli na zajtrk. Po zajtrku sva s Katjušo odšli na šolsko igrišče. Tam sva zagledali vesoljca. Ker sva se prestrašili, sva zbežali v hišo in se skrili pod posteljo ter počakali do večera.

*Metka Prosen, Dorontina Gashi, Neja Mejak, Neža Mršnik,
Larisa Rep in Katjuša Kreševič, 5. a*

LIKOVNA DELA

Jan Valenčič, 5. a

Dorontina Gashi, 5. a

Katjuša Kreševič, 5. a

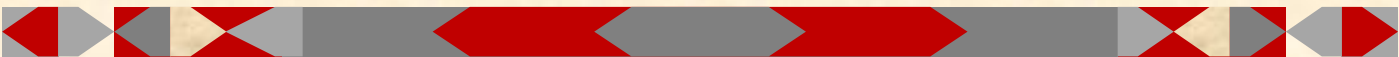
Neja Mejak, 5. a

Metka Prosen, 5. a

Emir Garanović, 5. a

6. razred

LITERARNA DELA

ČE BI IMEL ENAJST ...

Če bi imela enajst rok

Če bi imela enajst rok,
bi s prvo jedla,
z drugo pa pila.
S tretjo bi igrala igrice,
s četrto pospravljala oblačila.
S peto bi ribe lovila,
s šesto in sedmo bi posodo pomila.
Za osmo in deveto si še domislim,
za kaj bi ju imela.
Za deseto in enajsto pa me nič ne briga.

Najla Ahmetašević, 6. a

Če bi imel enajst avtov

Prvi bil bi zame,
z njim dirkal bi brez mame.
Z drugim bi se oče in mama zapeljala:
levo, desno, kamor bi ju pot vodila.
Tretji bil bi velikan,
pravi družinski karavan.

V četrtem stric bi se peljal,
na zmenkih dolgo bi ostal.
V naslednja dva vgradil bi avtopilota,
da bi babici mislili, da sta robota.
Zadnji štirje bili bi za špas,
v njih peli bi naglas.

Lovro Balajić, 6. a

Če bi imela enajst očes

S prvim bi na sestro pazila,
z drugim se mami nasmihala.
S tretjim bi na telefon pogledovala,
za četrto in peto še ne vem,
za šesto pa kmalu izvem.
Sedmo bi se po računalniškem zaslonu metalo,
osmo bi naloge pisalo.
Deveto bi se učilo,
deseto bi me bolelo,
enajsto verjetno bi znorelo.

Hana Omerčič, 6. a

Če bi imela enajst psov

Če bi imela enajst psov,
bi prvega vodila na sprehode,
drugi bi nas varoval,
tretjega bi v kot poslala.
Četrtega bi imela,
da v šolo namesto mene gre,
petega za domače naloge,
šestega za branje,
sedmega za spanje,
osmega za crkljanje,
devetega za rokovanje,
a desetega imela bi za znanje.
In še eden mi ostane –
enajsti, ki zna prav vse.

Anja Štemberger, 6. a

Če bi imela enajst žog

Če bi imela enajst žog,
bi prvo imela za nogomet.

Drugo bi si vzela,
ko bi igrala rokomet.

Tretjo bi imela
kar tako na polici.

Četrto in peto uporabila bi,
ko zaželela žonglirati bi si.

Šesto bi zapakirala
in poslala po pošti prijateljici Metki.

Sedme pa ne najdem,
jo iščem povsod.

Osma je prav posebna,
vse barve mavrice so na njej.

Deveta je s črtami
prav taka kot zebra.

Deseto težko ulovim,
ker je poskočna zelo.

Enajsta je najlepša od vseh,
saj je na njej napisano moje ime.

Sara Bratuž, 6. a

Če bi imela enajst telefonov

Če bi imela enajst telefonov,
bi prvega pustila doma,
z desetimi pa bi po svetu šla.
Drugi telefon v žepu bi za pogovore imela,
s tretjim bi igrala igrice,
s četrtem bi slikala se s palico za selfije.
S petim bi brskala po spletu,
s šestim bi pisala nalogo.
Sedmi bi v predalu čakal,
če bi moral katerega nadomestiti.
Z osmim mamu bi razveselila,
devetega, lepo okrašenega, bi sestrični za rojstni dan podarila.
Enajstega bi kar lepo zapakiranega v škatli pustila.

Erjona Gashi, 6. a

Če bi imela enajst tet

Če bi imela enajst tet,
bi s prvo šla na sladoled,
z drugo pa na izlet.
Tretja bi kupila mi balon,
s četrto vozila bi kamion.
Peta bila bi moja najljubša teta,
šesto klicala bi Meta.
Sedma bila bi bogata,
osma bi me klicala: »Moja zlata!«
Z deveto bi zvezde štela,
z deseto na Luno odletela.
Z enajsto bi živela,
vsako noč ob meni bi bedela.

Žana Logar, 6. a

Če bi imel enajst sester

Če bi imel enajst sester,
bi mi prva nalogo pisala,
druga bi torbo v šolo mi nosila,
tretja bi mi kuhala,
četrta bi mi jesti dala,
peta bi mi na orglice igrala,
a šesta bi se z mano vsak dan igrala.
Sedmo bi sosedu oddal,
osmo bi plesat peljal.
Deveta bi mi opravičila pisala,
deseta bi mi srajčke likala
in enajsta bi mi zgodbe brala.
A usoda se je z mano poigrala –
mi je le dve sestre dala.

Jani Pangerc, 6. a

Če bi imel enajst rok

Če bi imel enajst rok,
bi z dvema pisal domačo nalogo.
Z dvema bi igral računalniške igre,
dve bi uporabljal za igre na prostem.
Z dvema bi lahko kolesaril,
z dvema igral košarko.
Za kaj imel bi enajsto,
še ne vem,
mogoče za objem.

Peter Velenik, 6. a

Če bi imela enajst ur

Prva bi mi ob šestih zvonila,
druga čez petnajst minut bi me budila,
tretja bi ob sedmih se oglasila,
da jaz avtobusa ne bi zamudila.
Četrta bi mi k pouku zvonila,
peta me na malico vabila.
Šesta je moja najlepša melodija,
saj z njo konča se vsa šolska fantazija.
Sedma bi domov me napodila,
osma bi nalogo mi naložila.
Deveta k učenju bi mi težila,
deseta bi večerjo mi skuhala,
mi zobke umila in me počesala.
Enajsta bi mi posteljo segrela,
da jaz bi lepe sanje imela.

Sara Pangerc, 6. a

Če bi imel enajst bonbonov

Če bi imel enajst bonbonov,
vse pravično razdelil bi.
Prvega ob postelji bi imel,
gledal bi ga,
pojedel pa ne.
Drugega bi mami dal,
da bi rada imela me.
S tretjim načrtov še nimam,
a zagotovo bi ga komu dal.
Četrty bi mi namesto blazine bil,
celo noč bi na njem spal.
Petega uporabljal bi namesto dišave,
s šestim bi se igral.
Sedmega po kosilu bi pojedel,
usta z njim si omehčal.
Za ostale bonbone še ne vem,
a si bom že izmislil kaj.

Klemen Mežnar, 6. a

Če bi imela enajst punčk

Če bi imela enajst punčk,
bi prva čistila za mano.
Druga bi kuhala za vse,
tretja bi z mano igrala se.
Četrta bi jezila se na vse,
peta bi rada imela me.
Šesta bi me masirala,
sedma bi slaščičarka bila.
Osma bi delala namesto mene,
deveta bi tolažila me.
Deseta bi po nakupih nam hodila,
enajsta pa bi moja desna roka bila.

Ana Rome, 6. a

Če bi imel enajst avtov

Dns bom povedou en odlomek mojga lajfa,
sicer ni vredn mojga cajta,
sam bom povedou, de se kej ne zamedl,
pa prosm, da kdu ne zaspi!

Od nekdej sm hotu met same dobre avte,
sam nism meu tolk keša, sm si kumi kupu flavte.

Sm teu met:
prvega bugatia,
druzga maseratia,
tretjega poršeja,
četrtega bemveja.

Sam tu ni šlu,
bo pa šlu pol taku:

Pa sm vidu svojo babico,
sm ji uzeu to katrcu,
z njo furam se vse dni,
da se kej ne zamedl.

Pa se furam gor po klanci,
pa mi pravi stric Franci:
»Dej, uzemi moj keš,
ne bit več tak revež!«
Hohooo, TO PA JA!!!

Pa si kupm:
prvega bugatia,
druzga maseratia,
tretjega poršeja,
četrtega bemveja.

U petm in šestm mam notr svoje žabe,
u sedmm in osmm pa se furajo same barabe.

Devetega, desetega mam mal za na pivo,
v enajstem pa furam SVOJO DRAGO ŽIVO.

Kristian Valenčič, 6. a

Sončna nevihta

Nekoč je za devetimi gorami in devetimi vodami živel pogumen deček. Prebival je z očetom v majhni vasi z dvema hišama. Mati mu je pred leti umrla. Z očetom se nista najbolje razumela. Ko je odrasel, je čutil, da ga oče prav sovraži. Pogosto ga je nadiral, zato se je odločil, da gre od doma.

Taval je po gozdu. Naenkrat je zagledal majhnega zmaja. Ta mu je rekel: »Dal ti bom tri čarobne jagode. Prva predstavlja element ognja, druga element vode, tretja pa element zraka.« Deček je razmišljal, potem pa sklenil, da bo zmaja vzel s seboj, ker je pameten. Med potjo ga je zmaj opozoril, da se zaradi premika Sonca bliža sončna nevihta. Zemlja je bližje Soncu, zato bo topleje. Deček je zmaja vprašal: »Kakšna pa bo ta nevihta?« Zmaj mu je odgovoril, da bo zelo toplo, tako da bo na Zemlji zmanjkalo vode. »Zato te bom ponesel k Soncu, da preprečiš katastrofo s pomočjo elementnih jagod, ki sem ti jih dal,« je dejal zmaj. Deček se je rahlo prestrašil, a je zbral pogum in dejal: »Prav, rešil bom Zemljo.«

Ko je zmaj nekoliko odrasel, ga je ponesel do Sonca. Bilo je zelo vroče. Deček je najprej poskusil z vodno jagodo, da je Sonce malo ohladil. Nato je prišla na vrsto ognjena jagoda, ki ga je ščitila pred vročino, in na koncu si je pomagal še z vetrno jagodo, da je odpihnila Sonce na svoje mesto. Tako sta rešila planet in šla domov ponosna drug na drugega.

Deček se je vrnil domov. Ko ga je oče zagledal, ga je objel in poljubil kot še nikoli dotlej. Deček se je zahvalil zmaju za pomoč in se poslovil od njega. Oče in deček pa sta živela srečno do konca svojih dni.

Žan Rolih, 6. b

Guliverjeva potovanja

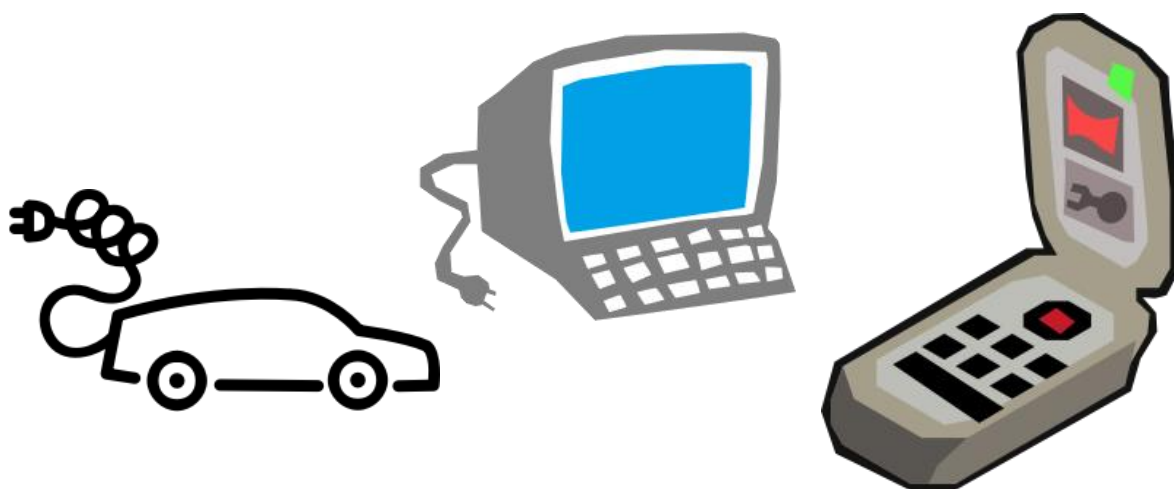
Guliver je pristal v čudežnem kraju, razdeljenem na dve polovici. Vmes je bil neprebojni, nevidni zid.

Prva polovica je prikazovala dogajanje v prihodnosti. Zrak je bil siv, onesnažen, vode ni bilo več, povsod so bile smeti in ljudje so umirali. Tu ni bilo nobene rastline in nobenih živali. Druga polovica pa je prikazovala dogajanje v davni preteklosti, tik pred izumom ognja. Mimo zelene trate je tekel čist potok. Po lepem modrem nebu so letale ptice. Guliver se je odločil za čistejšo polovico. Hotel je spoznati življenje prazgodovinskih ljudi. Svoj čoln je privezal ob obali in stopil na otok. Praljudje, ki so tam živeli, so ga ob snidenju celega ovohali, potem pa so se vrnil h kupu drv. Guliver je nekaj časa opazoval, kaj delajo. Vsak je v rokah držal dva kamna in ju opazoval. Spraševal se je, kaj počnejo, potem pa mu je sinila misel: »Seveda! Ogenj izumljajo!« Guliver je iz žepa svoje jakne vzel baterijsko svetilko z LED-lučko. Postavil jo je pred ljudi, ki so od začudenja izpustili kamenje. Enemu je kamen tako čudno padel na drug kamen, da se je naredila iskra in kup drv se je vžgal. Bližala se je noč. Hladno je postajalo. Ljudje so se zbirali okoli ognja in zavrnili Guliverjevo LED-lučko, ki ni oddajala toplote.

Naslednje, kar je Guliver predstavil praljudem, je bil avto. Tega izuma so se razveselili. Najprej so ga preizkusili, potem pa razstavili. Ko so ugotovili, kako deluje, so začeli tudi sami izumljati računalnike, telefone in vse, kar obstaja v današnjem svetu. Guliverju se je zdelo, kot da bi se pred njim na hitro odvrtel film o zgodovini človeštva. Zdaj sta bili obe polovici otoka onesnaženi.

Guliver tega ni hotel več gledati, zato je s čolnom odplul na drugi otok.

Veronika Urbančič, 6. b

Strmoglavljenje letala

Nekega dne se je v hiši številka sedem dogajalo nekaj nenavadnega. Pred vhodnimi vrati so stali trije kovčki. V Timijevi sobi je bilo vse prazno in tiho. Takrat se je zaslišal Timijev glas: »Mami, oči, kdaj gremo na letališče?« Timi je hodil v sedmi razred osnovne šole. Kadar koli so se odpravili na izlet, je nestrpno čakal na odhod od doma. V družini bi bilo vse normalno, če Timi ne bi imel velike skrivnosti. Imel je psa Sparkija in tri vilince: Pufa, Kozmo in Vando. Vsak je imel svojo čarobno palico in imel jo je tudi Timi. Z njo si je lahko uresničil vse želje, ampak po navadi se niso dobro obnesle.

Ob sedmih zjutraj so se Timi, oče, mama, vilinci in pes odpravili na letališče. Ko so prispeli, je Timi iz svojega žepa iztegnil palico in si zaželel takšne stvari, ki bi ga spravljale v smeh. Vilinci so pa le čakali, kdaj ga bodo morali reševati iz težav, čeprav je Kozmo po navadi naredil še večjo zmešnjavo, kot je bila prej, saj ni bil preveč pameten. Puf je bil le otrok. Zato še ni znal reševati težav. Tako je Timiju lahko pomagala le Vanda. Takrat se je po zvočniku slišalo: »Vsi potniki, ki čakate na let 101, prosim, da stopite na izhod 5.« To je bilo Timijevo letalo. Njegovi starši in on so bili na prvih treh sedežih. Timi je sedel sam in igral igrice na telefonu. Po vzletu je pilot spregovoril: »Prosim, da se pripnete, pospravite mizice in se trdno primete, saj nas bo nekaj časa premetavalo.« Potniki so bili nekoliko v skrbeh zaradi slabega vremena. Takrat se je zaslišal čuden zvok in letalo je začelo strmoglavljati. Ko si je Timi hotel nekaj zaželei, mu je čarobna paličica zletela iz rok. Kozmo, Vanda in Puf pa so izgubili paličice zaradi padca. Timi in Sparki sta bila v skrbeh. Le še Sparki je imel čarobno palico, a njegova je bila le za majhne želje. Timi si je zaželel, da bi bili vsi njegovi pripeti na padalo. In tako se je tudi zgodilo. Ostali potniki pa so padali. Čez nekaj časa se je Timi domislil načrta, ki bi mu vrnil palico. Vrnil se je na letalo. V zadnjem trenutku je našel palico in si zaželel, da bi imeli tudi ostali potniki padala. Ko se je to uresničilo, so pristali na čudnem kraju sredi džungle. Prtljaga je bila na izgubljenem letalu.

Po naključju so ugotovili, da so prispeli na svoj počitniški kraj. Letalo je bilo blizu letališča. Pred njimi so bile lepe počitnice na morju in v adrenalinskih parkih. Tako so mama, oče, Timi, Kozmo, Puf, Vanda in Sparki cel mesec preživeli na Havajih.

Matic Barbiš, 6. b

RIMARIJE

Učiteljica piše s kredo,
medtem nadzoruje razredno zmedo.
Reditelj pripravlja malico,
učiteljica pa poišče palico.

Lovro Balajić, 6. a

V kleti pišem zdaj nalogo to domačo,
tako sem lačen, da bi snedel celo kračo.
Povem vam, da ideje nimam prav nobene,
nič pametnega zdaj ne gre iz mene.
In kaj je to, kar moram narediti?
Šestnajstverzno pesem moram napisati.
Raje bi na našem vrtu se zabaval,
kakor s tole pesmijo se zafrkaval.

Čez cesto so v bifeju menda vsi pijani,
ker že nekaj časa zelo so razigrani.
Je oče ravnokar prinesel neke gume,
a mene prav nihče več ne razume.
Tu pred mano na polici je velika kreda,
kaj dal bi zdaj za malo sladoleda!
O, Jezus, Božji sin, in Marija, Sveta mati,
pomagajta mi zadnji verz napisati.

Simon Bradač, 6. a

O, kaka beda,
zlomila se je kreda!

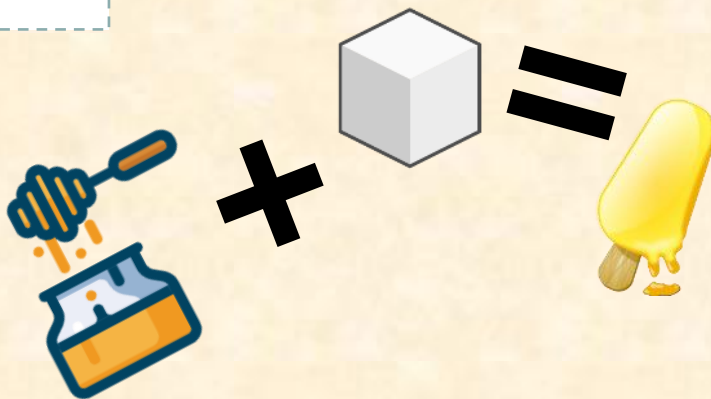
O, kaka beda,
ni več sladoleda!

O, kaka beda,
danes manjka učiteljica Heda!

Ana Rome, 6. a

Ti si sladkor,
jaz sem med
pa sva skupaj sladoled.

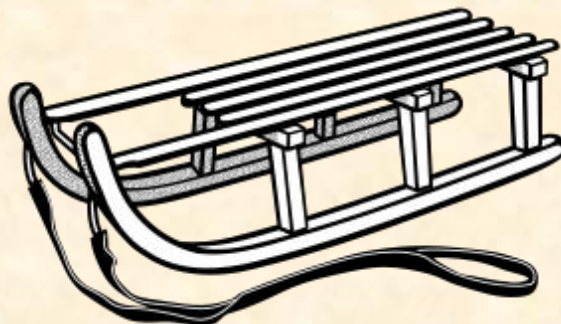
Erjona Gashi, 6. a

Prišla k nam je zima,
zdaj otrokom vse štima.
Sneži, sneži, beli sneg
pobelil že ves je breg.

Otroci na sanke se zavihtimo
in urno po bregu se spustimo.
To je pravi raj,
raje ne vprašajte zakaj.

Sara Bratuž, 6. a

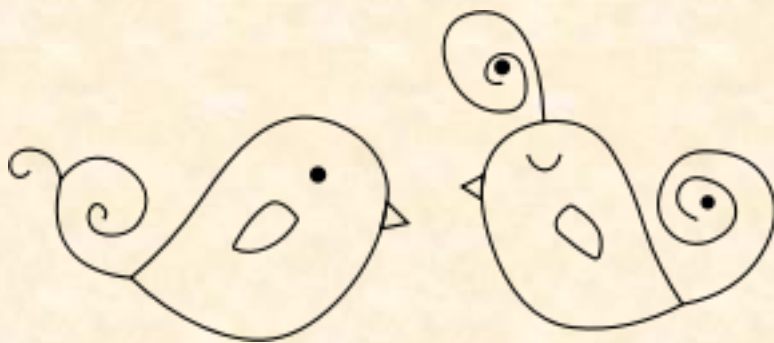

Ko bo prišla doba starosti,
spominjaj svoje se mladosti.
Kot ptičke brez skrbi
uživali smo mladostne dni.

Sara Pangerc, 6. a

Danes ni več zime,
zato kovali bomo rime.
V zamrzovalniku ni sladoleda,
zato pojedla bom tono meda.

Hana Omerčič, 6. a

Ko prijazna muca
skoči ti na rame,
jo za rep pocukaj
in se spomni name.

Sara Pangerc, 6. a

Sem Lovro, fant visok.
Šola mi ne diši,
učenje mi smrdi,
le branje je tisto,
kar me veseli.
V zgodbe se vživim,
z junaki se pobratim
in se domišljiji prepustim.

Sem sanjač,
raje kot garač.
Sanjam ponoči,
še raje čez dan – nič čudnega,
da sem pogosto zaspan.

Lovro Balajić, 6. a

Moje Simon je ime
in spesniti moram pesem,
zaradi česar res sem besen.
Osem verzov mora imet',
zdaj bi najraje,
da zgazi me komet.
Napisal šest sem verzov že,
potrebujem le par jih še.

Kaj naj za konec napišem,
naj ob pesmi še kaj narišem?

Simon Bradač, 6. a

Sem Alina, dolgolaska,
vitka tiha temnolaska.
Moja je najljubša hrana
zjutraj in zvečer banana.

Nogomet res rada igram,
čeprav ne pravim,
da ga znam.
Rada plešem,
se okrog podim,
se življenja veselim.

Alina Berisha, 6. a

Sem Jani,
harmoniko igram.
Ko meh raztegнем,
pravi žur narediti znam.

Moje oči, nežno zelene,
bodo nekoč puncam mešale štrene.

Vedno rad se igram,
a kljub temu navadno vse za šolo znam.

Jani Pangerc, 6. a

Sem deklica z veliko domišljije,
moj srček vedno poskočno bije.

Modre oči in dolgi lasje,
nasmešek na mojem licu vedno je.

Rada imam živali in rastline
ter ljudi vse, ki radi smejejo se.

Konji so moje najljubše živali,
saj so tako lepi in zali.

Dolgčas meni nikoli ni,
saj v rokah se vedno mi svinčnik vrti.

Spretne ročice ustvarjati znajo,
naredijo, kar hočeš, in to ne malo.

Moja družina pomeni mi vse,
največ na svetu – vse, prav vse.

Zaupam vase in v svet, kjer živim,
vsak dan sem hvaležna, se veselim.

Sara Bratuž, 6. a

Kako naj se opišem
in obenem pesem spišem?

Kako naj svoje talente razkrijem,
a pomanjkljivosti skrijem?

Naj mi ogledalo pove,
kaj ve in česa ne.

Hana Omerčič, 6. a

Okoli mene vse že spi,
a v meni nekaj kar gori.

Kaj sam s sabo bi,
ne vem,
ko se v ogledalu zrem.

Begajoče zelene oči,
mozolja dva me iz tira mečeta.

Dolgi roki dve
v ogledalu pokažeta se.
Zrcalce, zrcalce, poglej
in mi povej,
kako naprej.

Ian Čekada, 6. a

Ime mi je Žana,
včasih skrajšano Ana.
V lepem kraju sem doma,
tam me vsak pozna.

Sem duhovita,
včasih tudi zvita.
Rada se po gozdu podim,
zato mam jezim.

V šolo nič rada ne zahajam,
raje ob morju se sprehajam.
Takšno dekle sem jaz,
vedno nasmejan moj je obraz.

Žana Logar, 6. a

Mark Twain: TOM SAWYER

Tom se je zaljubil v Becky in jo pripravil do tega, da sta se zaročila, a potem naredil usodno napako, zaradi katere je Becky zaroko takoj razdrla.

Dekleta iz 6. a razreda so se postavila v vlogo Becky in Tomu napisala pismo.

Dragi Tom!

Zelo žalostna sem bila, ko si mi povedal, da ti je bila všeč druga punca. Mislila sem, da sem jaz edina v tvojem življenju in da se bova poročila. Čeprav praviš, da ti ona ni več všeč, ne bom več tvoja punca. Vem, da me imaš rad, ampak ker si naredil to, česar ne bi smel, ne bova več skupaj.

Želim ti srečno življenje.

Lep pozdrav

Becky

(Sara Bratuž, 6. a)

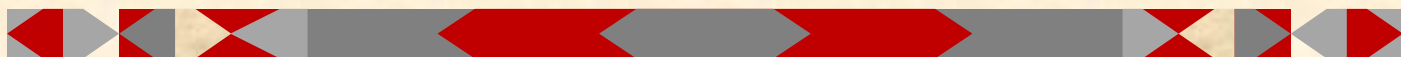
Dragi Tom!

Res mi je žal, ampak od zaroke ne bo nič. Preveč si me prizadel in tudi lagal si mi. Tako ne bi mogla nadaljevati. Upam, da ne boš preveč žalosten. Vem, da boš našel novo ljubezen. Čeprav te imam rada, je tako najbolje.

Želim, da bi ostala prijateljica.

Becky

(Žana Logar, 6. a)

Tom!

*Da sem dočkala kaj takega! Kako si mi lahko to naredil? Mislila sem, da se bova poročila, a zdaj ...
Prosim, ne približuj se mi, saj nisva več zaročena. Imej se lepo z drugo.*

Becky

(Alina Berisha, 6. a)

Tom!

*Zaroko razdiram, saj nisem bila prva. Saj te ljubim,
a bojim se, da ti je tista Amy še všeč. Upam, da
bova ostala prijatelja.*

Nekdaj tvoja Becky

(Anja Štemberger, 6. a)

Dragi Tom!

*Najino zaroko želim razdreti. Odljuba dela
dolq, ti pa si svojo odljubo prekršil. Mislim,
da ravnam pravično za oba. Ne prelamljaj
odljub!*

Becky

(Hana Omerčič, 6. a)

Fantje iz 6. a razreda so se postavili v vlogo Toma in Becky napisali pismo.

Becky,

ne morem ti povedati, kako mi je žal, zato sem ti napisal pesem.

O, Becky, odpusti mi,
saj brez tebe težko živim in to je vse.
Nikoli več ne bom razočaral te.
O, Becky, prosim, zelo mi je žal,
zaroke ne razdri, ne delaj nama težav.

Tvoj Tom

(Klemen Mežnar, 6. a)

Pozdravljena, Becky!

Pred enim tednom sem se zaljubil vate. Dala si mi vedeti, naj ničesar ne pričakujem, a jaz sem ti izdal, da sem že imel zaročenko. Zanima me, če mi boš lahko oprostila, zato ti pošiljam tole pismo in darilci: čokolado in rožico.

Želim si, da bi se čimprej pobotala.

Tom Sawyer

(Aldin Keserović, 6. a)

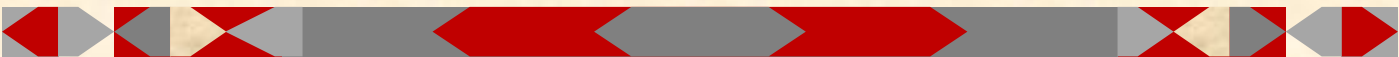
Becky,

oprosti, če sem te užalil. Res nisi prva, a če mi oprostiš, obljubim, da boš zadnja.

Tvoj Tom

(Simon Bradač, 6. a)

Moja ljuba Becky!

Zelo te pogrešam in želim si, da bi bila ob meni. S teboj sem srečen, vse skrbi izginejo in občutek imam, kot da lebdim. Prosim, ljubica, vzemi si čas in preberi moje pismo. Becky, ko sem te prvič zagledal, sem vedel, da si najlepše dekle na svetu in moje srce je zažarelo. Tvoji lasje so kot zlate niti, oči kot nebeška modrina in tvoj nasmeh je čaroben kot zvezdni utrinek. Moje srce pripada in bo vedno pripadalo le tebi, ljuba Becky. Nikoli še nisem imel priložnosti družiti se s tako ljubkim in izjemnim dekletom, kot si ti.

Dovoli, da ti pojasnim, kdo je Amy. To je dekle, s katero sem prijateljeval, dokler nisem spoznal tebe. Zaradi ljubezni do tebe sem razdrl zaroko z njo. Sedaj je srečna s Sidom. Becky, dovoli, da ti razkrijem svoje misli in z dejanji dokažem svojo ljubezen do tebe. Čakal te bom pod starim drevesom na koncu vasi vsak dan, v dežju ali v soncu. Moje srce utripa samo zate.

Srčni pozdrav

Tvoj zaročenec Tom

(Lovro Balajić, 6. a)

S KOLESOM V VESOLJE

Na sončen jesenski dan sem šla kolesarit s svojim lepim rdečim kolesom. Vozila sem se po gozdni cesti. Čeprav sem se imela lepo, sem začela pogrešati svojo družino. Zaželela sem si, da bi bila doma. Nenadoma je mimo mene švignil zvezdni utrinek. S kolesom naju je potegnil za seboj in znašla sem se pred domačo hišo.

»Je bilo vse to res ali so bile le sanje?« se še vedno sprašujem.

Sara Bratuž, 6. a

Bil je lep sončen junijski dan. S kolesom sem se peljal proti domu svoje babice. Nenadoma se je prednje kolo dvignilo, nato še zadnje, in že sem bil v zraku. Potoval sem nad mestom in občudoval prelepo domačo pokrajino. Rahlo sem pognal kolo in že sem poletel v vesolje.

Obkrožil sem Zemljo, letel mimo Jupitra in Sonca. Pot sem nadaljeval v osončje Hakitavius, ki je sestavljeno iz osemnajstih planetov in osmih sonc: Hakitaviusa (največjega), Rombiusa, Kritiusa, Mongula, Taruma, Rulaja, Virtana ter Brolikasa. Vsak planet ima drugačno podnebje in na vsakem živijo bitja različnih oblik.

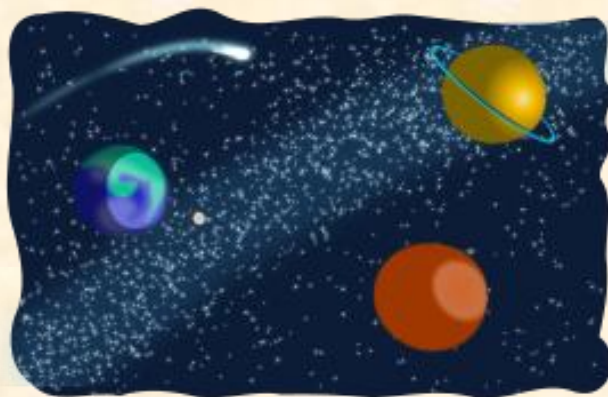
Nebesna telesa lebdijo po Hakitaviusu. Previdno sem krmaril in srečno pristal na šestem planetu. Na njem je veliko svetlobe, vode in pragozdnega rastlinja. V daljavi, ob veliki reki Triliandus, sem opazil majhno naselje, sestavljeno iz kolib. V njih živijo ljudem podobna bitja, vendar veliko manjša. Njihovo plemo se imenuje Luminarius in je sestavljeno iz šestnajstih rodov različnih ras. To so miroljubna bitja. Okrog naselja so širni pašniki za Trolikidise. To so bitja s šestimi nogami in mogočnim trupom ter šestdesetimi tonami mišic. Glave so podobne kravjim, imajo štiri rogove. Trolikidisi mirno mulijo pragozdno rastlinje.

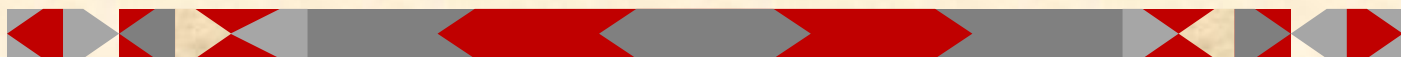
Z zanimanjem sem opazoval dogajanje v naselju. Nenadoma so postala bitja nemirna. Začel sem se ozirati okrog sebe in na nebu zagledal na tisoče ognjenih krogel. Pojavil se je močan veter in naenkrat me je posrkalo v vrtinec. Bil sem popolnoma nemočen.

Veter se je polegel in znašel sem se v domačem osončju. Odpeljal sem se mimo planetov in pristal pred babičinim domom. Bil sem zelo lačen in utrujen. Babica mi je postregla z odličnimi klobasami.

Večkrat sem se odpeljal s kolesom k babici, a nikoli več me ni odneslo v vesolje. Še danes ne morem pozabiti tega nenavadnega popotovanja. To je bil res čaroben dan.

Lovro Balajić, 6. a

Nekega sončnega dne, ko sem se vrnila iz šole, sem vzela svoje kolo in čelado. Odpravila sem se na dolgo vožnjo po svoji ulici. Ta je posebna, domišljajska ulica. Vozila sem se po njej in nenadoma so se oblaki nad mano začeli temniti, postajali so kot baloni. Pričela se je nevihta. V paniki sem hotela poiskati zaklon, a takrat sem s kolesom vred padla v vesolje.

Takega si nisem zamišljala, manjše je, kot se zdi. Opazila sem, da se še vozim s kolesom. Zaznala sem zvezdni utrinek in zagledala največjo zvezdo našega osončja, Sonce. Videla sem plovilo Marsovčkov in planet, ki mi je bil neznan. Vozila sem se po Rimski cesti, lebdela sem nad šolo za Marsovčke in ostale vesoljčke.

Nenadoma se je pred mano prikazala cestna svetilka. Kaj prikazala! Zaletela sem se vanjo. Tedaj se je pojavila mavrica, jaz pa sem se vrnila z domišljajskega potepa in s svojim kolesom pristala pod šolskim nadstreškom.

Hana Omerčič, 6. a

Vsak otrok sanja. Vem, da se zdi čudno, ampak meni se je sanjalo, da bom nekoč s kolesom poletel v vesolje.

Vse se je začelo neke nevihtne noči, ko sem imel pet let. Močno je deževalo in strele so švigale po nebu. Po televiziji sem gledal oddajo o poletu v vesolje. Saj nisem veliko razumel, takrat še govoriti nisem znal dobro, in vse besede so se mi zdele čudne. Na zaslonu sem opazoval vesoljsko prostranstvo – kar navdušen sem bil nad njim. Začel sem razmišljati. Sklenil sem, da bom postal astronaut in bom nekoč poletel v vesolje.

Šel sem spat. Sanjal sem, kako s kolesom drvim okrog planetov, zvezd, mimo mene pa švigajo zvezdni utrinki. Drvel sem s svetlobno hitrostjo, in preden sem se začel zabavati, me je zbudila mama. Moral sem v vrtec.

Zdaj o vsem razmišljam malo drugače. Nočem več postati astronaut, ker sem izvedel za vesoljske nesreče, ki niso redke. S kolesom bom raje ostal kar na Zemlji.

Klemen Mežnar, 6. a

Vedno sem si želel, da bi šel s kolesom v vesolje. V svoji sobi sem izumljal nove stvari, poskušal, da bi kolo letelo, a mi ni uspelo. Skoraj sem se sprijaznil s tem, da ne bom kolesaril med zvezdami, ko se je neke noči nekaj zgodilo.

Zgodaj sem šel v posteljo. Zazrl sem se skozi okno in opazoval zvezde, bilo jih je nešteto. Tedaj pa sem uzrl piko, ki se je vedno hitreje bližala mojemu oknu. Pika je dobila obliko – bil je droben deček na kolesu. Nasmehnil se mi je in mi pomignil, naj se mu pridružim. Splazil sem se iz sobe in stekel po svoje kolo. To se je kot po čarovniji začelo vzpenjati v nebo. Z dečkom sva se na kolesih podila sem ter tja in se naglas smejala. Bilo je tako lepo. Kmalu sva prispela do zvezd – nebesnih svetilk, ki so se prižigale in ugašale. Vozila sva se med njimi. Njihova svetloba je bila nadvse močna. Pomislil sem, kaj bi rekla mama, če bi ugotovila, da sem tako daleč od doma.

Deček se je ustavil in mi s prstom pokazal Mesec. Bil je tako velik in svetel, da sem ga komaj gledal. Obrnil sem se in v daljavi zagledal Zemljo. Malo sem se ustrašil, a čudežni deček me je potolažil in opogumil, da se mi ni treba ničesar bati. Še naprej sva se lovila okoli mesecev, kometov, planetov, zvezd. Najbolj mi je bil všeč Mars, rdeči planet, na katerem živijo Marsovci. Rad bi jih šel pozdravit, a ni bilo časa za to.

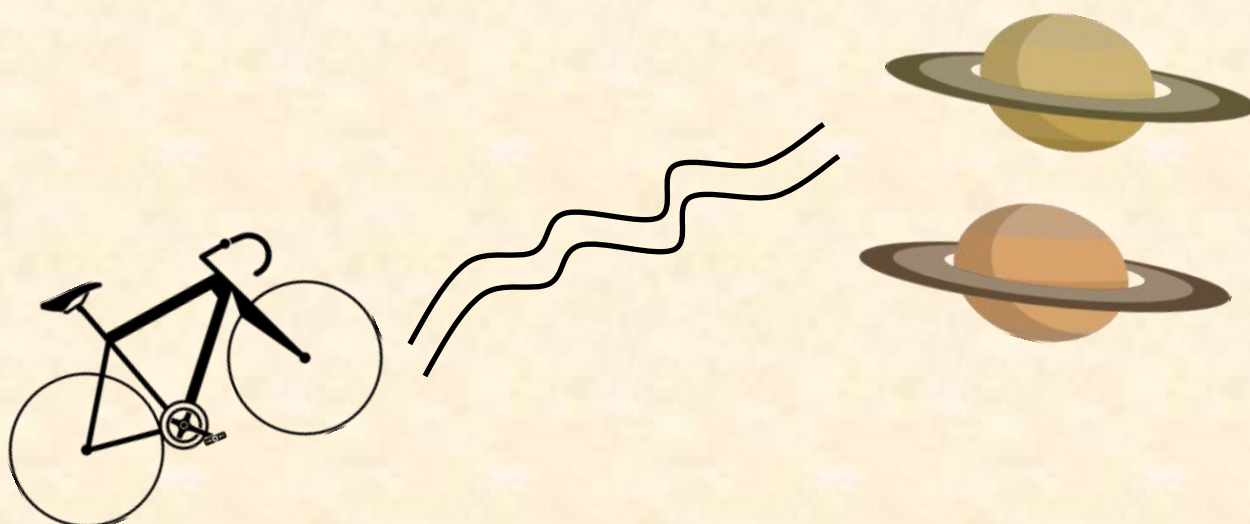
Tedaj se je začelo prebujati sonce in s prijateljem sva morala proti domu. Obstajala je nevarnost, da bi nama začelo goreti pod kolesi. Poslovila sva se in šla vsak na svoj dom, on je bil z Venere. Po zvezdni stezi sem se spustil na Zemljo in pospravil kolo v garažo.

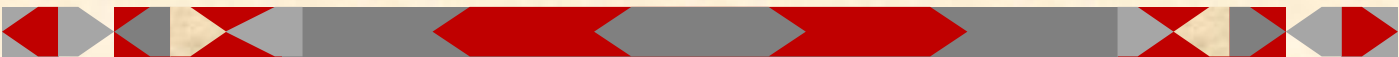
Utrujen sem se ulegel na posteljo in zrl v nebo. Razmišljal sem, ali mi bo kdo verjel, ko bom pripovedoval o svojem doživetju. Naj sploh komu povem?

Zvezde so ena za drugo ugašale. Bil sem srečen, a želel sem si, da bi še kdaj srečal dečka iz vesolja.

To je bila nepozabna noč.

Jani Dolgan, 6. a

Nekega jutra sem na našem vrtu zagledala kolo. Pomislila sem, da so ga morda starši kupili zame. Šla sem ga preizkusit, a ko sem vrtela pedale, se kolo ni pomikalo naprej, pač pa navzgor – s kolesom sem letela. Najprej me je bilo strah, potem pa se mi je zdelo zanimivo in sem poganjala še hitreje.

Čez nekaj časa sem zagledala veliko bleščečih krogel. Postalo mi je prevroče, zato sem zavila v drugo smer, kjer je bilo veliko raznobarnih žog. Približala sem se najmanjši žogi in na njej opazila čudna bitjeca – prebivalce Plutona. Odpravila sem se dalje in prispela do Neptuna. Videla sem, da ima ta planet okrog sebe zanimiv pas. Prišla sem do Zemlje, našega planeta. Kolo se je samo usmerilo proti mojemu domu.

Doma sem vsem povedala, kako lepo mi je bilo, čeprav sem med poletom nekje v ozadju svojih misli čutila dvom, ali se bom sploh lahko kdaj vrnila domov.

Erjona Gashi, 6. a

Bližala se je huda nevihta. Začelo je pihati, jesensko listje je plesalo po zraku. Mame z vozički so se naglo umikale iz parka, vsi otroci so tekli z igrišča, le jaz sem se še igrala v peskovniku.

Zaslišala sem tiho cviljenje. Pogledala sem za grmovje in našla dva lesketajoča se psička. Bila sta še mladička. Najprej sem ju samo opazovala.

»Sestrica Zvezda, nikar ne joči, saj bova nekako prišla na planet Hov-hov,« je dejal desni psiček.

Levi mu je odvrnil: »Bratec Utrinek, ne laži mi pred smrčkom. Saj vem, da ne bova nikoli prišla domov.«

Kužka sta se mi zasmilila, objela sem ju in tiho vprašala: »Kako sta prišla sem?«

Sprva sta se prestrašila, a potem sta mi zaupala svojo zgodbo.

»Jaz vaju bom odpeljala domov. Kolo znam voziti.«

Najprej se jima je moja ideja zdela strašno neumna, a na koncu sta se oprijela te rešilne možnosti. Posadila sem ju v košarico na svojem kolesu in začela vrteti pedale. Počasi smo se dvigali v nebo. Kmalu smo prikolesarili v vesolje, kjer je mrgolelo zvezd in utrinkov. Poleteli smo še globlje v vesoljske širjave, dokler nismo zagledali planeta v obliki pasjega piškota.

Spustila sem psička na tla in jima obljubila, da ju kdaj obiščem, nato pa šla na pot proti svojemu domu.

Sara Pangerc, 6. a

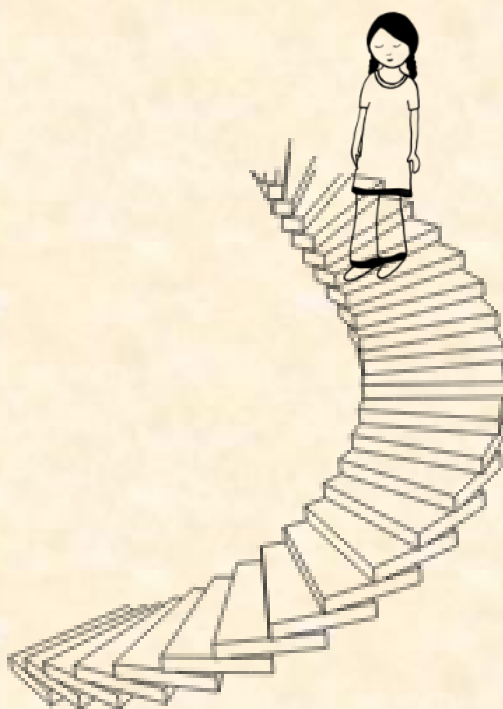
Že kot majhna deklica sem si želela v vesolje s kolesom – zdelo se mi je, da bi to lahko bilo zabavno. Neko soboto sem gledala film o astronautih in vesolju. Pozneje v postelji od navdušenja nisem mogla zaspati. Ves čas sem razmišljala samo o filmu.

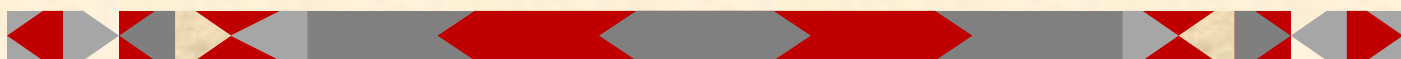
Ko sem končno zaspala, sem sanjala, da v sončnem dnevu kolesarim po parku. Kar naenkrat so pred mano stale velikanske, neskončne stopnice. Sprva sem se jih ustrašila, potem pa sem se opogumila. Stopila sem s kolesa in se počasi začela vzpenjati po njih. Že po nekaj korakih sem ugotovila, da vodijo v vesolje. Bolj sem se bližala vrhu, bolj sem bila nestrpna. Nenadoma me je dvignilo od tal, stopnice so izginile ... jaz pa sem letela.

Bilo je kot v raju. Nisem mogla verjeti svojim očem – okoli mene se letale nenavadne živali in me opazovale. Nato sem zagledala velikansko kroglo, podobno planetu. Tik za njo je bila še večja krogla – zvezda. Bolj sem se ji približevala, bolj mi je bilo vroče. Po čelu se mi je cedil pot. Naenkrat pa je zvezda izginila. Za njo se je videl samo še svetlikajoč se rumen prah. Bilo je kot v pravljici. To je bil najlepši utrinek, ki sem ga kdaj videla. Naenkrat sem zaslišala nenavaden hrup, zaznala sem rahlo tresenje. Bližala se je nevihta in to me je prestrašilo, da sem kar okamenela.

Naenkrat sem zagledala mamo, kako me budi iz trdnega spanca. Bilo je že pozno in morala sem oditi v šolo. Ves pouk sem razmišljala, ali je bilo res, kar sem doživela, ali so bile le sanje.

Žana Logar, 6. a

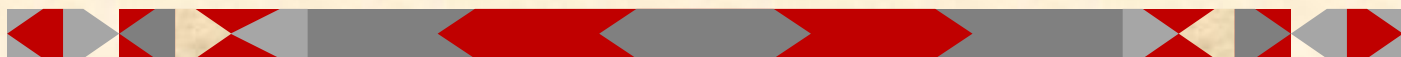
Nekoč, ko sem že imela kolesarski izpit, sem se s kolesom odpravila v vesolje. Bila sem prepričana, da mi polet ne bo uspel, a na koncu sem bila čudovito presenečena.

Kar naenkrat sem se znašla v vesolju. Okoli mene je bila le trda tema. Bilo me je strah, saj je bilo tako temno, da nisem videla niti svojega kolesa, na katerem sem bila. Takoj zatem sem v daljavi zagledala planet. »Le kateri planet je to?« sem se spraševala. Ko sem se mu približala, sem okoli njega zagledala čudovite mavrične obročje. »Saj to je Saturn!« sem zavpila. Močno sem zavrtela pedale, da bi čim prej prišla do njega. Tam sem parkirala kolo, jaz pa sem si malo odpočila in se sprehodila po obročih. Razgled je bil prečudovit. Ko sem tako hodila po obročih, sem ob sebi zagledala vesoljčka. Predstavil se je, nato pa mi je pokazal zvezdo z imenom Bobi, po kateri je dobil ime. V tistem trenutku sem zaslišala hrupno gaganje, ki je Bobija zelo prestrašilo. Stekla sva v njegov dom, ki ga je imel v bližnjem kraterju. Tam mi je razložil, da enkrat na leto prideta na Saturn dve velikanski vesoljski raci, ki ga streseta, kot da je potres. Bobiju sem povedala, da prihajam z Zemlje in da pri nas ne poznamo tako velikih rac. Po najinem pogovoru sem se odpravila skozi vrata, on pa me je ustavil: »Neeee!« Pojasnil mi je, da za racama pride zelo huda nevihta. Legenda pravi, da za racama priteče gromozanski vesoljski pes, ki raci lovi in se na Saturnu še polula. Oh, koliko otročjih traparij, sem pomislila. Ko je nevihta ponehala, sem vzela svoje kolo in se odpravila na dolgo pot domov. Zagledala sem komet in se s kolesom zavihtela na njegov bleščeči se rep, ta pa me je odnesel domov.

Doma sem se zbudila in ugotovila, da so to bile le sanje. Takoj zjutraj pa sem narisala Bobija, ki mi je bil v sanjah najbolj všeč. Vedno ko gledam utrinke, se spomnim nanj. Upam, da se še kdaj srečava, pa četudi v sanjah.

Lana Batista, 6. b

Bil je zelo nevihten popoldan. Nevihta je bila vedno močnejša. Na lepem se je Gaja spomnila, da je kolo pustila zunaj. Odločila se je, da ga gre pospraviti. Ko je prišla ven, se je usedla na kolo, da bi ga zapeljala v garažo. Nehalo je deževati. Gaja je pogledala v nebo in posijalo je sonce. Nato je skočila s kolesa in spet je začelo deževati. Hitro je spet splezala na kolo. Zazdelo se ji je, da ima to nekakšno povezavo. Naenkrat se ji je odvezala vezalka na čevlju, in ko si jo je hotela zavezati, je skupaj s kolesom poletela v vesolje.

Pristala je na planetu po imenu *Kaj pa ti zijaš*. Malo je hodila in si ogledovala okolico. Nenadoma je naletela na Marsovca. Bil je zelene barve. Na glavi je imel dve tipalki. Maršovec se ji je predstavil. Ime mu je bilo Laki. Tudi Gaja se mu je predstavila. Povedala mu je o čudnem vremenu in njenem poletu. Laki ji je odvrnil, da ni prva ta teden, ki je poletela na Mars. Peljal jo je do glavnega trga in ji dejal: »Vidiš te zelenice? Njim se je zgodilo podobno.« Razkazal ji je celo mesto. Čez nekaj časa je Gaja spregovorila in rekla, da jo že krepko bolijo noge. Laki ji je povedal, da ji bo pokazal še nekaj zelo lepega. Naročil ji je, da mora zamižati. Gaja ga je poslušala in zamižala. Čez nekaj sekund ji je rekel, naj odpre oči. Gaja je videla še več utrinkov, o katerih je lahko sanjala le v najbolj divjih sanjah. Videla je tudi, kako so se zvezde hitro prižigale in žarele. Laki ji je povedal, da se ji bo, če si nekaj zaželi, želja uresničila na poseben način. Gaja si je v mislih zaželela, da bi se vrnila domov. K njej je priletela zvezda in ji dejala, da se ji bo želja uresničila, ko bo sedla na kolo. Gaja je Lakiju povedala, da ga bo pogrešala in da ga bo, če bo le možno, prišla še kdaj obiskat. Posloвила se je in sedla na kolo.

Ko se je vrnila domov, so bili vsi v skrbeh, kje je bila. Gaja jim je vse razložila. Vsem je odleglo, čeprav niso vedeli, ali bi ji verjeli. Tako se je končal Gajin neobičajni dan.

Maša Kovačič Štefančič, 6. b

Spričevalo

MARUŠA: Mama, prinesla sem spričevalo.

MAMA: Daj, pokaži, Maruška. Upam, da ni za v smeti.

JURČEK: Malusa je za sneti.

MARUŠA: Ma, tiho bodi, ti plenička mala.

JURČEK (*jokaje*): Mama, Malusa mi je lekla plenicka!

MAMA: Jurček, ššš! Maruša, daj, pokaži že to spričevalo.

MARUŠA (*Išče po torbi.*): Veš, hišnik mi je rekel, da sem uspešno podaljšala pogodbo za 6. razred še za eno leto.

MAMA (*besno*): Kaj!? Izgini v sobo in da te ne vidim do naslednjega šolskega leta!

JURČEK: Papa, Malusa, papa!

Alina Berisha, Erjona Gashi in Hana Omerčić, 6. a

PASTIRCI

Pastirci so bili tri,
ki ovce so pasli.
Ko eden poškoduje se,
Terezka namesto njega je.

Ferjanč je najstarejši,
proti Lenartu in Blažetu najmočnejši.
Blaže vse verjame,
naj ga volk vzame.

A Lenart nagajiv je kot zajec,
mu Ferjanč vzame zadnji krajec.
Terezka razvajena,
kljub temu pa vsega navajena.

Danaja Primc, 6. b

Nekoč pastirci so živeli:
Ferjanč, Lenart in Blaže.
Na gmajni vse dni
so pasli svoje ovčice.

Kako si skrajšati dneve,
ki dolgi so tako?
Pojdimo peč krompirček
ali gledat v nebo.

Tablice poznali niso,
a imeli so svoj lok.
Oh, kako bi bilo lepo,
če takrat bila bi otrok.

Bi z njimi tekala po gmajni
in lepo bi se imela.
Namesto da bi v šolo šla,
bi se ob ognju grela.

Lana Batista, 6. b

Živeli so pastirci trije:
Ferjanč, Lenart in Blaže.
Vsak dan so lačne ovce
na gmajno zgodaj gnali že.

Na gmajni so se družili,
igrali, peli, gugali,
piščalke iz lesa delali
in včasih se tudi skregali.

Ferjanč Blažeta v past je ujel,
pa na gmajno ta ni več smel.
Terezka ga je nadomestila,
Ferjanča in Lenarta s tem ujezila.

A Terezka je bila bogata,
orehe je Ferjanču ponudila,
ker Lenart ju je dražil,
da rada se imata,
mu huda ura kmalu je bila.

Brez hlač je revež po gmajni letal
in od sramu se v travo je zapletal.
Ferjanču se je maščeval,
z narezano gugalnico v prepad bi ga pognal.

A, glej, ponoči mu vest ni dala miru.
Po gmajni Lenart Ferjanča išče
in od strahu ga pri srcu 'stišče'.
Kaj če se Ferjanču kaj zgodi?

Tega si Lenart nikdar ne odpusti.
Zjutraj Ferjanča s palico prižene mati.
Lenartu se ni več bati,
za vedno skleneta prijatelja ostati.

Žiga Žibert, 6. b

Nekoč živeli pastirci so tri,
ovčice so pasli do trdne noči.
Na paši igrice se igrali, skrivali
in strašne zgodbice si pripovedovali.

A nekega dne Blaže domov zbeži,
Terezka ga kot pastirica nadomesti.
Ferjanč se v Terezko zaljubi
in Lenart prijatelja izgubi.

Jeza med prijatelji traja do tistega dne,
ko Ferjanč pade na trdne skale.
Lenart se brž mu opraviči in obljubi,
da nikoli več nobene ne ušpiči.

Tako postali prijatelji spet so tri
in še vedno so pasli ovčice do trdne noči.

Matic Barbiš, 6. b

LIKOVNA DELA

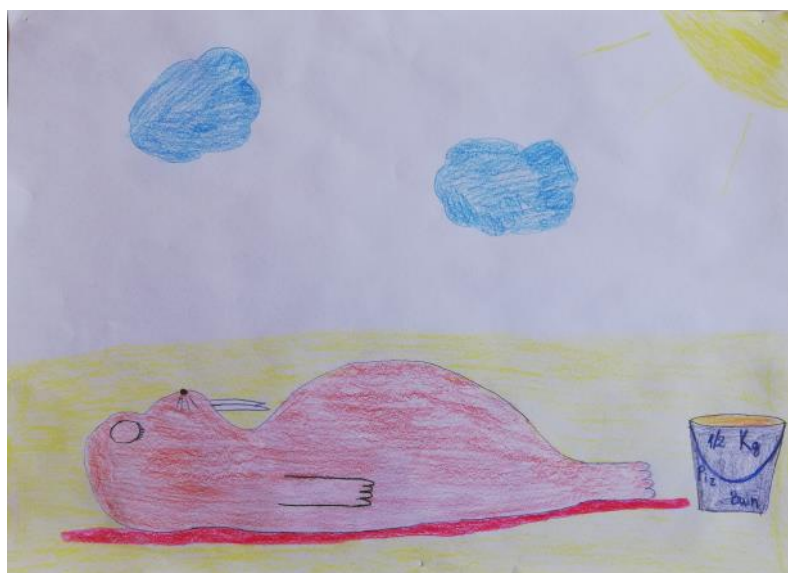
Jernej Benc, 6. b

Danaja Primc, 6. b

Rok Rutar, 6. b

Maša Kovačič Štefančič, 6. b

Veronika Urbančič, 6. b

7. razred

LITERARNA DELA

LJUBEZEN — VEČNO NEIZPETA TEMA

Ko se zaljubiš,
glavo izgubiš.
Srce ti hitreje bije,
dan hitreje se odvije.

Počutiš se,
kot da bi letel lahko.
Naj ljubezen bo večna,
da bo moja draga srečna.

Harun Kurtović, 7. a

Ljubezen je nekaj lepega,
nekaj čudovitega,
nekaj barvitega.

Ljubezen čutiš,
v ljubezni srce spregovori.

Ko srečaš osebo,
ki jo ljubiš,
ti v trebuhu zaplešejo metuljčki.

Maja Palcich, 7. a

Gledam, gledam te
in čakam,
da vprašaš me.
Upam, da enkrat rečeš mi:
»Ljubim te!«
Moja ljubezen si ti,
za danes in za vse večne dni.

Sara Negro, 7. a

Kako naj o ljubezni pišem,
če zaljubljen še nisem?
Bom mogoče to pomlad
spoznal jaz svoj zaklad?
Ah, ne, saj sem še premlad!

Lahko pa vsem povem,
da ljubezni vnaprej se ne odpovem.
Rad imam atija, mamo in Ano,
prijatelje, sošolce in dobro hrano.

Miha Vičič Šnajdar, 7. a

Vonj tvoje lepe mehke kože
spominja me na pomladne rože.
Ko se zazrem v tvoje čudovite,
skrivnostne oči,
svet se lepši mi zdi.

Ko se v soncu zaiskrijo,
mi prebudijo domišljijo.
Tako pozabim vse težave,
a ti mi ne greš iz glave.

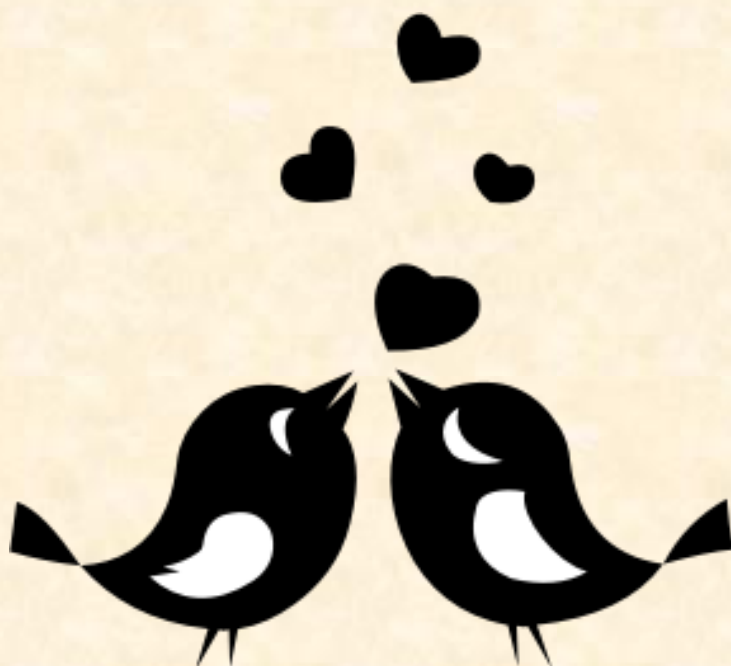
Ti naj povem,
da rada te imam?
Zaenkrat raje bom molčala;
ko bova starejša,
ti bom to skrivnost izdala.

Tina Vujković, 7. a

On ljubil te je,
a ti tega nisi opazila.
V drugega bila si zaljubljena do ušes.
Čeprav si vedela,
da nisi mu všeč,
čakala si na čudež iz nebes.

Ko končno si spregledala,
kateri pravi zate je,
bilo je žal prepozno že.
Zdaj čutiš bolečino,
ki on jo je trpel že prej.

Karin Kastelic, 7. a

KAJ DIŠI?

Ko zjutraj ura zazvoni,
mi vonj po kavi zadiši.
Iz pečice že dišijo,
tri orehove potice.
V kopalnici pa vse diši
po očetovi kolonjski vodici.
Ko se mama s parfomom poprši,
zadiši kot prava kraljica.
Na mizi mi vrtnice dišijo,
mama dobila jih je kot darilo.
Ko se od doma poslovimo,
si lep dišeči pomladni dan zaželimo.

Kristian Jenko, 7. a

Kaj vse diši?
Diši jed,
ki je sladka kot med.
Diši tudi cvet,
ki je lep kot svet.
Diši tudi trava,
ki je velika kot krava.
Kaj najlepše diši?
Najlepše diši kruh,
ki ni od muh.

Gaber Gombač, 7. b

Kaj vse diši?
Diši tudi zaboj,
v katerem so obleke,
diši tudi napoj,
ki izniči vse prepreke,
dišijo tudi zvezki,
ki v torbi ležijo,
dišijo tudi zrezki,
ki pred priborom bežijo.
Kaj najlepše diši?
Meni najlepše diši moja družina,
ki je bolj kot tvoja fina.

Matej Fabijan, 7. b

Diši mi čokolada,
a ne bolj kot domača marmelada.
Diši mi moka,
ki je mehka kot mamina roka.
Diši mi juha,
ki v prijetni toplini se kuha.
Diši mi roža,
ki me zapelje,
ko me poboža.
Diši mi čaj,
ki je vroč kot ognjeni zmaj.
Diši mi cvetje,
ki popelje me v poletje.

Lara Negro, 7. a

Meni dišijo cvetice,
dišijo mi tudi borovnice.
Diši mi branje in pisanje,
dišijo mi lepe sanje.

Od najbolj dišeče cvetlice
do najslajše borovnice,
od branja do pisanja
se vedno najde kaj,
kar mi ne diši.

Maja Palcich, 7. a

Šampon mi diši,
a vonj se hitro izgubi.
V trgovino grem po novega,
a ta mi smrdi.
Vrnem se po takega,
ki diši.
Najdem ga,
pa mi zbeži.
Le kam se mu dišat mudi?

Miha Vičič Šnajdar, 7. a

Kaj vse diši?
Dišijo cvetlice
in rožne gredice.
Diši moja mama,
z njo nikoli nisem sama.
Dišijo tudi drevesa,
ki mogočno segajo v nebesa.
Diši tudi figa,
ki z listi ponosno miga.
Dišijo dojenčki mali,
ki iz posteljice niso še vstali.
Diši tudi modro morje
in nad njim sijoče obzorje.
Kaj najlepše diši tebi?
Meni diši športna vzgoja,
pa naj bo to tek ali hoja.

Marina Smrdelj in Stela Kmetec Razpor, 7. b

Diši mi jutro,
diši mi dan,
diši mi roža na pomladni dan.

Diši mi mama,
ki odpravlja v nov se dan.
Dišite mi vsi vi,
ki rada vas imam.

Karin Kastelic, 7. a

BASNI

Mačka in miš

Nekega dne se na veliki kmetiji sprehaja miš. Čez nekaj časa sreča lačno mačko. Mačka pristopi k njej in ji pravi: »Ti, miš, majhna si, čudna si in nihče te ne mara!« Mačka miš še naprej zmerja, miš pa jo gleda in se je boji. Mačka ob pogovoru postane lačna in začnejo se ji cediti sline. Pozorno začne gledati miš in premišljuje, kaj bo naredila iz nje. Nato se zaleti vanjo, miš pa začne teči. Med tekom miš ne gleda, kod beži, zato se zaleti v kmeta. Ta zavpije, mačka in miš pa se ustavita in začneta debelo gledati. Kmet zmerja mačko, ker je začela loviti miš. Kokoš je pa vse to videla in rekla mački: »Hej, mačka, kako bi bilo tebi, če bi te nekdo tako zmerjal, kakor si ti zmerjala miš?« Mačka se zamisli, nato pa žalostno in potihoma odide. Miš se zahvali kokoši.

Delaj z drugimi tako, kot bi ti želel, da drugi počnejo s teboj!

Marina Smrdelj in Stela Kmetec Razpor, 7. b

Lovec in srna

Lovec je šel v gozd loviti živali. Izkopal je luknjo, da bi se kakšna žival ujela. Skril se je za drevo. Čakal je in čakal, nato pride mimo srna. Gleda, če bo padla v luknjo, ampak srna gre mimo nje. Lovec je še naprej čakal, medtem pa se srna vrne. Gre čez past, a ta se ni udrla. Ko je srna odšla, je šel lovec pogledat past. Stopil je nanjo in udrlo se mu je. Srna se vrne in mu reče: »Kdor drugemu jamo koplje, sam vanjo pade.«

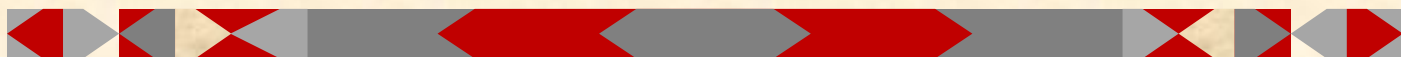
Gaber Gombač, 7. b

Miš se levu posmehuje

Leva so ulovili lovci. Miška se mu je posmehovala: »Kako si ti močan! Kje zdaj je tvoja moč?« Pozabila je, da je bil lev v preteklosti večkrat njeno kritje – v njegovo bližino je zbežala, ko je bila v nevarnosti.

Miš se je levu smejala in smejala, tedaj je priletela ptica, miš uplenila in jo pogubila.

Mateo Perić, 7. a

Osel gre samo enkrat na led

V gozdu sta se srečala lisjak in zajec. Lisjak je zvito prosil zajca, naj mu gre na bližnjo kmetijo iskat kaj za pod zob. V zameno mu je ponudil brezplačno bivanje v svojem domu, saj je vedel, da je zajec brez doma. Zajec je privolil. Ker je bil majhen in hiter, se je brez težav smukal po kmetiji, dokler ga ni zagledal kmet in mu začel groziti. Zajec je med begom izgubil večino nabrane hrane, a je ostal živ. Lisjak je bil zadovoljen s tem, kar je zajcu uspelo prinesiti, a svoje obljube ni držal. Zajec ni smel stanovati pri njem. Minevali so dnevi. Čez čas sta se živali ponovno srečali in lisjak je spet predlagal, da bi mu zajec v zameno za stanovanje priskrbel hrano. Tokrat je zajec ponudbo gladko zavrnil.

Lisjak je spoznal, da ni samo osel tisti, ki gre samo enkrat na led.

Maja Palcich, 7. a

Nekega dne se je osliček odpravil na Antarktiko. Tam je spoznal pingvina Ceneta. Ta mu je povedal, da se s prijatelji odpravljajo na drsanje in da vabi tudi njega, oslička, naj se jim pridruži. Osliček je prav rad šel z njimi, a kaj je drsanje, ni vedel. Cene in njegovi prijatelji so elegantno vijugali po ledu sem ter tja, osliček pa je že po par korakih pristal na zadnji plati. Komaj so ga spravili z ledu.

Ko so ga naslednjič povabili na drsanje, je odvrnil: »Ali niste še slišali, da gre osel samo enkrat na led?«

Eneja Štemberger, 7. a

Čas je zlato

Nekega dne je polžek v daljavi zagledal gredo solate. Ker je bil zelo lačen, se je takoj napotil proti njej. Med potjo je videl veliko zanimivih stvari, ki so mu pritegnile pozornost, za vsako je zapravil nekaj časa. Ko je končno prišel do gredice, solate tam ni bilo več, saj jo je kmet že pobral.

Takrat je polžek ugotovil, da je čas zlato.

Vid Škrli, 7. a

Medvedka in zajček

V starem gozdu na veliki jasi
medvedka rojstni dan praznuje
in glasno vabi: »Vsi, ki poznate me,
oj, pridite, oj, pridite!«
Ker vsi to slišali so,
takoј začeli darila nabirati so za njo.

Brez skrbi, zajček tega preslišal ni.
Nabral je tulipan, ki najlepše je dišal.
Hitro pritekel k medvedki je,
in ji izrekel želje vse: »Oj, medvedka
draga, vesel rojstni dan, naj bo
poln sreče in nasmejan!«

Medvedka grdo pogleda ga
in s taco zamahne sem ter tja:
»Drzneš si mi to prinesiti ti, tolovaj,
za moj rojstni dan ali kaj!«
Zajček prestrašeno zbeži v gozd,
živali darila vrgle so na kompost.
Medvedka bridko zjokala se je
in obžalovala besede vse.

Anja Iskra in Monika Logar, 7. b

Kdo bo hitrejši

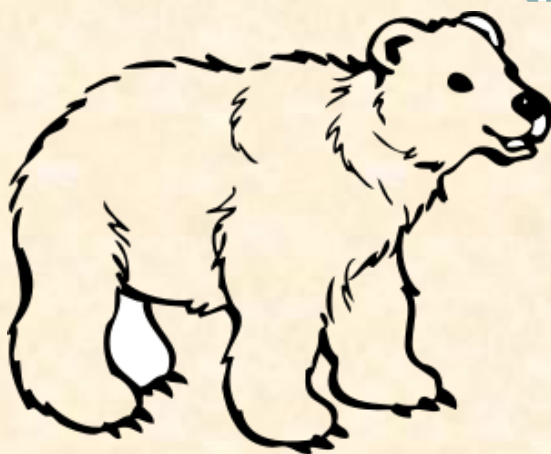
Na jasi so živeli zajec, lisica in jež. Bili so dobri
prijatelji, skupaj so se igrali in zabavali.

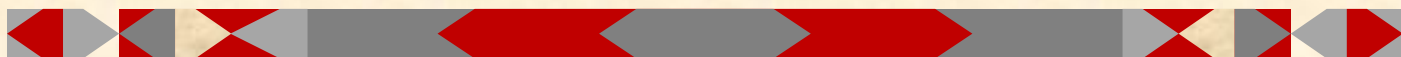
Nekega dne je lisica, ki je o sebi mislila, da je naj-
hitrejša, zajca in ježa izzvala, naj tekmujejo v
teku. Zajec se ni ustrašil takega merjenja moči,
saj je vedel, da proti tekmece ma ne more izgubi-
ti. Dogovorili so se, da se bodo naslednji dan
dobili pri grmu malin in tekmovali.

Prva je prišla lisica in se dodobra najedla malin.
Prišla sta še jež in zajec in tekma se je začela. A
lisico je med tekom začel boleti trebuh, zato se
je naslonila na drevo. Zajec se je ozrl, da bi videl,
kako mu gre, a se je zaradi tega zaletel v drevo
in dobil veliko rdečo buško. Jež pa je s svojim
umirjenim tempom brez težav prišel do cilja in
zmagal. Bil je srečen, saj je prehitel svoja sicer
hitrejša prijatelja.

Saj veste, počasi se daleč pride.

Miha Ivančič, 7. a

Ni vse tvoje

Nekega dne se je ježek sredi zimskega meteža zatekel na bližnji skedenj. Ves premražen je zagledal posodico z mlekom. Veselo se je napotil proti njej, ko se je iz luknje v zidu pojavila podgana.

»To je moje mleko!« je zavpila.

»Kako je tvoje, saj podgane nimate posodic z mlekom?« se je čudil ježek.

»Vsaka hrana, ki jo zagledam, je moja. Posebno še, če ni nikogar v bližini.«

»Ampak – saj sem jaz v bližini!«

Tako sta se nekaj časa prepirala, dokler ni na skedenj prišla mačka. Podgana in ježek sta jo ucvrla, mačka pa si je privoščila svoje mleko.

Ni vse, kar vidiš, brez lastnika.

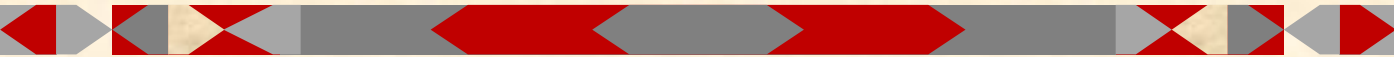
Kristian Jenko, 7. a

Petelinček in lisička

Petelinček se sprehaja po dvorišču, ko nenadoma iz grmovja skoči lisica. Petelinček se brž povzpne na najvišjo vejo na drevesu v upanju, da ga lisička ne opazi. Kar naenkrat z drevesa pade pero. Lisička se ozre v krošnjo in zagleda petelinčka. »Petelinček, petelinček, pridi dol, da si bova prijateljsko segla v roke!« ga prijazno pozove. Petelinček pa ji nezaupljivo odvrne: »O, to pa ne! Ne bom ti nasedel.« Lisica ga priliznjeno spodbuja: »Daj, no, pridi dol, da bova prijatelja. Ne bom ti nič naredila, ne tebi ne tvojim kuram. Obljubim!« »No, prav,« se opogumi petelinček, skoči z veje, lisica pa mu zavije vrat.

Ne verjemi vsega, kar ti rečejo.

Sofija Martini in Sara Valenčič, 7. b

Kdo bo hitrejši

Nekega poletnega dne se je v savani pričelo tekmovanje za najhitrejšo žival na svetu. Prišlo je veliko živali, zlasti takih, ki so bile zaradi svojih preteklih uspehov videti samovšečne, npr. dobitnica desetih nagrad – gazela. Če ste mislili, da je najhitrejša, ste se motili. Dotlej je za najhitrejšo veljala gepardka Svea. Zmaga pa se ni upirala niti leopardu, čeprav je bil doma v zelo oddaljenem deževnem gozdu.

»Tekmovanje se bo začelo čez deset minut!« je zavpila Svea svojim mladičem. Za razliko od drugih živali je njo nekaj skrbelo – imela je mladiče in bala se je, da bi jih, medtem ko bo ona tekmovala, kdo pojedel. Prepustila se je usodi in se odpravila na startno črto.

»Zdaj!« je zavpil zajec.

Vsi so se pognali in Svea je bila v ospredju, tesno ji je sledila gazela. Osvojili sta prvo in drugo mesto. A tekmovanja še ni bilo konec.

»Se vidimo jutri v finalu,« je napovedal zajec.

Svea je pohitela k svojim mladičem. Vsi so bili živi in zdravi. Stisnili so se k njej in zaspali.

Jutro je bilo za gepardinjo naporno, najprej je morala nahraniti mladiče, nato pa bi se morala posvetiti vadbi. Mladiči so ji vzeli preveč časa, zato je razgibavanje opustila in se napotila na start.

Medtem je gazela stkala načrt za svojo zmago. Nagovorila je leva, naj med tekmo zavpije, da gad napada Sveine mladiče. Vedela je, da bo Svea takrat nehala tekmovali in šla reševati svoje potomstvo. Gazela je levu za to ukano obljubila mastno plačilo. A ni opazila, da je bil na drevesu gad in je vse slišal.

Dirka se je začela. Vodila je Svea in vsi so jo navdušeno spodbujali.

Takrat se sliši leva: »Gad napada Sveine mladiče!«

A gad je bil pripravljen. Približal se je Svei in ji povedal, da je to gazelina prevara in naj kar teče dalje. Gazela jo je že prehitela, a Svea se požene in na cilj pride prva. Zmaga je bila njena. Gad pa se je približal gazeli in jo neopazno pičil, da ni vedela, kaj jo je doletelo.

Kdor drugemu jamo koplje, sam vanjo pade.

Lara Negro, 7. a

V velikem gozdu živi veliko živali, od bolhe do medveda. Vsaka ima svoj značaj: volk je pogolten, lisica zvi-
ta ... Tudi v gozdu prirejajo različna tekmovanja. Tokrat so se želeli pomeriti v teku. Vsi so se vneto pripra-
vljali, le medved, ki je imel astmo, ne. Na tek pa ni mislil niti polž. Do njega so se vsi vedli precej nasilno,
čutil se je odrinjenega, osamljenega. Najraje mu je nagajal zajec, ki je veljal za odličnega športnika, a po
srcu ni bil prav nič odličen.

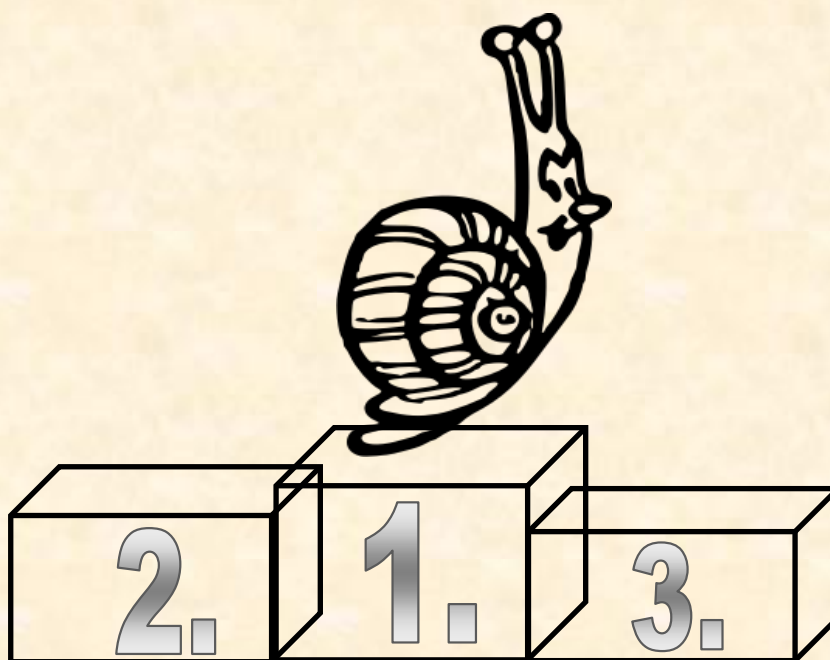
Na tekmovalni dan so se živali zbrale na startni črti. Medved, ki je bil starter, je dal znak in tekmovalci so
se pognali proti cilju. Zajec je bil daleč pred vsemi. Polž je bil s svojo hišico v bližini ciljne črte – pokukal je
iz svojega domovanja, takrat pa je zapihal močan veter in polža s hišico vred ponesel prek cilja. Na cilj je
tako prišel prvi.

Zajec je ponorel – po desetih letih je zmagal nekdo drug in ne on. Zahteval je, da se tekmovanje razveljavi,
saj polž ni bil na startu. Uspelo mu je, tekmovanje so ponovili, na start pa je smel tudi polž.

Vsi so čakali znak za začetek, in ko ga je medved dal, se je zajec tako odrinil, da je z nogo brcnil polža –
tega pa je odneslo naravnost čez ciljno črto. Tako je že drugič zmagal polž, zajec pa je bil osramočen. Vsi
so se mu posmehovali, polž pa je užival posebno čast.

Kdor visoko leta, nizko pade.

Azra Muhić, 7. a

8. razred

LITERARNA DELA

Jaz bi samo tole rada

Jaz bi samo tole rada:
da bi me odpeljala mama,
me domov peljala z avtom,
ki se ves čas blešči.

Jaz bi samo tole rada:
da bi me odnesla mama tja,
kjer zlati sonček sije,
sivi oblaček pa se skrije.

Zlati cvetec tam cveti,
zelen travnik poln je rož,
nič dežja, nič snega,
le sijoč poletni dan.

Tih, sijoč je domek moj,
z drevjem, cvetjem je obdan.
Sestra, brat, oče, mama,
v družini nisem sama.

Sianya E. Esquivel, 8. a

Sojenje Agati

*(Nadaljevanje prebranega odlomka iz Tavčarjeve
Visoške kronike)*

Agati dosodijo usmrtitev, ki jo čaka čez tri dni. Dan po sojenju vsa prestrašena čaka v ječi na konec svojega življenja. Jurij žalosten počiva doma, saj bo njegova ljubezen usmrčena. Marks se šele danes zave, kaj je storil, in misli, da je naredil napako. Ves dan premišljuje, kako naj jo popravi.

Dan pred usmrtitvijo Marks pride k sodniku in ga prosi, naj pred usmrtitvijo skliče ponovno sojenje. Agata in Jurij tega ne vesta, zato sta še vedno zelo prestrašena. Sodnik na dan usmrtitve skliče ponovno sojenje in vsi se zberejo na polju, kjer naj bi usmrtili Agato. Obtoženko pripeljejo in jo posedejo. Sodnik razjasni, zakaj je prišlo do ponovnega sojenja, in da besedo Marks, ki vsem pove, da si je izmislil, da je Agata čarovnica. Sodnik odredi novo kazen: Agata se mora vsaj za dve leti vrniti v Avstrijo, Marks pa mora za štirideset let v ječo. Agata je vesela, da ne bo usmrčena, vendar žalostna, ker ne more biti z Jurijem. Enako čuti tudi Jurij.

Po dveh letih Jurij Agati pošlje pismo.

Visoko, 12. 1. 1697

Ljuba Agata!

*Tebi namenjen je vsak vdih te pesmi,
tebi namenjen vsak izdih,
tebi, moja ljubezen,
tebi, moje sonce v temi,
tebi, moja solza sreče,
tebi in samo tebi!*

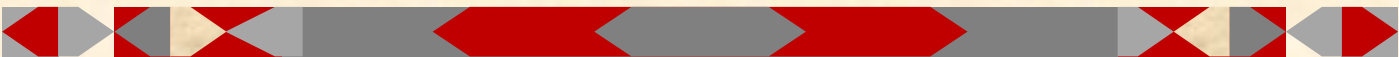
*Prosim te, ljubezen moja, vrni se na Visoko. Minili
sta dve leti in zdaj se lahko vrneš. Prosim te ...*

S poljubom

tvoj Jurij

Agata je presrečna, saj še vedno ljubi Jurija, zato se odloči, da se vrne. Ko se z Jurijem zagledata, si stečeta naproti in se objameta. Agata se odloči, da bo šla sodnika prosit za milejšo kazen za Marksa. Dogovori se, da bo le-ta v ječi le pet let. Marks ji je hvaležen in še vedno mu je žal za to, kar ji je storil. Čez tri leta Agata in Jurij dobita prvega otroka, ki sliši na ime Evgen Khallan. Tisto leto Marksa izpušijo iz ječe. Pride se zahvalit Agati in ji čestitat ob rojstvu otroka. Ko ima Evgen eno leto, Agata poviše drugega otroka, Merlino Khallan. Štiričlanska družina srečno živi do konca svojega življenja.

Manca Frank, 8. a

PO KOM SE ZGLEDUJEM

Moja sestra je najboljša oseba. Z njo sem doživela veliko žalostnih, čustvenih in srečnih trenutkov. Ko sem žalostna, me razveseli, ko me je strah, me stisne k sebi in reče: »Vse bo še v redu.« Včasih me je bilo strah grmenja, takrat mi je rekla: »Oblački se kregajo. Samo to je.« Tako me je zamotila in vse je bilo lažje. Ko se smejim, se smeje z menoj. Skupaj poslušava glasbo. Velikokrat se tudi spreva, vendar zaradi neumnosti, zato se kmalu pobotava. Večkrat mi da pameten nasvet. Hvaležna sem ji za vse.

Obe trenirava karate, ona že enajst let, ima že črni pas. Jaz pa treniram sedem let in imam modri pas. To je velika razlika v letih in izkušnjah. Če česa ne naredim prav, mi svetuje in s tem pomaga doseči cilj, ki si ga zadam. Veliko njenih nasvetov mi koristi tudi pri šolskem delu – če česa ne razumem, mi razloži in pove, kako si stvar zapomniti. Trenutki z njo so posebni.

Manca Pavlovič, 8. a

Moja starejša sestra ima sedemnajst let. Obiskuje srednjo šolo. Lani sem v šoli dobila slabo oceno in sem bila zelo žalostna. Razjezila sem se na mlajšo sestrico, ki ni bila ničesar kriva. Zaprla sem se v svojo sobo in brala knjigo, ob kateri sem razmišljala, kako bi bilo, če bi bila glavna književna oseba jaz. Zgodba je govorila o deklici, ki je bila pri nekih ljudeh v reji. Čez nekaj časa je v mojo sobo prišla starejša sestra. Posvetila se mi je in razlagala, da so v življenju vzponi in padci. Govorila mi je, naj se ne obremenjujem zaradi ene ocene, saj da se bom naslednjič gotovo bolj potrudila. Ta pametni nasvet upoštevam vsak dan. Zamislila sem si tudi, kako bi bilo, če bi bila jaz starejša in bi morala biti na njenem mestu ter dajati nasvete. A ker sem o tem razmišljala naglas, je sestra svetovala, naj si ne želim biti nekdo drug, pač pa naj bom to, kar sem. Vesela sem lahko, da imam tako sestro.

Jerica Štemberger, 8. a

V družini se razumem z vsemi, najbolj pa s svojo teto, mamino sestro. Že od najmlajših let veliko časa preživim z njo in njenim fantom. Peljala sta me, kamor sem želela, nikoli mi nista rekla ne. Hodili smo v hribe, smučat, v adrenalinske parke, v toplice ... Največ časa pa smo preživeli v gorah in v naravi, kjer je vsem najlepše.

Odkar sta postala starša, je naša posadka za pohajkovanja večja. Teta je kot moja starejša sestra. Vedno jo lahko vprašam za nasvet ali pomoč, če sem v težavah, in vedno sem zadovoljna z njenim odgovorom. Zaupam ji kot najboljši prijateljici. Boljše tete od nje na svetu ni.

Zoja Keuc, 8. a

Odraščam v družini, v kateri je oče zaradi službe veliko odsoten. Je pa ob meni pogosto njegov oče, moj dedek. Pomagam mu pri hišnih opravilih. V mojem življenju ima zelo pomembno vlogo.

Bila je sobota. Dedek je nekaj delal pri sosedovih. Šel sem ga pogledat in videl, kako s prijateljem pripravljata malto za omet. Približal sem se jima, a me je dedek opozoril, naj ne hodim preblizu, ker obstaja nevarnost, da bi malta brizgnila ven. Dedka sem opazoval, kako je ometal zid, zdelo se mi je zanimivo. Skoraj sem prosil, ali lahko poskusim še sam, a sem se bal, da mi ne bo dovolil. Ko je bil skoraj pri koncu, sem si drznil prositi, naj še meni dovoli. Pogledal me je in se zasmejal. Rekel je, da ni tako enostavno, kot se zdi.

Dal mi je zidarsko žlico. Z njo sem zajel malto in jo vrgel proti zidu. Prvič sem vrgel in nič ni padlo dol. Nato sem še metal in metal. Oba z dedkom sva bila zadovoljna. Pospravila sva in odšla domov. Takoj sem stekel k mami in ji zadovoljno povedal, kaj sem počel.

V mojih spominih bo dedek vedno imel posebno mesto.

Arber Berisha, 8. a

Moj največji vzor je moj oče. Je bolj redkobeseden, vendar so njegove besede zelo modre in vredne upoštevavanja. V življenju mi je dal veliko nasvetov. Najpomembnejša sta, po moje, dva.

Prvi je ta, naj nikoli ne obupam.

To mi je rekel tudi pred približno štirimi leti, ko smo bili z družino na počitnicah v Šibeniku. Takrat sva se namreč z bratom udeležila tekmovanja v teku na plaži. Pred začetkom mi je oče zaželel veliko sreče ter mi šepnil, naj nikar ne obupam, tudi če bo kazalo, da je tekma zame že izgubljena. Na začetku mi ni šlo ravno najbolje, saj so bili moji nasprotniki veliko starejši in hitrejši od mene. Spomnil sem se očetovega nasveta in stisnil zobe. Prehitel sem nekaj tekmecev in na cilj prišel tretji. Prejeta bronasta medalja mi je pomenila toliko, kot bi bila zlata. Zavedel sem se, da res ne smem nikoli obupati.

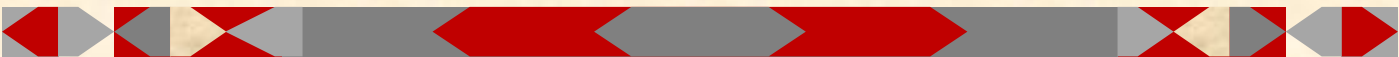
Očetov drugi nasvet pa pravi: Kar lahko storiš danes, ne odlašaj na jutri.

Nekega dne med zadnjimi poletnimi počitnicami je oče nama z bratom naročil, naj pospraviva drva z dvorišča v drvarnico. Oče je zgodaj zjutraj odšel v službo. Z bratom sva bila sama doma. Vedela sva, kaj bi morala narediti, a se nama tega ni ljubilo početi. Dogovorila sva se, da ne bova pospravljala in da si bova izmislila izgovor, zakaj drva še niso v drvarnici. Vendar naju je oče presenetil, ko naju je okrog poldneva poklical, da bi preveril, ali sva že končala. Z bratom sva mu povedala resnico, pozneje pa sklonjenih glav šla h kupu drv in začela. Ko se je oče vrnil domov, naju je pohvalil za opravljeno delo in dodal: »Kar lahko storiš danes, ne odlašaj na jutri.« Zvečer je močno deževalo in vsi smo bili veseli, da so bila drva na suhem.

Že zdaj cenim vse očetove nasvete, zavedam pa se, da se bom njihove vrednosti zares zavedal šele, ko bom odrasel.

Timotej Krebelj, 8. a

Z DRUŽINSKEGA DREVESA

Ples

Moja sestra je zelo dobra plesalka. Tudi jaz sem si želela, da bi dobro plesala, zato sem ji sledila in ji tako bila v napoto.

Nekega dne pa ji je moja hoja za njo tako presedla, da je začela name vpiti, da me noče več videti. Napodila me je iz svoje sobe. Med jokom sem tekla na svojo posteljo. Pri srcu me je stiskalo, saj do mene še nikoli ni bila takšna, še nikoli me ni tako nadrla. Še dobro, da sem imela svojo mucko. Stisnila sem jo k sebi in se tako tolažila. Še vedno sem jo imela v rokah, ko sva se s sestro srečali na hodniku. Ob pogledu na mojo živalco se je sestra raznežila. Opravičila se je, da me je napadla. Obljubila sem ji, da ne bom več tako moteča in ji ne bom ves čas za petami. Obe sva se nasmejali in spet je bilo vse v redu.

Lea Vodopivec, 8. a

Ladjica

Bilo je med našimi počitnicami v Turčiji. Z bratom sva se igrala v bazenu in na kopnem in se imela čudovito, dokler brat ni dobil ladjice na daljinsko upravljanje. Ker je bil zelo vesel svoje nove pridobitve, je ni želel deliti z menoj. Ko sem ga vprašal, ali mi malo prepusti vodenje, je jezno odvrnil: »Ne!« Njegov odgovor je razjezil tudi mene, in ko se mi je ladjica približala, sem jo potisnil pod vodo. Brat je kriknil, saj sem mu igračko pokvaril in ni več delovala. Bil je besen.

Preden sva zvečer zaspala, sva se spogledala in videl sem, da mi je oprostil. Velik kamen se mi je odvalil od srca.

Matic Dovgan, 8. a

Razbito steklo

Med nama s sestro je štiriletna razlika. Nekoč, ko mi je bilo devet let, smo doma imeli mladi mucki. Kot vsak otrok sem ju hotela zase, a to je želela tudi sestra. Vzela ju je in ju skrila. Ko sem to ugotovila, sem ponorela in šla proti njeni sobi. Vrata so bila zaklenjena, na trkanje se ni odzvala, zato sem vanje začela brcati. Ko sem to storila petič, je počilo steklo in me porezalo po nogi. Takrat se mi je takoj posvetila, pozabili sva na spor, saj mi je noga krvavela in potrebovala sem pomoč. Staršev ni bilo doma, zato sva z babičino pomočjo priklicali mamo, ki me je odpeljala v Izolo, kjer so mi rano morali zašiti.

Od takrat sva s sestro bolj strpni ena z drugo.

Jerica Štemberger, 8. a

Videoigrica

Obiskala sem svojega leto mlajšega bratranca. Je velik ljubitelj videoigric, računalnika in televizije. Skupaj sva se igrala z igralno konzolo Wii. Super sva se zabavala, se smejala in uživala v igranju računalniške košarke in nogometa. Ker imam enako konzolo doma tudi sama, sem ga prosila, ali mi posodi eno igrico. Bratranec je bil odločen, da mi je ne posodi, čeprav sem mu zatrjevala, da bom z njo ravnala nadvse skrbno. Prijela sem zgoščenko in mu jo začela puliti iz rok. Vlekla sva vsak v svojo smer tako močno, da sva zadevo prelomila na pol. On je začel jokati, meni pa je bilo grozno.

Šla sem domov in dolgo nisva imela nobenega stika. Ko je imel rojstni dan, sem mu podarila dve novi igrici. Zahvalil se mi je in oba sva začutila olajšanje. Spet sva prijatelja.

Zoja Keuc, 8. a

Vse staro

Brat je dobil nove smuči. Močno sem mu zavidal. Jaz sem namreč kot mlajši vedno dobival njegove že rabljene stvari, on pa vedno vse novo. Na smučanju sem mu zato pogosto nagajal, smuči sem mu skrival, jih prekrival s snegom ...

Starše sem medtem prosil, naj tudi meni kupijo kako novo stvar, ker dobivam vedno le tisto, kar je prej imel brat. Kmalu sem dobil novo majico in je bil vesel, a hitro sem ugotovil, da ni nič boljša od tistih, ki sem jih dobival od brata.

Timotej Krebelj, 8. a

Skodelica

Sestra Špela je imela skodelico, ki jo je imela zelo rada, saj ji jo je podaril dedek. Takrat sem bil še zelo majhen. Zelo sem si želel, da bi lahko pil iz njene skodelice. Ko mi jo je posodila, mi je padla iz rok. Razbila se je na več koščkov. Ko je to videla sestra, je pobesnela. Nekaj časa se z mano ni hotela igrati, tudi govoriti ni želela z menoj. Po nekaj dneh, ko sem opazil, da se je nekoliko pomirila, sem se ji opravičil in jo prosil, naj se pobotava. Končno mi je oprostila.

Žiga Jursinovič, 8. a

Modro kolo

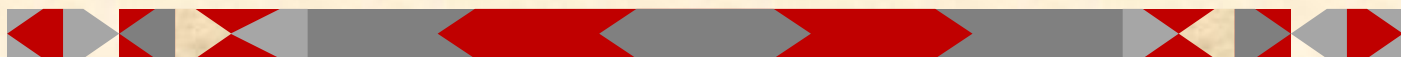
Imel sem tri leta in bil najmlajši v ulici. Gledal sem starejše, ki so se zabavali na kolesih. Prirejali so dirke, različna tekmovanja. Na kolesa so si lepili dele kartona, da bi bili hitrejši. Vozili so se po vasi, jaz pa sem po vasi šel lahko le v spremstvu staršev.

Nekega dne sem videl leto starejšega sosedo, kako se vozi z lepim rdečim kolesom. Takoj sem stekel v hišo in prosil očeta, naj mi kupi novo kolo. Težil sem in težil in čez tri tedne v garaži zagledal novo modro kolo z rumenimi gumami in pomožnimi kolesci. Stekel sem v hišo k očetu in ga močno objel.

Skupaj sva šla ven in prvič sem se usedel na svoje novo kolo. Srce mi je bilo kot zmešano. Zapeljal sem se iz garaže, šel s kolesa in spet objel očeta. Nisem se mu mogel nehati zahvaljevati. Vozil sem se ves dan, oče pa me je spremljal.

Čez dobrega pol leta so bila pomožna kolesca odveč. Sneli smo jih in moral sem se naučiti vožnje po dveh kolesih. Oče me je na začetku nekoliko podpiral, a ne da bi jaz to vedel. Čez čas tudi to ni bilo potrebno. Odkolesaril sem do sosedov, se ozrl in zagledal svojega heroja, ki mi je mahal.

Matic Dovgan, 8. a

Spolzka tla

Nekega dne mi je mama naročila, naj naslednji dan operem tla. Zjutraj, ko še nihče ni bil buden, sem izkoristila prazno kuhinjo in jedilnico. Lotila sem se dela. Šla sem po vedro, ga napolnila z vodo, dodala čistilo in začela. Najprej sem se lotila tal v kuhinji, nato je bila na vrsti jedilnica, ki je večja. Na koncu sem zlila umazano vodo, očistila vedro in krpo in vse pospravila. Prva je v prostor prišla mama. Ker so bila tla še mokra, ji je spodrsnilo in je padla. Na srečo se ni poškodovala.

Mama mi je povedala, da je po čiščenju potrebno odpreti okna, da se tla hitreje posušijo. Kljub padcu je bila zadovoljna in me je pohvalila za opravljeno delo.

Sara Novak, 8. a

Hišica na drevesu

Ko sem bil še majhen deček, sem si želel imeti svojo hišico na drevesu. Nekoliko sem odrasel in se domislil, da bi si jo lahko naredil sam, potem pa mi je bil pripravljen pomagati dedek.

Kupila sva palete in nekaj desk. Babica se je kar čudila, kaj bova z vsem tem. Razložila sva ji, kaj namerava-va početi. Izbrala sva primerno mesto na drevesu in na veji postavila prvo paleto. Da bi jo uravnovesila, sva jo podkladala z deskami. Nato sva postavila novo paleto – za steno. Tako sva nadaljevala, a ker sem bolj svojeglav, me je dedek ves čas opominjal, kako kaj narediti. Na paleto, ki je bila za streho, sva dala brusni papir, ki ne prepušča vode. Izrezal sem še okno in naredil lestev. Hišica je bila končana.

Na koncu sem jo podaril sestri za rojstni dan.

Marko Urbančič, 8. a

NAŠI POGOVORI

Učitelj z veliko začetnico

Na pogovor sem povabila srčnega, nikoli žalostnega in vedno nasmejanega izrednega pianista, osemindvajsetletnega učitelja klavirja Marka Kanalca. Zaposlen je na ilirskobistriški glasbeni šoli, kjer že dve leti poučuje klavir. Je moj učitelj tega instrumenta.

Rodili ste se v Drežniških Ravnah. Kje ste se šolali in katere šole ste zaključili?

Šolati sem se začel v Kobaridu, kjer je podružnica Glasbene šole Tolmin, nadaljeval sem na umetniški gimnaziji v Velenju, kjer sem se vpisal na klavir in orgle. Takrat so orgle na srednji stopnji poučevali samo v Velenju, zato sem šel daleč stran od doma. Na koncu pa sem se vseeno odločil za študij klavirja. Šel v Gradec na akademijo oziroma Univerzo za glasbo in upodabljanje umetnost, kjer sem zaključil magisterij klavirja pedagoške in koncertne smeri.

Kaj vas je pripeljalo v Ilirsko Bistrico?

Služba (*smeh*), na kratko povedano. Glede na to, da sva oba z ženo pianista, sva se ves čas spraševala, če bova sploh lahko oba službovala na Primorskem, pravzaprav si nikoli nisva mislila, da nama bo uspelo dobiti zaposlitev v istem kraju. Do lanskega avgusta nisva vedela, da bova tukaj.

Kaj ste hoteli postati v otroštvu? Ali ste takoj vedeli, da boste pianist?

Ne, takoj gotovo ne. Ne vem, če sem imel kot otrok kakšno posebno željo. Ko sem bil tvojih let, sem počasi spoznaval, da bi rad nadaljeval s študijem glasbe. Spoznal sem, da mi klavir toliko pomeni, da bi se rad ukvarjal z njim. Prihajam iz majhne vasice in moja odločitev se je najbrž marsikomu zdela nenavadna, a sem se vseeno tako odločil in ni mi žal.

Zakaj ste se odločili ravno za ta instrument, kdo vas je navdušil zanj?

To je prišlo samo od sebe. Čisto na začetku sem se učil igrati sintesajzer pri gospodu, ki je hodil učit po hišah. Pravzaprav je zgodba zelo smešna. Mislim, da je imel premalo učencev in so vprašali še mojo mamo, če bi se učil tudi jaz. Takrat sem imel kakšnih šest let, on pa tako majhnih ni učil, ampak ker je potreboval še enega učenca, me je sprejel. Po enem letu mi je svetoval, naj se vpišem v glasbeno šolo, saj je prepoznal moj talent.

Ste izreden pianist in tudi korepetitor. Koliko časa na dan vadite?

Zdaj dosti premalo (*smeh*). Odkar poučujem, vadim toliko, kolikor mi dopušča čas in kolikor moram zaradi korepeticij (*vaja s solisti, zborom, orkestrom kot priprava za nastop, op. a.*). V srednji šoli smo vadili od dve do tri ure dnevno, medtem ko se je na faksu vadilo pet ali šest, včasih tudi sedem ur na dan. Kdor ne pozna študija glasbe, si misli, da je igranje klavirja nekaj za dušo, da si talentiran in zato kar brez vadenja lepo igraš.

Foto: Lea Vodopivec

Ampak ta študij je verjetno eden najbolj napornih, ker s kampanjskim delom ne prideš daleč, to tudi sama veš. Enostavno moraš vaditi vsak dan. Seveda lahko spustiš kak dan, ampak ne moreš si vzeti štirinajst dni dopusta. Vsak dan moraš sedeti za klavirjem, da lahko napreduješ, razvijaš svoje sposobnosti in da se za klavirjem počutiš karseda domače.

Na koliko koncertih ste že igrali?

Ne znam povedati. Skozi leta se jih je nabralo ogromno. Zdaj, ko na sem na odru predvsem kot korepetitor, nastopam nekajkrat mesečno. No, so obdobja, ko se nastopi malo zgostijo. V začetku februarja me, na primer, v dveh tednih čaka pet nastopov. Potem pa bo mogoče minil cel mesec do naslednjega.

Vam je kateri posebno ostal v spominu?

To je težko vprašanje. Vsak nastop, ki je malo bolj pomemben, si zapomniš. Pa tudi koncerti, ki niso bili nič posebnega, ostanejo v spominu. Zanimivi so bili koncerti, ki jih je organiziralo združenje Yehudi Menuhin v Avstriji. Z ženo sva kot klavirski duo opravila avdicijo in večkrat nastopila na krajih, kjer živijo ljudje, ki ne morejo več sami priti na koncert in glasbo k njim prineseš ti, na primer v bolnišnici ali v domu za starejše. To je bila zelo zanimiva izkušnja, čisto drugačna od običajnih nastopov. Izbrala sva bolj lahkotno glasbo, na razpolago sva imela samo električni klavir, ampak za tiste ljudi je to pomenilo ogromno. Ali pa ko smo šli graški študenti klavirja na izmenjavo na Poljsko, v Krakov, in nastopili v čudoviti dvorani.

Kateri skladatelj vam je najbolj všeč?

Veliko jih je. Že od mladih let pa mi je posebno blizu Frederic Chopin. Na vseh mejnikih svojega šolanja sem v program vključil kakšno njegovo skladbo – na maturi, na sprejemnih izpitih, na prvi diplomski, na drugi diplomski, vedno je bil zraven tudi Chopin.

Ali ste kdaj razmišljali o solistični karieri?

Večina mladih, ki gre študirat glasbo, ima v srednji šoli neke želje, ki niso najbolj realne. Kmalu pa se soočiš z realnostjo, da živeti od tega praktično ni mogoče oziroma od tega živi le peščica ljudi. Pianistov je ogromno, v svetovnem merilu gotovo na sto tisoče, tako da ne prideš zraven, še celo če si vrhunski, česar pa zase ne trdim. Med študijem opaziš tudi svoje omejitve. Do nivoja koncertnega pianista ne bi mogel, tudi če bi želel. Koncertni pianist nima časa za čisto nič drugega: letalo, oder, vaje in spet na letalo.

Imate še kakšne neuresničene želje v življenju?

Seveda! Glede na to, da smo še mladi (*smeh*), je marsikaj še odprto. Doštudiral sem tako pedagoško kot koncertno smer in želim si, da bi ostajal aktiven na obeh področjih: razvijal svoj razred in kot pianist sodeloval pri različnih projektih. Seveda pa ima trenutno prednost pred vsem naštetim moja družina.

Vam poleg poučevanja klavirja in vseh vaj sploh ostane kaj časa za družino in hobije?

Ja ja, seveda ostane, ker ne vadim toliko kot nekoč (*smeh*). Po drugi strani pa hobijev kot takih sploh nimam, svoj prosti čas namenjam vadenju klavirja. Če računam, da igram klavir že več kot dvajset let, je vadenje postalo nekakšen ritual, ki ga potrebujem za svoj osebni mir. To, da se v samoti in miru, brez motenj ukvarjaš s skladbo, je psihološko blagodejno.

Za konec bi vas prosila, da mi svetujete, kako uspeti kot glasbenik oziroma učitelj glasbe?

(*Smeh*) Težko svetujem kaj strašno pametnega. Biti moraš priden, vložiti ogromno dela in potem vidiš, kaj se ti odpre. Pravijo, da za uspeh potrebuješ 10 odstotkov talenta in 90 odstotkov dela. Mislim, da se že povprečen učenec glasbene šole tega zaveda. Saj ni namen glasbene šole, da bi vsi učenci postali poklicni glasbeniki. Želel bi si, da bi moji učenci z veseljem hodili na dobre koncerte in znali ceniti ves napor, ki je bil vanje vložen. Da bi iz svojih izkušenj vedeli, koliko dela je potrebnega, da skladba zazveni tako, kot mora.

Hvala za pogovor.

Lea Vodopivec, 8. a

Od mladih nog predana glasbi

Gospa Elena Sedmak je profesorica glasbene vzgoje, pevovodkinja, pevka, poklicno in drugače zavezana glasbi. Z njo se srečujem v raznih glasbenih projektih, ki povezujejo Glasbeno šolo Il. Bistrica z eno ali obema bistriškima osnovnima šolama ali pa le obe osnovni šoli. Profesorica namreč poučuje na omenjeni glasbeni šoli in na OŠ Antona Žnideršiča, kar ji daje možnost glasbenega povezovanja omenjenih šol. Navdušujeta me njena predanost glasbenim projektom ter glasbena ustvarjalnost, zato sem se odločila, da o njej izvem več. Prosila sem jo za pogovor in brez oklevanja je privolila.

Gospa Elena, kdaj se je v vas porodila želja, da bi se z glasbo ukvarjali poklicno? Kdo je bil vaš mladostniški pevski oziroma glasbeni idol?

Ko sem končala osnovno šolo, nisem razmišljala, da bi se kdaj poklicno ukvarjala z glasbo. Ker sem bila uspešna učenka, sem bila prepričana, da se bom vpisala na gimnazijo, a mi je svetovalna delavka predlagala vpis na srednjo glasbeno šolo. S pomočjo glasbenih mentorjev sem naredila sprejemne izpite in pristala na srednji glasbeni šoli, a sem obenem hodila tudi na gimnazijo. Vsi predmeti na obeh šolah so mi bili zelo všeč. Zadovoljna sem bila s šolskim delom in ga vzela zelo resno. V tretjem ali četrtem letniku sem se dokončno odločila, da bom šla na Akademijo za glasbo in ne na katerokoli drugo fakulteto.

Ne spomnim se, da bi imela v tistem času kake glasbene idole, ki bi vplivali na mojo odločitev. Morda je bila deloma 'kriva' te odločitve babica, s katero sem kot otrok pogosto prepevala cerkvene in ljudske pesmi. Z mano je vedno prepevala in plesala tudi moja sestra, ki je včasih domov prinesla kakšno kaseto. V šoli sem najbolj uživala, ko smo se ukvarjali s petjem ali kako drugače glasbeno ustvarjali.

Kako je na vašo odločitev, da boste poklicna glasbenica, vplivala družina in kako so starši sprejeli vašo odločitev? Kako danes gledajo na vašo glasbeno pot, vaše uspehe?

Lahko bi rekli, da je naša družina pevsko nadarjena. Mama in prav tako tudi oče rada in dobro pojeta. Ko sem bila v babičinem varstvu, sva si krajšali čas s petjem. Že zelo mlada sem začela peti v dvoglasju in prepevala terco nižje ali višje. Družina me je podpirala celotno moje izobraževanje. Prihajali so na šolske sestanke, na koncerte pa niso prihajali, saj smo bili v družini štirje otroci in nismo imeli avta. Pripeljati so se morali z vlakom ali avtobusom. Starši so bili name ponosni, vendar tega niso izkazovali na način, kot to starši počnejo danes. Seveda so me pohvalili in me spodbujali. Ko danes nastopam na prireditvah in sem kakorkoli uspešna, vidim iskrice v njihovih očeh, ki povedo vse.

Vam je šola dala dovolj znanja za opravljanje dela učiteljice glasbenega pouka in pevovodkinje? Katera od omenjenih vlog vam je ljubša?

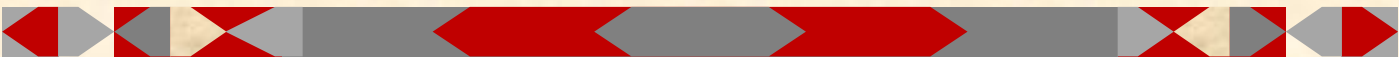
Šola mi je dala veliko znanja. Ne obžalujem vpisa na srednjo glasbeno šolo, kjer sem takoj začela spoznavati glasbeno umetnost s številnih strani, tudi tako, da sem se družila z glasbeniki in na ta način že resno vstopila v svet glasbe. Nadaljevala sem na akademiji, in sicer na glasbeni pedagogiki. Tu sem se veliko naučila, vendar moraš velik del v smeri strokovne rasti narediti sam, in sicer z aktivnim vključevanjem v glasbeni svet, torej z preizkušanjem svojega znanja in talentov, raziskovanjem in iskanjem načinov, kako nadgraditi znanje, narediti nekaj novega, izvirnega. Katera vloga od številnih, ki me povezujejo z glasbo, mi je ljubša, težko rečem. Brez zborovodstva bi verjetno težko shajala, saj mi je že tako zlezlo pod kožo, da sem mu popolnoma predana. V osnovi sem pedagoginja in učiteljica, in to prav zaradi tega, ker mi je najlepše delati z mladimi, a tudi brez ostalih vlog ne bi mogla. Zelo sem zadovoljna s svojim poklicem in ga z veseljem opravljam, ker je večina mojega dela povezanega z otroki.

Že dolgo let vodite Komorni dekliški zbor Vox Ilirica in z njim dosegate lepe rezultate na raznih tekmovanjih. Kako ste se prvič srečali z zborom in na kateri uspeh ste še posebej ponosni?

S tem zborom sem se prvič srečala v osmem razredu osnovne šole. Spomnim se, kako me je takratna zborovodkinja povabila na vaje. Nisem bila navajena na tak zborovski zvok, na čiste tone, zato sem bila prijetno presenečena nad kvaliteto zbora. Že na prvih vajah sem bila očarana. Članica zbora sem bila približno dvajset let, potem pa sem prevzela pevovodsko mesto, kar počnem že dvanajsto leto. Ponosna sem na to, da se vsakič, ko katera od članic gre in pride nova, zbor ne spremeni in ne izgublja na kvaliteti. Trudimo se, se podpiramo, držimo skupaj in se ena drugi prilagajamo. Najbolj sem vesela, da smo s pesmijo lahko potovale po Evropi, in sicer po v Španiji, Makedoniji in Hrvaški. Gostovanja v tujini načrtujemo tudi v prihodnosti. Izleti s skupino, kot je pevski zbor, so popolnoma drugačni kot družinski in so izjemno čudovita doživetja. Pomembna nagrada, ki sem jo z zborom dosegla, je bilo zlato priznanje na regijskem tekmovanju v Postojni, na kar sem zelo ponosna. Še naprej se bom trudila biti uspešna zborovodkinja.

Mladinski zbor OŠ Antona Žnideršiča in Mladinski zbor Glasbene šole Ilirska Bistrica, oba pod vašim vodstvom, sta letos sodelovala pri projektu Potujoča muzika. Veličasten koncert množice mladih pevcev je bila prireditev ob svetovnem dnevu zborovskega petja, in sicer drugo nedeljo v lanskem decembru. Mladi pevci smo z zahtevnim programom nastopali v Gallusovi dvorani Cankarjevega doma v Ljubljani. Sama sem tam nastopala kot članica zbora glasbene šole, vi kot vodja združenih zborov. Zame je bil to nepozaben dogodek. Zanima me, kako ste predpriprave in dogodek doživljali vi.

Ko so nas povabili na ta koncert, sem bila najprej presenečena, če smo res tako dobri, da so nas povabili na tako prireditev, potem je bila potrebna odločitev. Pojavljal se je dvom, ali nam bo uspelo predelati dani

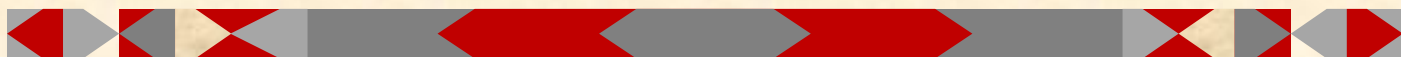
repertoar v časovno določenem okviru. Pojavil se je tudi strah pred tem velikim izzivom, ki je obetal veliko več dela v mojem prostem času in predvsem ogromno odgovornost. Na koncu sem se le odločila za sodelovanje. Začetne vaje in priprave so bila zame precej stresne. V primerjavi z ostalimi tekmovanji in dogodki, ki sem se jih udeležila v preteklosti, je bil ta izziv nekaj povsem novega. Najprej sem se morala sama naučiti vse pesmi in jih potem učiti še otroke. Že s prvimi urami petja mi je postalo jasno, da bo potrebno veliko več dodatnih vaj, kot sem sprva predvidevala. Najbolj sem se bala, če bodo pevci hodili na vaje, bili vztrajni in se trudili skupaj z mano, če jih bodo starši podpirali, vozili na vaje itd. Na koncu se je izkazalo, da smo si toliko zaupali in verjeli v projekt, da so priprave stekle brez večjih težav. Nisem si mislila, da bo vse tako lepo potekalo, da bodo otroci tako pridno hodili na vaje in se tako zavzeto pripravljali na tak edinstven nastop. Prav tako so me presenetili starši. Občutki po uspešno zaključenem projektu so bili čudoviti. Bilo je veselje, ki ga ne moreš izraziti z besedami. Skupaj z mano se je veselilo še trideset pevcev, kar je bilo enkratno doživetje. Na splošno sem ponosna, da nam je uspelo doseči tako zahteven cilj.

Na enem izmed CD-jev zbora Vox Ilirica je tudi posnetek z naslovom Tanganela, kjer ste navedeni kot avtorica glasbe. Kaj mi lahko poveste o tem posnetku? Je morda še veliko vaše avtorske glasbe, za katero ne vemo?

Tanganela je nastala v sodelovanju z Literarnim društvom Ilirska Bistrica. Povabljene smo bile, da na predstavitvi Feminelij, zbirke kratkih poetičnih zgodb Ivka Spetiča, kjer je vsaka zgodba naslovljena z ženskim imenom (od katerih so številna zelo neobičajna), sodelujemo z repertoarjem z novejšim datumom. Za to priložnost sem si izmislila glasbene vložke, ki niso ravno avtorski, bilo pa je to sodelovanje bolj ali manj ustvarjanje. Tanganelo smo 'Voksice' umestile na zadnjo zgoščenko kot protiutež ostalim skladbam, ki jih izvajamo. Da bi še kako drugače glasbeno ustvarjala, mi časovno ne znese. Poučevanje in zborovodstvo mi vzameta veliko energije in časa, saj je za kvalitetno delo v razredu ali v zboru potrebno ogromno časa, prilagajanj ...

Ali je še kaj na glasbenem področju, kjer bi se radi preizkusili, je še kaj, o čemer sanjate, pa vam morda za to zmanjkuje časa, poguma?

Rada bi, da se gimnazijskemu dekliškem zboru pridruži še kaj fantov in bi tako nastal mešani pevski zbor. V osnovnošolskem mladinskem zboru sem imela veliko moških glasov, vendar so šli v srednje šole in jih je doma ostalo le še nekaj. V bodoče bi zares rada vodila mešani mladinski pevski zbor, kjer so študenti in gimnazijci skupaj. V veliko zadovoljstvo bi mi bilo tudi, da se mladinski pevski zbor glasbene šole podkrepi

še s kakim članom. Nimam kakih velikih, posebnih želja, pričakovanj, načrtov na glasbenem področju, pač pa sem zadovoljna s tem, kar imam.

Pogovor sva s profesorico Eleno zaključili z ugotovitvijo, da je dobro vedeti, kdaj imamo ravno prav zadolžitev, da nam ne postanejo breme, da jih lahko opravljamo tako, kot se od nas pričakuje, predvsem pa tako, da ob njih uživamo in rastemo.

Zoja Keuc, 8. a

Nemirna duša z glasbo v srcu

Glasbena šola Ilirska Bistrica, ki jo obiskujem tudi sama, deluje že vrsto let. V okviru glasbene šole je zaposlenih veliko učiteljev. Moj učitelj flavte je Gašper Dovgan. Je zelo dober učitelj, od katerega smo vse njegove učenke odnesle veliko znanja, zato sem se odločila, da mu zastavim nekaj vprašanj.

Živeli ste v Ilirski Bistrici. Kako ste ta kraj doživljali skozi otroške oči?

Moje otroške oči so naš kraj doživljale vse prej kot zelo prijetno. Zdelo se mi je, da naše mesto ne ponuja prav veliko možnosti za mlade oz. za otroke. Spomnim se, da sem si zelo želel trenirati gimnastiko, kar pa takrat v našem kraju ni bilo mogoče. Starši bi me namreč morali voziti v Koper ali Ljubljano, vendar je to predstavljalo prevelik finančni in časovni zalogaj. Imel sem srečo, da mi je bila glasba vseeno bolj ljuba in sem se lahko, sicer relativno pozno, vpisal v glasbeno šolo in sem tako rekoč hodil v dve šoli.

Zaključili ste umetniško gimnazijo glasbene smeri. Kaj bi lahko povedali o svojih dijaških letih?

Dijaška leta so bila ena od najlepših let v mojem življenju, in kot radi rečemo, če bi se še enkrat moral odločiti, na katero srednjo šolo bi se vpisal, bi najverjetneje izbral čisto isto pot. S petnajstimi leti sem se tako preselil v Ljubljano in sem se moral znajti brez staršev, kar me je naučilo samostojnosti in mi dalo neko zdravo mero samozavesti. Poleg tega sem v dijaških letih stkal nekaj najlepših prijateljskih vezi, ki jih ohranjam še danes. Teh let ne bi zamenjal za nič na svetu.

Zakaj ste se odločili ravno za ta študij? Kdo je bil vaš navdih?

Moj navdih je bila takrat zagotovo in je še vedno ena najbolj uspešnih slovenskih flavtistik – Irena Grafenauer. Študij flavte pa je bil nekako tudi logična posledica srednješolskega izobraževanja. Če sem čisto iskren, sem že v osnovni šoli vedel, da je flavta oz. glasba, če se izrazim širše, točno to, s čimer se želim v življenju ukvarjati. Če se malo pošalim, je bila flavta pri meni ljubezen na prvi 'pih'. Po koncu umetniške gimnazije sem sicer poskušal tudi s študijem slovenistike na Filozofski fakulteti v Ljubljani, ker mi je bil naš jezik od nekdaj zelo ljub, verjetno tudi zaradi krasne učiteljice, ki me je slovenščino učila v osnovni šoli, pa vendar je bilo moje srce zapisano glasbi, tako da sem študij slovenistike po enem letu opustil in začel s študijem flavte na Akademiji za glasbo v Ljubljani, po enem letu študija in uspešno opravljenih sprejemnih izpitih pa me je študijska pot vodila v avstrijski Gradec na Univerzo za glasbo in upodabljačo umetnost, kjer sem potem tudi diplomiral in kasneje magistriral iz flavte.

Kdaj ste začeli s poučevanjem flavte na glasbeni šoli?

S poučevanjem flavte na glasbeni šoli sem začel marca 2008, natančneje v Glasbeni šoli Frana Gerbiča Cerknica, leto kasneje v Glasbeni šoli Franca Šturma v Ljubljani, leta 2011 pa sem se zaposlil v Glasbeni šoli Ilirska Bistrica, kjer poučujem še danes. Svoje delo opravljam še na glasbenih šolah v Ribnici in Kočevju.

Imate v prostem času še kakšne konjičke?

V prostem času izredno rad potujem. Imam nemirno dušo, ki na enem in istem kraju ne zdrži prav dolgo, tako da so potovanja resnično tista, ki mi zapolnijo največ prostega časa. Poleg tega pa izredno rad berem, rad pogledam dober film – predvsem v kinu, kar nekaj časa pa namenim tudi druženju z ljudmi, ki mi največ pomenijo.

Ste že nastopali v kakšni veliki dvorani?

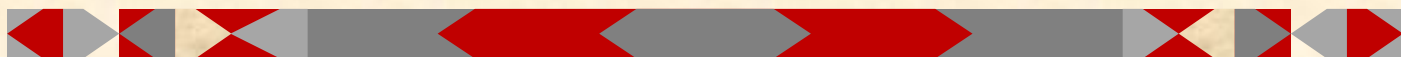
Nastopal sem že v kar nekaj dvoranh in na različnih prizoriščih, od mogočne katedrale v Madridu in Zagrebu do koncertnih dvoran v Avstriji. Mi je pa ravno madridska katedrala ostala najbolj v spominu, saj, kot sama veš, flavta izredno lepo zveni v cerkveni akustiki.

Na koliko tekmovanjih ste že sodelovali? Ste osvojili kakšno visoko mesto?

Sodeloval sem na kar nekaj tekmovanjih, natančnega števila ne vem točno. Bilo je nekaj državnih tekmovanj in nekaj mednarodnih, pa tudi pevskih 'talent šovov'. Na mednarodnem tekmovanju v italijanskem Trevisu sem leta 2011 osvojil drugo mesto oz. drugo nagrado.

Imate kakšne želje oz. ambicije za naprej?

Moje želje oz. ambicije v prihodnje so vezane predvsem na pedagoško področje, torej na poučevanje flavte. Svoje znanje izredno rad predajam mlajšim generacijam in jih poskušam vzgajati v mlade flautiste. Ne nujno v profesionalce, ampak v mladostnike, ki jim bo flavta oz. glasba dala lepo popotnico za odraslo življenje. Želim si, da bi jim to znanje, ki so ga prejeli od mene, ostalo, da bodo ostale delovne navade, ki jih pouk instrumenta zahteva in predvsem, da bi jim ostalo veselje do flavte skozi celo življenje. Če bodo enkrat, čez mnoga leta, nekje v kotu sobe našli staro zaprašeno flavto, se ob spominih na otroštvo in na ure, preživete v glasbeni šoli, nasmehnili, poleg tega pa še kaj zaigrali, bo moje poslanstvo opravljeno.

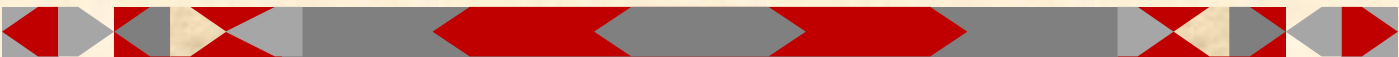

Kakšen nasvet bi dali bodočim mladim glasbenikom, ki si želijo nadaljnjih uspehov?

Mladim glasbenikom bi svetoval samo eno: bodite vztrajni, ne obupajte, lenobo, ki nas občasno vse zagrabi, lepo odslovite in s trdno voljo vadite, vadite in vadite. Ves ta trud bo enkrat na takšen ali drugačen način poplačan, čeprav se včasih zdi, da je vse zaman. Pa vam lahko iz lastnih izkušenj povem, da ni tako.

Najlepša hvala, ker ste si vzeli čas za pogovor.

Lara Bubnič, 8. a

Po stopinjah starejše sestre

Karmen Biancuzzi je profesorica baleta in višja baletna plesalka. Z njo se srečujem na urah baleta in drugih plesnih predstavah. Za pogovor z njo sem se odločila, ker je zelo predana baletu in odlična mentorica.

Kdo vas je navdihnil za plesanje oz. učenje baleta?

Za balet me je navdušila moja starejša sestra, ki je profesionalna baletna plesalka. Večkrat sem jo gledala za odrom in kot gledalka na predstavah. Drugače pa sem osem let trenirala plavanje.

Kako se je vaša pot začela?

Kot sem že pri prejšnjem vprašanju povedala, sem trenirala plavanje. Čez nekaj časa mi je bilo tega dovolj in sem se vpisala na baletno šolo v Ljubljani ter opravila sprejemni preizkus.

Katere baletne šole ste obiskovali?

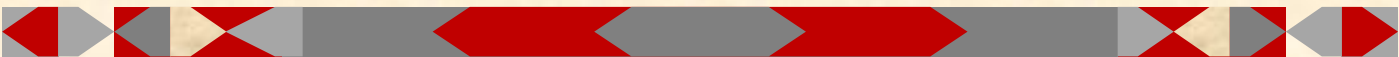
Najprej sem se vpisala na baletno šolo v Ljubljani, kasneje sem naredila sprejemni preizkus za srednjo baletno šolo in nato nadaljevala šolanje na Konservatoriju za glasbo in balet Ljubljana. Tu sem uspešno opravila štiri leta pouka baleta in maturirala iz predmeta balet. Ker sem kasneje začela učiti na glasbeni šoli, sem se vpisala v višjo baletno šolo, kjer sem se šolala za višjo baletno plesalko. Na začetku šolanja smo imeli tudi program učitelj baleta. To šolo sem uspešno opravila in pridobila naziv višja baletna plesalka.

Zakaj se niste odločili postati profesionalna baletna plesalka, ampak ste si raje izbrali poklic učiteljice?

Po končani srednji šoli sem dobila priložnost za poučevanje baleta na glasbeni šoli. Nekako nikoli nisem imela namena postati profesionalna baletna plesalka in nastopati v gledališču. Balet je bil vedno moj hobi, vendar se je kasneje spremenil v mojo profesionalno učiteljsko pot.

Ste iz Ljubljane. Kako ste se odločili priti na glasbeno šolo v Ilirsko Bistrico?

Ko sem končala srednjo baletno šolo, je takratna učiteljica baleta na glasbeni šoli v Ilirski Bistrici Vesna Česnik rekla, da iščejo novega učitelja baleta, in tako se je zame pokazala priložnost, da začnem z učenjem baleta.

Opažam, da imate veliko projektov/predstav skupaj z Marjetko Kosovac, ki je tudi profesorica baleta. Mi lahko kaj več poveste o teh projektih/predstavah?

Kot plesalec si želiš, da bi nadaljeval svojo baletno pot, tudi ko svoje znanje predajaš drugim. Najprej sem se pridružila Društvu baletnih umetnikov. Skupaj smo naredili kar nekaj projektov, med njimi bi najbolj izpostavila balet Navihanka, s katerim smo nastopali po celi Sloveniji. Kasneje sva z Marjetko nastopali po Dalmaciji, natančneje v Pločah, kjer so naju povabili, da bi tam vodili baletno-plesni seminar. Vse skupaj se je zaključilo s koncertom baletnega večera, na katerem sva predstavili razvoj plesa od baroka do klasicizma in vse do modernega plesa.

Ali je še kaj, kar bi na področju baleta želeli doseči?

Želela bi, da se katera od učenk vpiše na srednjo baletno šolo, da se udeležimo katerega od baletnih tekmovanj, da nadaljujem svojo plesno pot in sodelujem pri različnih predstavah.

Prijazno se vam zahvaljujem, ker ste si vzeli čas za pogovor.

Manca Frank, 8. a

Življenje je lepo

Veliko svojega prostega časa preživim pri dedku Vladimirju Vinšku, ki ga po domače kličem kar nono. Dedek ima za sabo pestro življenjsko pot in mi pogosto pripoveduje zgodbe iz svojih otroških ali mladih dni. Je odličen govorec in vedno mu z zanimanjem prisluhnem.

Nono, velikokrat pripoveduješ, da se je življenje otrok nekoč precej razlikovalo od današnjega. Kakšno je bilo tvoje otroštvo, kako si preživel dneve?

Spomini na moje otroštvo so lepi. Že kot otrok sem v predšolski dobi kot tudi pozneje živel v različnih okoljih, saj se je moja družina zaradi očetovih delovnih obveznosti selila iz kraja v kraj. Tako sem spoznaval različna okolja in ljudi. V prva dva razreda osnovne šole sem hodil v šolo, ki je bila takrat v samostanu, iz Ulice Nikole Tesle (hiše danes ni več, ker so jo porušili zaradi širitve tovarne Lesonit). Iz tega obdobja se spomnim močnega potresa, ko zaradi njega nismo imeli pouka kar nekaj dni. V šolo nismo šli tudi takrat, ko je zapadlo veliko snega. S starejšimi učenci iz naše okolice, ki so imeli velik vpliv na nas, mlajše, sem spoznal enodnevno 'špricanje' šole.

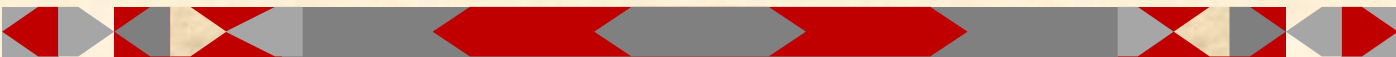
Ko smo živeli v Kosezah, smo v šolo, ki je bila v samostanu, hodili peš. Kako leto smo pouk obiskovali dopoldne, včasih pa celo leto popoldne. Zvečer smo se vračajoč domov večkrat peljali na vozovih s konjsko vprego, na katerih so kmetje vozili kmetijske pridelke (krompir, jabolka) na trg na Reko. Tako smo spoznavali, kako težko je bilo kmečko življenje.

V poletnih počitnicah so me starši veliko zaposlovali. Veliko časa sem prebil pri sosedih – kmetih, kjer sem pomagal pri kmečkih opravilih. Ko smo pasli krave, so bile najbolj zanimive pastirske igre, med njimi 'zbijanje koze'. Pomožna dela sem opravljal tudi v rastlinjaku v podjetju, kjer je bil zaposlen oče, in v Oblakovem mlinu, kjer je delal zelo prijazen sosed.

V poletnih mesecih smo otroci večkrat stali ob glavni cesti pri gostilni Gršče in mahali tujim turistom, ki so mimo hiteli z avtomobili. Najbolj smo bili veseli turistov iz Nemčije, ki so nam metali koščke ali pa cele čokolade ali bonbone.

Kateri dogodek iz šolskih klopi se ti je najbolj vtisnil v spomin?

Bolj kot sam dogodek iz šolskih klopi me je v tistem času močno zaznamovalo druženje s taborniki. Tako so ostala v spominu nepozabna doživetja na taborjenjih, na mnogobojih, na sestankih. To mi je zelo

pomagalo pri osebni rasti, da sem postal samostojen, strpen, solidaren. Postopoma se je razvijala želja po odkrivanju novih spoznanj o življenju, raziskovanju pojavov v naravi in odnosov med ljudmi. Skozi taborništvo sem v praksi dopolnil znanja, vedenje iz šole.

Obiskoval si srednjo gozdarsko šolo v Postojni in že v mladih letih si rad imel naravo. Rad si zahajal v gozdove ali pa se povzpel na katero izmed slovenskih gora. Vem, da si osvojil veliko vrhov in da si bil tudi na Triglavu. Katero pomembno življenjsko spoznanje ti je dala narava?

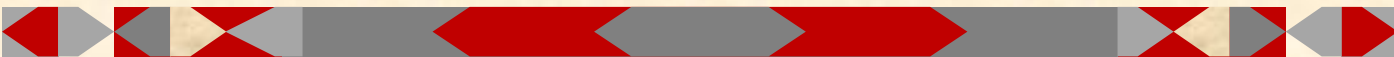
Res je. Narava me je privlačila že v zgodnjih otroških letih. Velik vpliv name so imeli starši, ki so me na delo privajali že v času osnovne šole, tako z opravljanjem dela na sosedovi kmetiji, kot tudi z delom v rastlinjaku, ki je bil tedaj v Ilirski Bistrici. Življenje in delo na vasi, taborjenja na morju in v gozdu, delovna praksa v gozdu so bile priložnosti, kjer sem spoznal zakonitosti narave. Le-ta je bila včasih prijazna, včasih pa je pokazala zobe. Še posebej mi je odprla življenjski pogled gozdarska šola, saj smo se tam učili o vseh vidikih življenja v naravi. V prvih letih opravljanja gozdarskega poklica sem še dodatno spoznal odvisnost med človekovim ravnanjem in njegovimi posegi v naravo.

Narava je sposobna samoregulacije le, če človek s svojim ravnanjem ne spremeni ravnotežja v jemanju in izkoriščanju naravnih virov in na drugi strani v dajanju tistega, kar narava sama potrebuje. Tako je tudi pri človeku osebno. Mir, srečo in zadovoljstvo imaš, če je življenje uravnoteženo med dajanjem in jemanjem vsega, kar človeka spremlja na njegovi poti. Obiski gora so mi še posebej izpostavili dobre in slabe človekove lastnosti, ki vplivajo na kakovost življenja. Pa tudi na smrt, če dovolj ne spoštuješ pravil, ki jih postavlja narava.

Življenje je sestavljeno iz zmag in porazov, prinaša svetle in sončne dni pa tudi tiste temnejše, ne tako lepe. Na katere stvari v življenju si še posebej ponosen in kaj bi morda raje potisnil v pozabo?

V svoji delovni dobi sem opravljal zelo različna, zahtevna in tudi najbolj zahtevna in odgovorna dela, deloval v različnih delovnih okoljih in krajih. Osebna in strokovna rast je bila postopna. Preizkusil sem se kar v petih poklicih. Deloval sem tako na poklicnem kot tudi na družbenopolitičnem področju. Rdeča nit v moji delovni praksi je bilo iskanje načinov in poti, kako opraviti neko delo ali storitev na bolj učinkovit, racionalen način v dobro ljudi in narave. Za to je bilo najprej potrebno razviti lastno znanje in veščine in to prenesti na sodelavce, jih spodbujati, da so bili tudi sami dovolj inovativni pri opravljanju svojega dela. S spodbujanjem inovativnosti se ukvarjam še sedaj preko Gospodarske zbornice Slovenije, čeprav sem že več kot deset let v pokoju. Z opravljenim delom sem osebno zelo zadovoljen. Za nekatera dela in projektne naloge sem dobil tudi posebna priznanja.

Na osebni ravni pa lahko z veseljem izpostavim, da sem najbolj ponosen na svoje družinske člane, posebej sem vesel vnukov in vnukinj.

Na dolgi življenjski poti se včasih zgodi, da ne gre vedno vse gladko in v skladu z željami, potrebami in cilji, ki jih človek zastavi zase in za svoje bližnje. V primerih, ko zapluje ladja v nemirne vode, je najbolj pomembno, da pravočasno poprimeš za krmilo, se vprašaš, po kateri poti naprej, in da naravnaš kompas v smer, ki prinaša korist tako tebi kot tudi tvojim najbližjim. Torej moraš poiskati izgubljeno ravnotežje, tako kot je to v naravi. V naravi ni prostora in časa za velik ego.

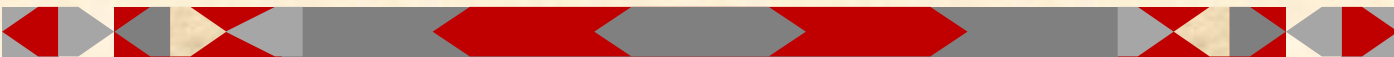
Zdaj si upokojen in končno imaš veliko časa, da se lahko ukvarjaš z dejavnostmi, ki so ti všeč. Kaj najraje počneš, kaj ti predstavlja še poseben izziv?

Ko sem odhajal v pokoj, sem bil pred več izzivi glede tega, kako naj izpolnim svoj prosti čas. Po tehtnem premisleku sem se odločil, da vso pozornost in čas namenim družini, vnukom in vnukinjam. Mislim, da je to najboljša naložba tako zame kot za svojce. Del časa še vedno namenjam spodbujanju inovativnosti preko Območne zbornice Postojna.

Logična posledica dela, ki sem ga opravljal zadnja leta, pa je v odkrivanju in iskanju tistega, kar je pogosto očem in ljudem skrito, manj dostopno ali pa neopazno. Predstavitev rezultatov takega dela naj bi ponudila neko novo dodano in uporabno vrednost. Tako sem se lotil raziskovanja prednikov iz moje družine in raziskave razširil še na rodbine sorodnikov. Pri tem delu sem iskal tako pisno kot tudi fotografsko gradivo, ki ga je bilo potrebno preurediti, preoblikovati in ponuditi bralcu v prijazni obliki. To je narekovalo, da sem moral obogatiti znanje in veščine s fotografskega področja, predvsem pa iz rodoslovja. Tako potrjujem rek, da se je potrebno vsak dan učiti in učiti, ne glede na to, koliko si star, kaj delaš ali kaj imaš. Le z učenjem in uporabo znanja v praksi lahko človek bogati sebe in deli svoje veselje z drugimi. To je pot k sreči in zadovoljstvu.

Rad se ukvarjaš z raziskovanjem korenin naših prednikov. Zapisal si kroniko naše rodbine, katere začetki segajo v daljnje leto 1741. Kdo te je navdušil za tovrstno raziskovanje?

Za raziskovanje prednikov, ki sem se ga lotil ljubiteljsko, je ideja nastajala že zelo zgodaj. O pomenu in vlogi rodov, generacij, križanjih in podobnih rodoslovnih pojmov sem se poučil že v gozdarski šoli. Ko sem opravljal delo na upravnih organih, sem bil povezan z delom matičnega urada, v katerem so se zbirali in obdelovali osebni podatki občanov. Z obdelovanjem statističnih podatkov je naraščala potreba po razumevanju pojavov, ki so vplivali na določene spremembe. V tistem času sem pridobil tudi drugo stopnjo strokovne izobrazbe na visoki šoli za organizacijo dela, ki mi je omogočila še boljše razumevanje področja rodoslovja. Ko se je tvoja mama poročila, se je rodbina razvejila. Ob rojstvu tvojega brata Jurija je tvoj oče povedal zgodbo o morebitni povezanosti enega izmed vaših prednikov z neko plemiško rodbino. In tako sem se lotil raziskovanja vaših prednikov. Pred tem sem imel že izkušnje iz raziskav svojih in

ženinih prednikov. Na vprašanje, kdo me je navdušil za raziskovanje na področju rodoslovja, lahko torej rečem, da je vzgib prišel iz mene osebno in spontano, po svoje pa so prispevale tudi zunanje okoliščine, kakršne sem ti že predstavil.

Vem, da si zelo navezan na domači kraj, na domače ljudi. Na spletu lahko najdemo veliko tvojih videoposnetkov o pustovanju na Bistriškem, žegnanju konj v Harijah, o Kettejevi spominski poti ... Kaj ti pomeni zapisovanje krajevne zgodovine na filmski trak?

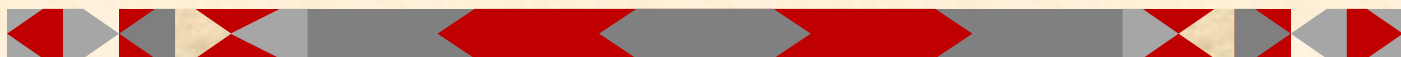
Z odhodom v pokoj sem imel veliko prostega časa, ki sem ga lahko namenil obisku krajevnih dogodkov, ki so povezani z našimi običaji in osmišljajo naš vsakdan. Skozi celo leto se jih nabere kar precej, vsak pa ima svojo vsebino in sporočilo. Negovanje običajev samo po sebi ne pomeni nič, njihova vrednost se pokaže šele skozi naš odnos do njih. Pri tem mislim na to, kakšne občutke nam sprožijo doživetja ob teh dogodkih. Kaj pomeni ta odnos, ti lahko prikažem na primeru. Včasih je bil bel kruh, še posebej pa potica, na mizi le ob praznikih, saj sta bili to dragoceni dobrini in sta označevali neko vrednost, za katero se je bilo potrebno potruditi. Ko je zadišalo po kruhu ali po potici, je bilo v zraku čutiti posebno vzdušje, ki se je razširilo med vse člane takrat še zelo številne družine. Pomanjkanje kruha je vplivalo na to, da so do njega imeli skrben odnos in spoštovanje. Danes je bel kruh pri večini ljudi na mizi vsak dan. Dobite ga tudi v šoli, marsikdaj ga vidim ležati v njeni okolici, saj do njega nimamo več spoštljivega odnosa. Da do njega pride-mo, pa je potrebno veliko dela vseh, ki ob njem služijo svoj vsakdanji kruh. Tako se je naš odnos do ene izmed pomembnih dobrin (negativno) spremenil, kljub temu da imamo tudi v Sloveniji še veliko revščine in ljudi na robu preživetja.

Z običaji, ki jih zajamem s sliko in zvokom in spravim v arhiv tukajšnje knjižnice, želim ohraniti spominanje, pa tudi spodbuditi občutke ob doživetjih, ki so plemenitila naš vsakdan, vredno jih je ohranjati. Tudi če so po vsebini in obliki prilagojeni sodobnemu času, pomembno je, da sprožajo vprašanja o svoji sporočilnosti in da ohranjajo pozitiven odnos do nadaljevanja tradicije naših običajev.

Nono, vedno rečeš, da se stara samo človek, ki nima ciljev, želja, prihodnosti. Kakšne so tvoje želje in cilji za prihodnost?

Ko človek usmeri svoj pogled na zrelo krošnjo svojega drevesa, je njegov pogled zagotovo drugačen, kot je bil njegov pogled na življenje v rani mladosti, ko se je odpiral svet in mnoge poti. Pogosto slišimo vprašanje, ali bi šel po isti poti še enkrat, če bi imel možnost izbire. V svojem primeru bi rekel, da verjetno ne bi iskal druge poti. S to, ki je opravljena, sem dokaj zadovoljen.

Na oblikovanje mojih osebnih ciljev in želja je v največji meri vplivala moja značajska osebnost. Kaj bom po poklicu, sem se odločil glede na materialne razmere, v katerih je živela naša družina. Odločitev je bila

torej odvisna od tega, kaj imam na razpolago, in ne od tega, kaj bi si želel. Čeprav, priznam, takrat še nisem imel posebnih želja. Želja po pridobitvi višje in visoke stopnje strokovne izobrazbe je nastala pozneje. Njena uresničitev je narekovala potrebo po menjavi službe, saj mi prvi delodajalec ni nudil možnosti za njeno uresničitev. Tako so v moji delovni karieri nastajali etapni cilji. Ko sem na posamezni stopnji dosegel osebni in strokovni napredek, sem želel opravljati zahtevnejše in s tem odgovornejše delo. Tako mi je osebna in strokovna rast uspevala vse do upokojitve.

Za prihodnje čase nimam več posebnih želja, le to, da se aktivno staram. Da lahko pomagam po svojih močeh tistim, ki pomoč potrebujejo. Da pa bi pomoč lahko nudil, se bom še naprej učil, tudi pri mladih, skrbel za zdravje in nadaljeval delo z izbranimi konjički.

Hvala za pogovor.

Timotej Krebelj, 8. a

Otroštvo pred petdesetimi leti

Med življenjem danes in tistim pred petdesetimi leti je velika razlika. Otroci so v preteklosti imeli drugačno otroštvo, kot ga imamo danes. O tem, kako so ga preživljali pred več kot pol stoletja, sem se pogovarjal s svojo babico Lidijo Dovgan.

Kakšne spomine imaš na otroštvo?

Otroci smo se veliko družili in igrali med sabo, smo pa morali pomagati tudi staršem: grabili smo seno, pripravljali drva, pasli krave, deklice smo pomagale pri hišnih opravilih. Veliko več smo delali, kot delate otroci danes. Kljub temu nam ni zmanjkalo časa za igro in prijatelje.

Kako ste v družini preživljali deževne dneve, v katerih se ni dalo biti zunaj? Danes v takih dneh gledamo televizijo ali smo pri računalniku. Kaj ste počeli vi?

Odvisno od letnega časa: jeseni smo slačili koruzo in luščili fižol. Tudi sosede so prišli pomagat. Bila nas je polna hiša, bilo je veliko smeha. Pozimi smo se gregli ob peči. Centralnega ogrevanja takrat ni bilo, večina prostorov v hiši ni bila ogrevana. V mrzlih dneh smo se s sosedovimi otroki igrali z doma narejenimi družabnimi igrami. Izdelali smo si igro človek ne jezi se – za igralne figure smo imeli fižol.

Kakšno je bilo osnovno šolanje v tvojem času?

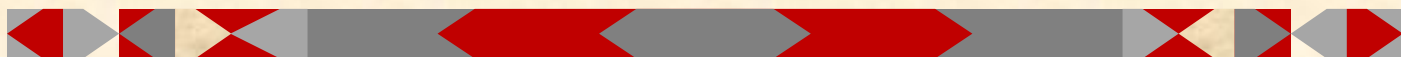
Šola je trajala osem let. Učitelji so bili takrat bolj strogi kot danes. Tudi otroci smo bili drugačni, bolj smo upoštevali in spoštovali učitelje, ravno tako smo bili spoštljivi do staršev in ostalih starejših.

Kaj se je zgodilo, ko si prišla domov s slabo oceno? Si dobila kakšno kazen?

Starši me niso kaznovali, bili pa so žalostni. Če mi kak predmet res ni šel, so me poslali na inštrukcije k nunam. To je bilo potrebno plačati, in ker denarja ni bilo, smo se tega posluževali le redko.

Kakšne so bile možnosti za nadaljevanje šolanja? Se je veliko otrok vpisalo v srednjo šolo?

V srednjo šolo so se vpisovali le otroci, ki jim je šlo v osnovni zelo dobro. Na voljo so bile tudi štipendije, saj starši niso mogli kriti vseh stroškov, povezanih s šolanjem. Otroci, ki jim v šoli ni šlo, šolanja niso nadaljevali. Ostali so doma, pomagali na kmetiji in se zaposlili v bližnjih tovarnah.

Kje je bila najbližja srednja šola? So se otroci dnevno vozili tja ali so se domov vračali le ob koncu tedna?

Najbližja je bila šola v Postojni. Takrat so bile avtobusne in železniške povezave zelo dobre in otroci so se iz Postojne vsak dan vračali domov. Tisti, ki so bili v šoli v Ljubljani ali v Kopru, pa so živeli v dijaških domovih, domov so prihajali občasno, ne pa vsak konec tedna.

Matic Dovgan, 8. a

Ponosen na svojo Zdravljico

(Fiktivni/namišljeni intervju s Francetom Prešernom)

Kranj in Vrba na Gorenjskem sta kraja, ki sta znana po največjem slovenskem pesniku Francetu Prešernu. O njem že vsi veliko vedo, a marsičesa še niso slišali, zato smo ga obiskali in mu zastavili nekaj vprašanj.

Vaš rojstni kraj je Vrba na Gorenjskem. Kot vemo, ste bili od otrok prvi, ki je odšel od doma. Kako ste se počutili v Vrbi, kakšni so Vaši vtisi iz otroštva?

Res sem bil prvi sin, zato sem materi in očetu veliko pomenil. Oče me je že od malega učil, kako voditi domačijo, ki je bila sicer med večjimi v vasi, ampak mi to ni šlo od rok. Raje sem imel mamine 'učne ure'. Zelo rad sem se učil in vse mi je šlo takoj v glavo. Prav zaradi tega sem se jaz večinoma učil, medtem ko so drugi pomagali očetu. Na Vrbo imam seveda lepe spomine, saj me je mama vedno branila in podpirala.

Od doma ste odšli že pri osmih letih. Kako to, da ste šli tako zgodaj? Ali Vas ni bilo nič strah?

Mama Mina je v meni videla nek talent in me prav zato poslala k stricu Jožefu na Kopanj. Njeni odločitvi se nisem upiral, in tako me je nekega poletja oče peljal k stricu. Bil sem prestrašen, saj strica Jožefa nisem poznal. Ko pa sem prišel k njemu, me je takoj vzljubil in jaz njega.

Kaj ste počeli pri stricu Jožefu?

Stric Jožef je bil prijazen gospod, zato sem se tam imel prav lepo. Učil me je bontona in osnovnih stvari, ki sem jih potreboval v šoli. Z mano se je tudi igral. Če ne bi bilo njega, ne bi mogel tako uspeti in ne bi bil odličnjak. Pa tudi finančno podporo mi je nudil, ampak to šele, ko sem šel v Ljubljano.

Osnovno šolo ste obiskovali v Ribnici, ki je bila za tiste čase ena boljših šol. Kako Vam je šlo v šoli, kako ste tja sploh prišli?

Tako kot mama je tudi stric Jožef v meni videl talent in zato me je pri desteih letih peljal v ribniško šolo in mi rekel, naj ga ne razočaram. Tako je tudi bilo. V obeh razredih sem bil odličnjak, zapisan v zlato knjigo. Kar so me vprašali, vse sem znal, a me učitelji vseeno niso marali. Velikokrat sem bil tepen in v šoli se nisem preveč dobro počutil, vendar nisem hotel odnehati, saj sem stricu obljubil, da ne bom.

Nato ste se šolali v Ljubljani in potem še na Dunaju. Kako Vam je šlo v tem obdobju, kaj ste doživljali, kakšna je bila tamkajšnja družba?

V Ljubljani sem moral malo bolj poprijeti za knjige, vendar se nisem ravno 'utapljal' v učenju. Imel pa sem tekmece, ki mi je zagrenil vse skupaj. Oba sva bila odličnjaka, in čeprav je bil on vedno zapisan kot najboljši, sem jaz dobil boljše knjige. Po mojem mnenju in mnenju ostalih je bil boljši le zato, ker je imel bogatega očeta. Kot sem že omenil, sem gimnazijo končal kot odličnjak in šel nato na Dunaj študirat pravo.

Tam me je pa srečalo pravo učenje in trdo delo. Študij je bil težak, ampak so mi prijatelji pomagali vse skupaj prebroditi. Strici me niso več finančno podpirali, po mamini želji seveda, ker je hotela, da bi postal duhovnik, zato so mi prijatelji našli delo, s katerim pa nisem bil preveč zadovoljen. Vendar sem s trdim delom in s pomočjo prijateljev uspešno končal študij.

Kako ste se preživljali? Kakšne so bile Vaše službe?

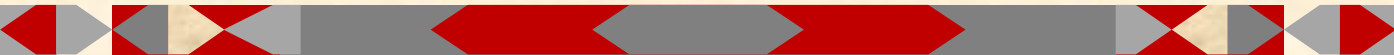
Po študiju sem opravil tudi odvetniški izpit in zaprosil za samostojno pisarno. Dela mi niso odobrili. Zaposlil sem se pri prijatelju Blažu Crobathu kot pripravnik in tam delal kar nekaj let, dokler mi niso odobrili prošnje za samostojno delovno mesto v Kranju. Tam sem delal do konca svojega življenja.

Kot že vsi vemo, ste odličen pesnik. Kdo Vam je pri tem pomagal? Kdaj ste začeli? Kdo so bile Vaše pesniške muze?

Rimal sem že kot otrok, a nisem napisal nobene pesmi. Komaj na gimnaziji v Ljubljani sem začel pisati pesmi, a so se mi vse izgubile. Na Dunaju sem se pa v to bolj poglobil. Prebral sem številne pesmi različnih pesnikov in jih s pomočjo dobrega prijatelja Matije Čopa tudi sam napisal cel zvezek. Skupaj z Matijo, ki je bil v tistih časih med najbolj izobraženimi Slovenci, sva zvezek odnesla takratnemu dunajskemu cenzorju za slovanske, romunske in grške knjige. Ta mi je rekel, naj pesmi za nekaj časa pustim in jih potem popravim. Bolje je bilo tako. Od vseh tistih pesmi, ki sem jih napisal, so na koncu ostale le še tri. Pesniških muz sem imel veliko, a najpomembnejši sta bili Zalika Dolenčeva, ki je bila moja prva ljubezen, in Primičeva Julija, ki je bila moja največja in zadnja ljubezen. Eno pesem sem posvetil tudi prijatelju Matiji Čopu, ko je utonil v Savi.

Kdo so bili Vaši prijatelji med šolanjem in po njem?

Pravih prijateljev nisem imel veliko. V Ljubljani sem spoznal Andreja Smoleta, s katerim sem se zabaval in užival. Med študijem so mi najbolj stali ob strani Blaž Crobath, ki mi je pomagal tudi v nadaljnjem življenju, prav tako tudi Matija Čop in ostali, ki so mi pomagali prebroditi krizo. A žal nisem imel sreče s

prijatelji, saj so dobesedno umirali eden za drugim.

Katere so bile Vaše ljubezni? Kako Vam je šlo z ženskami nasploh?

Moja prva ljubezen je bila Zalika Dolenčeva, hči lastnika gostilne Pri Dolencu. Skoraj bi jo oženil, pa ni hotela. Moja druga simpatija je bila hči krofaste Metke, a mi spet ni uspelo. Nekega dne mi je Crobath predlagal svojo pomočnico Ano Jelovšek in prav z njo sem imel tri otroke. Najbolj pa sem bil zaljubljen v Julijo Primic. Napisal sem ji številne pesmi, a je ona raje vzela mojega tekmeca iz gimnazije, saj je imel kar nekaj premoženja. Tako mi je uspelo le z Ano, pa še z njo se nisem poročil in še dandanes ne vem, zakaj tega nisem storil.

Kakšen je Vaš odnos do otrok in zakaj so Vas poimenovali doktor Fig?

Otroke imam zelo rad. Obožujem občutek, ko otroci tekajo po ulicah za tabo, ti pa jim mečeš kovance, ki jih lovijo. Tako kot kovance sem jim dajal tudi suhe fige in od tod ime doktor Fig. Kdaj pa kdaj sem jim plačal tudi večerjo in jim govoril razne pesmi in zgodbe.

Kako Vam je šlo v Kranju, kjer ste nazadnje živeli?

V Kranju sem se počutil odlično. Bil sem samostojen. Kuhala mi je sestra Katra. Za pisanje pa sem imel Smoletovega sina. Z denarjem nisem preveč znal, kot že veste, sem nekatere reveže zastopal kar zastonj. Večino svojega denarja sem zapil. Vse je potekalo čisto v redu, dokler nisem zbolel.

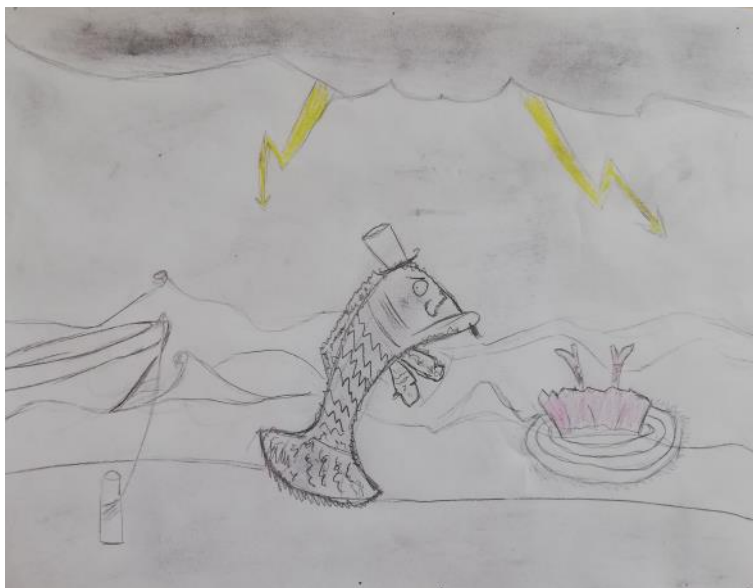
Kaj mislite o svojem življenju? Mislite, da Vam je uspelo uresničiti, kar ste hoteli?

S tem, kar sem v svojem življenju naredil, sem zadovoljen, saj sem slovenski jezik potisnil v vrh evropskih jezikov, in to še posebej s svojo poezijo. Najbolj pa sem ponosen na svojo Zdravljico, ki je, kot slišim, sedaj slovenska himna, takrat pa je niso hoteli objaviti.

Zahvaljujem se Vam za Vaš čas in zanimiv pogovor.

Jan Prosen, 8. a

LIKOVNA DELA (Povodni mož)

Aljoša Primc, 8. a

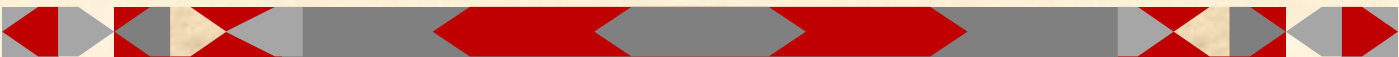
Jan Prosen, 8. a

Megi Lopuh, 8. a

Adijan Begić, 8. a

9. razred

LITERARNA DELA

AVTOBIOGRAFSKE PESMI

Kot otrok
skakala sem naokrog,
a zdaj mi veliko skrbi
na glavi visi.

Pozabljam nalogo
in vse imam za nadlogo,
na strani sedim
in veliko molčim.

Vse opazujem
in tiho premišljujem,
ne spoznam se na rime,
zato mislim na Eskime.

Sedaj mi res ne gre,
na glavi vidim že roge,
in ker je pesmi že poln lonec,
čas je, da napoči konec.

Pika Pipan, 9. b

Rojena tretjega tretjega dva tisoč tri,
vsem poetičen datum se zdi.
Družina mi izbere ime
in tako se življenje zame začne.

V vrtec nisem hodila,
doma sem sama svoj svet gradila,
se okrog podila
in starejši sestri težila.

V šestem letu v šolo sem stopila
in nov list v življenju obrnila.
Spoznala sem prijatelje,
s katerimi veliko lepše je.

Zdaj sedim v klopih devetega razreda,
kjer nastaja prava zmeda.
Odštevam še te zadnje dni,
da začnem nove poti.

Pia Kapelj, 9. b

Štirinajsti november je dan,
ko praznujem rojstni dan.
Ura odbila je devet,
ko prišla sem na ta svet.

Bila sem radovedna,
a včasih tudi poredna.
Babica mi pravljice je brala,
a jaz nisem zaspala.

Rada sem po gozdu se podila,
vseh igrač se razveselila.
Otroška leta hitro so odšla,
ko s torbo na rami v šolo sem šla.

Zdaj deveto šolsko leto se izteka,
čas beži hitro kakor reka.
Želim, da spomini nikoli ne zbledijo
in da mi vedno in povsod sledijo.

Tina Logar, 9. b

Zgodba mojega življenja
piše se že vse od srede novembra
dvatisočtretjega leta,
ki je bilo polno veselja.

Že od nekdaj vedela sem, česa nočem,
vztrajala pri tem, kar hočem
in na svoji poti spoznavala ljudi,
zaradi katerih se lepše živi.

Moji dnevi so polni hitenja,
zato jih vedno spremlja želja,
da spet otrok bi bila
in skrbi ne bi poznala.

Moje življenje klub temu je srečno,
a ker vem, da ne bo večno,
za trenutek živim
in se usodi rada prepustim.

Lara Surina, 9. b

Pred štirinajstimi leti
sem na svet prijokala,
očkov in mamin svet
takrat sem jaz postala.

Kmalu zatem
sta se dvojčka rodila
in moj otroški svet
na glavo obrnila.

V vrtec rada sem hodila,
tam vsaka ura je hitro minila,
s šestimi leti iz vrtca
se v šolo napotila.

In končno sem prilezla do devetega razreda,
v šoli me je glava nešteto krat bolela,
saj bila je šele sreda,
a jaz sem si le petka želela.

Naslednje leto bom šolanje nadaljevala,
pravim, da učiteljica bom postala,
po svetu potovala
in nove cilje v življenju iskala.

Špela Pangerc, 9. b

GLE DAM V DNEVE PRETEKLE

Ko ptice v jatah so letele,
ko listje je šumelo,
ko drevje je cvetelo,
je meni v glavi vrelo.

Za knjigami sem sedela,
a z mislimi čisto drugam letela,
saj mislila sem nanj,
ki v mojem srcu je bil izbran,
čeprav sem bila sama v njegovem
daleč stran.

Pia Kapelj, 9. b

V sobi sedim,
jutrišnjega dne se ne bojim.
Gledam nazaj,
preteklost je raj.

Dnevi so minili,
v meni čustva prebudili.
Rada popravila bi vse,
a kako nazaj,
nihče ne ve.

Preteklost izginila je pred očmi,
ostali so le spomini
in bolečina,
ki v srcu me tišči.

Lara Surina, 9. b

Z obžalovanjem
oziram se nazaj.
Sprašujem se,
zakaj vse končalo se je zdaj.

Mislim na dneve pretekle
in na stvari, ki so se iztekle.
Obrnila bi čas nazaj
in se ne spraševala zakaj.

Pika Pipan, 9. b

Slišim ptičje petje
in gledam v dneve pretekle,
v tisto toplo poletje,
ko so mi ptice nekaj rekle.

Gledam v dneve pretekle,
skozi okno v sončen dan,
misli so same stekle,
ujela sem jih v svojo dlan.

Tina Logar, 9. b

Gledam v dneve pretekle,
ko prvič v šolo smo prišli,
takrat bili smo brez skrbi.

Edina naša skrb je bila,
kako igra bo potekala,
ko zadnja šolska ura se je iztekala.

Sedaj pa devetošolci smo že vsi
in imamo čisto drugačne skrbi,
kam v srednjo šolo bomo odšli.

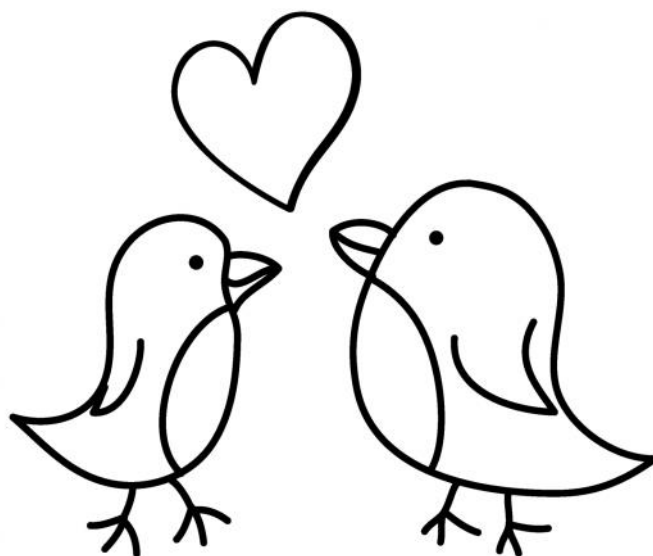
Gledam v dneve pretekle
in malo me skrbi,
če čez leta poznali se bomo mi.

Žan Dimic, 9. b

Zamišljeno gledam v dneve pretekle,
posebno v tisti dan,
ko sem spoznala njega,
saj me je njegov pogled odnesel daleč stran.

Zdaj umiram počasi, čisto vsak dan,
saj sem totalno zaljubljena vanj,
a on se k meni nikoli ne obrne
in nikoli nasmeha ne vrne.

Špela Pangerc, 9. b

Gledam v dneve pretekle,
počasi, počasi se mi zapirajo oči,
tisti svet prav drugačen se zdi,
ko se takole spominjam tistih dni.

V glavi mi misli švigajo,
vendar vse pozabljene se zdijo.
Bledi spomini se vrtijo
in v sedanost priletijo.

Začrtano življenje
pred mano teče dalje,
hitro krajšajo se razdalje.
To zame ni trpljenje.
Nasprotno. To je – zmaga.

Ana Velenik, 9. b

Bolečina v prsih,
to je razočaranje,
ko nekdo te zapusti
in izgubiš upanje.

Ta bolečina ogromna je,
ko nekdo nekaj ti obljubi,
naslednji dan obljuba nepomembna je
in nihče več te ne ljubi.

Ljubezen je izgubljena,
ko nekdo te je rad imel
in naslednji dan odšel.

Ko pride tretja oseba,
do tebe manjša je potreba.
Znajdeš se v temi razočaranja
in žal ti je vsega tveganja.

Laura Štenkler, 9. b

Ko sonce zamenja
mesec na nebu,
se tema prikaže
v zvezdnem plamenu.

Ko čisto sam
pod nebom ležiš,
si družbe želiš.

Vprašaš se: Kam?
Kam me odpeljala
bodo ozvezdja?
V večno brezčasnost,
v daljnjo preteklost?
Mogoče bo moja pesem
z vetrom odvihrala
in našla odgovor
na večna vprašanja.

Nič se ne zgodi,
le tišina obstaja.
Še vedno sem sama.
Kot jutranja zarja
počasi, skrivnostno
se prebudijo spomini
in žalost ostaja.

Bila sva skupaj,
med seboj neločljiva,
sva se skupaj jokala,
se skupaj smejala,
si skrivnosti delila,
se močno ljubila.

Bili sta tu vedno
dve senci za nama.
Sta senci ostali,
mene izdali.

Lea Morano, 9. b

MOJA DOMOVINA

Domovina

Čeprav majhna je država,
lepa njena je narava.

Ima reke, potoke, gore visoke,
ravnine, brzice,
kozolce, klopotce,
Lipicance, lepotce, in sinje morje.

Njen podzemni svet je lep,
čeprav brez sonca, cvetja,
do koder seže ti pogled.

Domovina moja res je lepa,
o njej marsikatera pesem je zapeta.
Tu imam vse, kar potrebujem,
zato se je ne sramujem.

Tina Logar, 9. b

Vedno moja

Hodim po dolgih poteh,
sveti se mi iskrica v očeh,
nad mano sonce,
božajo me nežni žarki.

Griči obsijani rumenijo,
drevesa v soncu zelenijo.
Nad mano dvigajo se gore,
odprto kraljevo morje
s črto riše prozorno obzorje.

Sivkaste ravnine
srce so mi oblile.
Vetrič piha mi v lase,
zaganja vame se smeje.

Dežela obsijana
s srečo je obdana.
Iz srca mi kar kipi,
v glavi se divje mi vrti.

Nasmeh se razleze do ušes,
pripravljena sem na veličasten ples.
Vse okrog mene cveti,
bliskajo se mi oči.

Ana Velenik, 9. b

To je moj dom

Kjer borovci šumljajo,
kjer se lastovice igrajo,
kjer v daljavi šumlja reka Reka,
ki se v Jadransko morje izteka.

Kjer so polja z žitom posejana,
kjer so lica ljudi nasmejana,
kjer kraška burja piha,
se takoj lažje diha.

Kjer ladja v luku pripluje,
kjer se poleti v senci počitnikuje,
kjer valovi valovijo,
vse črne misli stran zbežijo.

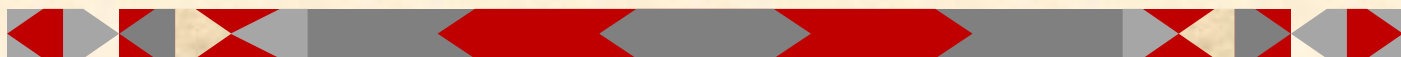
Kjer doma je žganje in vino,
kjer je na jedilniku samo fino,
kjer se svet v podzemlje spremeni,
prav nove čare odkrije ti.

Kjer čipka se prepleta,
kjer se obleko zeleno za Jurija spleta,
kjer mlini in žage stojijo,
znajo zaigrati najlepšo melodijo.

Kjer skače se do neba,
kjer glas harmonike je doma.
To je moj dom – Slovenija!

Špela Pangerc, 9. b

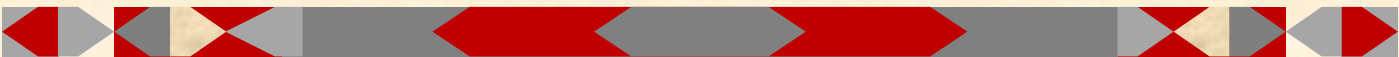
Ljubezen do domovine

Ob tem naslovu se vprašam, kaj je sploh domovina oziroma kaj je tujina. Mislim, da je domovina tam, kjer imaš dom. Skupen dom celotnega naroda pa je država. Moja domovina je Slovenija. Razdeljena je na štiri naravne enote z raznolikim reliefom in podnebjem. Moj domači kraj se nahaja na Primorskem. Čeprav je to majhna država, v njej najdemo veliko naravnih lepot, kulturnih spomenikov, raznovrstno rastlinstvo in živalstvo, odlično kulinariko. V njej najdemo gore, jezera, morje ... Zaradi naravne raznolikosti pokrajin se tudi način življenja ljudi od pokrajine do pokrajine razlikuje. Nekoč so bile razlike še večje, kar se je kazalo v gradnji hiš, v prehrani, oblačenju, naselja so bila drugačna, šege in navade so se spreminjale po pokrajinah. V Sloveniji je uradni jezik slovenščina, vendar imamo v državi veliko narečij.

V preteklosti se je slovenski narod večkrat boril za svoj obstoj, za domovino, za slovenski jezik. Na to nas spominjajo tudi nekateri prazniki, prevzete besede, književnost. Čeprav so si nas želeli drugi narodi prilastiti, je zmagala ljubezen do domovine. Veliko ljudi je bilo primoranih zapustiti dom in domovino ter oditi v tuje kraje, da bi si poiskali boljše pogoje za življenje. Mislim, da stikov z domovino niso nikoli izgubili.

Domovina je dežela, v kateri človek živi in se počuti dobro. Predstavlja nam urejeno okolje in urejene odnose. Pri nas je mir nekaj samoumevnega, ponekod pa ljudje živijo v vojni, strahu, pomanjkanju. Zelo hudo je, če si brezdomec, brez strehe nad glavo. V svoji domovini sem srečna, saj imam svobodo, prijatelje in veliko možnosti za izobraževanje. Tu se počutim varno. Mislim, da pregovor – *Povsod je lepo, najlepše je doma.* – še kar drži.

Pia Kapelj, 9. b

Srce moje domovine

Modro, sinje modro nebo, posejano z oblački, ki jih sonce vsako jutro seje po širni planjavi, od puhastih belih do umirjenih, nič kaj razposajenih sivih oblakov. To je nebo, ki je meni znano, ki v mojem srcu prebiva in ga greje vse od zlato rumene in tople zarje do večernega mraka, ko sonce potone za obzorji in za sabo pusti še zadnje rdeče žarke, ki jih hrani za ples lune, ki se v vsej svoji lepoti zavrti na temnem nebu, polnem srebrnih pik, ki posvetijo vse do dna še tako globoke duše. To je modrina mojega doma, katerega odsev se dotika valovitega, nemirnega polja, ki ga varuje in ljubi s svojimi objemi. Vsak večer tam sonce potone med temne globine in morju odda še zadnji goreči poljub na daljnem, daljnem obzorju, do koder sega naše slovensko morje.

Takrat odpelje še zadnji vlak z naše obale, katerega pot vodi med domačimi gričevji, polnimi omamnih vonjav sadnega drevja in vijolično modrega grozdja, ki ga rodi trdoživa trta, simbol našega primorja. Gričevja se zravnavajo v planjave, gozdove, travnike in njive, ki jih napajajo hitre in bogate bistre reke, ki se rade skrivajo v Zemljinih globinah, kjer kraljuje temna lepota, kateri lepota celega sveta ni enaka. Tu pridušeni so glasovi. Sliši se kapljanje vode. Mraz je in mokro, ampak prelepe apnenčaste kreacije in kapniško okrasje ti vzame dih in ni ti več mar za mraz in vlago. Ne želiš si zapustiti prelepe podzemne podobe, a moj dom je zunaj. Tam so preorane njive, tam so domovi moje družine, kjer mize krasijo beli prti s pisanimi vzorci divjih cvetlic, ki na strmih vrhovih čebelah, o, dobrim čebelah, ponujajo svoje prelepe obraze, da njihove cvetove čisto na rahlo pobožajo na gorskem zraku, dokler še poletje traja, saj jih pozimi pokrije mrzla belina, snežna belina. Tu se rodi huda zima, strašna in ledena, a lepa. Ko vrhove naših gora zasuje, v očeh se zalesketajo solze, saj v srcu poskoči iskra, občutek, da se sprehajaš po beli dvorani z belimi stebri in belimi okrasji, z belimi stopnišči in okni. Vsak korak pospremi tihi stok snega na tleh bele dvorane. Svetlikajoča belina te v srcu spomni na peneče potoke in reke gorske domovine, ki hitijo proti dolini in ustvarjajo svoje sestre brzice ter brate slapove in tolmane, ki jih uporabljaš za hlajenje poletne gorke vročine. Imaš jo rad, saj te ogreje pozimi, a ko je silovita, te močno utruji. Postaneš počasna reka, ki išče vodo, da napolni svoje struge, omoči suho toplo kamenje in namoči zemlje korenine. Takšne počasne reke tečejo skozi naše stare kraje, kjer obdelana polja krasijo obširne ravnice. Tam sive ceste začnejo svoje vijuge, ki te želijo odnesti v tuje, tebi neznane kraje. Tja stopi tvoja noga, ki se počasi dotakne tuje zemlje, ki hitro premami celotno telo in ti prigovarja, da ostani. A srce ostaja zvesto svoji domovini. Vedno te opominja na tvoj dom in v njem nikoli ne ugasne gorka želja po vrnitvi domov.

Lea Morano, 9. b

S TREBUHOM ZA KRUHOM

(Dnevniški zapisi ob branju črtice Potovalci Zofke Kveder)

Najverjetneje zadnjič sedim na tem travniku, na sveže pokošeni travi in z vetrom v laseh.

Opazujem hribe, po katerih sem se lovila in igrala s prijatelji; prazne struge, v katerih smo se skrivali; gozdove, v katere smo zahajali zaradi radovednosti.

A kmalu bo vse to izginilo. Zapuščam domači kraj, prijatelje in stare starše, ki me imajo najraje. Morala bom v mesto, kjer ni barvne lepote, le dolgočasna sivina. Kako bom našla svoje prijatelje, se bom navedila na drugačno kulturo in običaje? Bom še kdaj videla domačo dolino, ki je odraščala z menoj? Kaj pa prijatelji? Me bodo pozabili? Cel kup vprašanj brez odgovorov. V meni se širi bolečina, žalost, jeza ... samo negativno. Nihče ne razume, kaj doživljam. Nikoli več ne bo, kot je bilo.

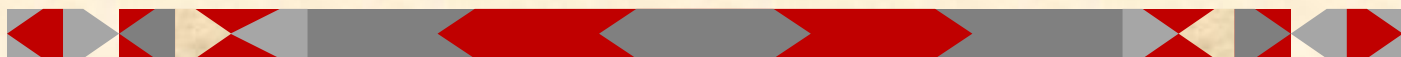
Rebeka Dolgan, 9. a

Vse je umazano, vse stavbe so prevlečene s plastjo črnega prahu. Vse je v dimnem objemu. Na ulici se gnetejo ljudje s povešenimi glavami, čakajo na pot v novo, boljše življenje. Starejša gospa v nepregledni množici neznancev išče svojo družino, ki jo je v vrvežu izgubila. Njena največja želja je še zadnjič objeti svojo edinorojenko, ki ji je bila opora zadnjih nekaj let. Stopam med objokanimi ljudmi, sama sem. Čisto sama grem v neznano. Strah me je. Bojim se poti. Kaj če se izgubim? Kako bo na morju, ladja se lahko potopi? Skrbi, same skrbi. Negotovo grem v drug, povsem neznan svet. Kaj bo z mojo bolno mamo, ki je ostala doma? Počasi se pomikamo naprej. V očeh se mi nabirajo solze. Ko stopim na parnik, se zvijem v kot in mislim le na svoje najbližje, ki so daleč proč. Zaslišim pisk, ki pomeni slovo od domače celine.

Maja Boštjančič, 9. a

Danes odplujemo. Pristanišče je deževno in megleno, kaos mi povzroča glavobol. Sirene tulijo, piščali piskajo, vse je hrupno. Gosta megla mi slabša pregled nad dogajanjem, počutim se oslajeno in utrujeno. Potisnili so me v predsobo, me vodili v umivalnico, k zdravniku, nato pa na manjši parnik, ki prevaža na ogromno čezoceanko. Množica se lije, ljudje me odrivajo, vse vrvi od različnih glasov in vonjav. V ušesih mi piska. Me bo pot pripeljala v boljše življenje? Stečejo mi solze. Strah me je. Ladja je izplula. Bom preživela?

Rebeka Oblak, 9. a

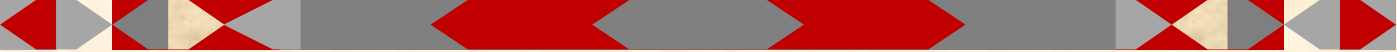

6. september 1889

Zebe me. Mokra sem. Dežuje. Ne vidim dlje kot do prvega človeka, ki stoji pred mano. Tako gosta megla je, da bi jo lahko zavila v ruto in jo odnesla sestri domov: »Poglej, kakšna je megla v velikih mestih!« »Kako velikih?« bi spraševale njene velike radovedne oči. »Tako velikih kot deset naših vasi. V njih živi na stotine, tisoče ljudi in vsi so čemerni in venomer se jim mudi, ko hitijo po umazanih lepljivih ulicah, polnih blata in umazanije, ki obdajajo visoke, k nebu dvigajoče se sive hiše, ena ob drugi, tesno skupaj kot biseri na ogrlici obilnejše gospe!« »Takšne, kot je naša soseda?« bi se zasmejala. Pritrdila bi ji in k njenemu dodala še svoj smeh.

Z roko si sežem proti licu. Mokra je. Začutim, kako mi po licu zdrsne še ena solza. Počasi polzi, prepočasi. Žgečka me, zato se nasmehnem, a je ne obrišem. Naj nadaljuje svojo pot. Kdaj sem se nazadnje smejala? Odkar sem se podala na pot, so moji dnevi grenki. Z vsakim korakom, ki ga naredim, sem dlje od doma. Dlje od družine, dlje od sveta, ki ga poznam, dlje od ljubezni domačih. Kam me bodo odnesla pota? Zdramim se. Gospoda pred menoj ni več. Na vrsti sem.

Ženska za oknom me je neučakano gledala. V njenih očeh je bil prezir. S hitrimi in okornimi gibi si je nekaj zapisovala. Iz njenih ust so začela leteti vprašanja kot sulice v živo, krvi polno meso. Zabadajo se vate povsod, le v srce ne, da njihovo deževanje preživljaš v mukah in trpljenju. Vse je želela vedeti. Ime, priimek, od kod sem. Odgovarjala sem počasi in razločno, saj sem se bala, da me ne razume. Moj glas je postajal vse bolj tresoč, zameglilo se mi je pred očmi in pred mano se je izrisalo vprašanje. Vprašanje, zaradi katerega imam v ustih grenak priokus, zaradi katerega vsak dan pretočim solzo ali dve, pred katerim se mi zamajajo kolena in moje misli postanejo lepljive, pa čeprav je le eno, preprosto vprašanje: »Kam si namenjena?« Nastal je dolg premor, mrtva tišina. Vrtelo se mi je in slabo mi je bilo. Z žalostnimi očmi sem jo pogledala v obraz: »Ne vem,« sem želela odgovoriti. A iz mene ni prišel noben zvok. Strah me je bilo. Začela je govoriti. Nisem je razumela, prehitro je govorila. Nisem še osvojila tega robatega, tujega jezika. Poskušala sem slediti vsaki njeni besedi. Iz zmede glasov sem izluščila parnik, terek, Amerika. Zašklepetali so mi zobje. Z roko je pomignila naslednjemu. Umaknila sem se in se usedla na prvo klop, nisem mogla več stati. Poskušam zbrati misli: »Rekla je terek. Danes je ponedeljek. Parnik za Ameriko odpluje že jutri!«

7. september 1889; noč

Dež počasi potrkava po umazanem oknu kot roj čebel, ki se poskuša prebiti skozi nevidno oviro. Zunaj bliska in grmi, strašna nevihta divja skozi mesto. V sobi je zatohel zrak, smrdi po gnilem. Vendar sem vseeno hvaležna, da sem si našla posteljo pod streho, pa čeprav na njej ne morem zaspati. Ne morem in ne morem zatisniti oči. Moja glava je prepolna misli, ki švigajo z ene strani na drugo. Spanec me nikakor ne želi popeljati v svet sanj. Stara stenska ura kaže tri pa šest minut. Še pet ur in odpeljal bo parnik. Še pet ur. Moram se naspiti. Misli me ne ubogajo. V srcu mi zeva ogromna praznina, votla črna luknja. Boli. Kaj bo z menoj? Sem storila prav, da sem zapustila dom? Kakšne poti so mi namenjene? Je Amerika pravi kraj za nov začetek? Se bom lahko preživljala iz dneva v dan, bom imela streho nad glavo, posteljo, kruh na mizi? Ali me bodo tuji kraji potisnili v še večjo bedo, me spotaknili v globoko, blatno, lepljivo lužo, iz katere se ne bom mogla prebiti na zrak in začeti znova?

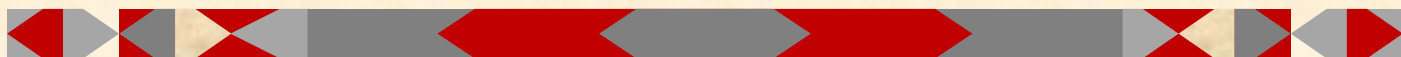
Luknja se veča. Moj želodec zategne voz. Slabo mi je. Najraje bi zakričala.

7. september 1889; jutro

Gostiteljica me je zbudila s trkanjem po vratih. Pripravila mi je zajtrk, da bom močna, je dejala. Nisem mogla jesti, a ko sem videla milino in sočutje v njenih drobnih meglenih očeh, sem svoj želodec prisilila, da sprejme hrano te prijazne osamele gospe. Zunaj je bilo že svetlo in skozi odprto okno je pihljaj hladen vetrič s pomola. Požgečkal me je po vratu in nosu. Zavohala sem sol. Stresla sem se in skoraj bi izpljunila pojedeno. Svoje skromno premoženje sem zavila v culo. Poslovila sem se od starke, ki mi je v roke stisnila popotnico, pa čeprav me ne pozna. S trdimi nogami sem se odpravila proti morju.

Zagledala sem gručo ljudi na pomolu. Tam je bilo osamljeno dekle. V kotičku njenega očesa se je ravno rodila solza, zbirala svojo žalost, se opogumila in zdrsnila čez rob veke. Pristopila sem k njej in jo povprašala o gruči ljudi. Gledala je v tla in ni premaknila pogleda. Lahko sem slišala njeno počasno dihanje. Iz sebe je spravila tihi stok: »Amerika.« Obrnila se je stran in začela jokati.

Stojim pod napuščem. Spremljam tapkanje dežja, tap, tap, tap. Počasne, debele dežne kaplje se spuščajo proti tlom. Pred mano se veča dežna luža. Postaja vse večja in večja. Vsak čas bo dosegla moje razcapane, ponošene čevlje. Ne premaknem se. Čakam. Po zraku zaplava jesenski list. Počasi, z ene strani na drugo, se pozibava v vetriču, kot bi ponavljal plesne korake. Dotakne se luže. Nalahno, s prefinjeno eleganco. Luža zavalovi v obročkih. Počasi celoten list zaplava na gladini luže. Zanesa ga proti meni. Ustavi se. Tik pred mojimi konicami prstov. Srce se mi je ustavilo. Samo za trenutek, za kratek trenutek je prenehalo

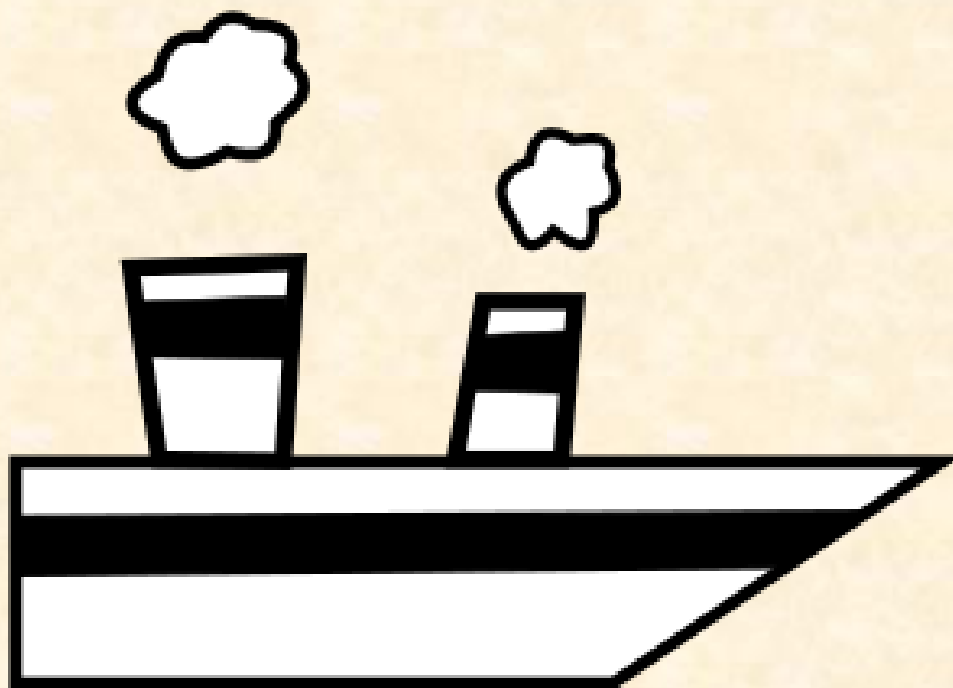

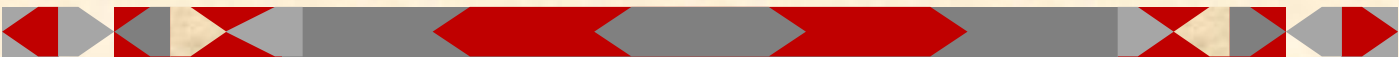
biti. »To,« zašepetam, »to je moj parnik. To je moja ladja, ki me bo odpeljala čez velikansko lužo.« Naenkrat se počutim močnejša. Skozme zaplava val nove energije.

Klecnejo mi kolena. Skozi zrak steče najgloblji zvok, ki ga je kdaj koli zaznalo moje uho. Zadrgeta mi spodnja ustnica.

Priplul je.

Lea Morano, 9. b

ROMEO IN JULIJA

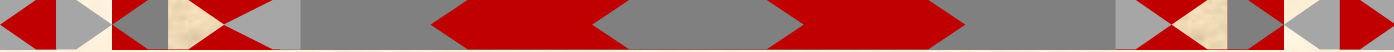
Bila je temna noč. Zmrazilo me je že, ko sem pogledala skozi okno. Premišljevala sem, katero obleko naj oblečem za zabavo v disku. Strmela sem v svojo omaro in pritegnila me je dolga, oprijeta rdeča obleka. Dišala je po svežini in nežnem cvetju. Nadela sem si jo, zlate lase pa sem si spela v razmršeno kito, ki mi je segala do pasu.

Zunaj sem zaslišala avtomobilsko hupo. Pred hotelom me je čakal črn bentley. Voznik se mi je prijazno nasmehnil in mi odprl vrata. Potopila sem se v mehkobo usnjenih avtomobilskih sedežev. Zaslišala sem nežno glasbo, ki je božala moja ušesa. Bentley je drvel po osvetljeni ulici do diska nedaleč stran. Moj oče, znani milijarder, zelo uspešen poslovnež in podjetnik, lastnik verige trgovskih centrov po vsem svetu, mi je pripravil zabavo v najprestižnejšem disku za moj štiriindvajseti rojstni dan. »Ta zabavo bo nepozabna,« sem tiho zašepetala sama sebi.

Voznik je ustavil pred osvetljeno stavbo. Sprehodila sem se po rdeči preprogi, za mano pa sta se kot gori premikala dva varnostnika. »Očka je res dobro poskrbel za varnost,« sem dejala enemu izmed varnostnikov, on pa je le pokimal in medlo strmel predse. Jasno mi je namreč bilo, da noče, da na zabavo pride kakšen nepovabljen gost, še posebej pa ne Romeo Monteg. Bil je mojih let, svobodnega duha in divje narave. Še nikoli ga nisem videla, mi je pa mama govorila, naj se pazim Montegove družine, saj je Romeov oče, tudi zelo vpliven podjetnik, pred približno tremi leti ubil mojega strica Vincenta, brata mojega očeta. Od takrat se najini družini sovražita.

Že na vhodu v lokal sem zaslišala glasno glasbo, ki mi je parala ušesa. Ko sem vstopila, se je okrog mene nagnetlo ogromno ljudi. Vsi so mi želeli voščiti, nekatere sem celo prvič videla. Pograbila sem kozarec penine in ga zlila vase. Po nekaj urah zabave sem se hotela odmakniti od množice, ki me je že dušila. Izmaknila sem se varnostnikoma in odšla na zrak. Svež zrak mi je razmršil lase, ko sem stopila ven. Usedla sem se na bližnjo klopco, ki je samevala v soju ulične svetilke.

Takrat pa je mimo prišel postaven mladenič mojih let. Imel je razmršene črne lase. Kratek pramen mu je padel na oči in zamahnil je z glavo ter ga odmaknil. Njegove kraljevo modre oči so se zazrle v moje in njegov pogled je segel do moje duše. Čutila sem, kako me žgečka v trebuhu. Oblečen je bil v raztrgane kavbojke in majico brez rokavov. Jasno sem videla, kako se mu po roki in vse do hrbta razteza tatu vrtnice

in trnja. Imel je mišičasto postavo in tako dolge roke, da bi lahko ukradel luno z večernega neba. Takoj sem vedela, da mi je všeč. Nato je prisedel k meni in se mi predstavil: »Sem Romeo, sin Alberta Montega, uspešnega podjetnika. Gotovo si že slišala zanj.« Zmračilo se mi je pred očmi. Seveda sem vedela, kdo je družina Monteg. Vendar je bilo že prepozno. Do ušes sem se zaljubila vanj. »Sem Julija Capuletova,« sem mu odvrnila in takoj opazila, da je tudi njemu zamrl pogled. Priznal mi je, da sem tudi jaz njemu všeč. »Pobegniva skupaj,« je predlagal. Stisnil mi je roko in me poljubil.

Čez dobro uro sva že sedela na letalu za Španijo. Odločila sva se za skrivno poroko. Tako sva mesec dni skupaj potovala po Evropi in si delila magične trenutke. Ko sva se vrnila, je moj oče izvedel, da sva bila skupaj z Romeom. Ni pa vedel, da sva se tudi poročila. Nadenj je poslal mojega bratranca Tybalt, ki je deloval tudi kot plačani morilec. Tybalt je Romea počakal v neki temni ulici in ga močno pretepel, ampak Romeo je bil pripravljen in izza pasu je izvlekel pištolo ter mu namenil strel v glavo. Po nekaj dneh skrivanja je policija prijela Romea in odpeljali so ga pred sodnika, ki mu je dosodil trideset let zaporne kazni. Vedela sem, da ga zelo dolgo ne bom videla. Zavila sem se v žalost in samoto. Nisem več izstopila iz svoje sobe. Z nikomer se nisem več družila.

Minilo je nekaj mesecev in moj oče se je odločil, da se bom poročila z županovim sinom Parisom. Vem le, da je nekaj let starejši od mene, da je samovšečen in domišljav. Prišel je dan moje poroke. V rokah sem stiskala malo stekleničko z zeleno tekočino. Trdno sem se je oklepala, saj sem vedela, da je to moja edina rešitev. Ko jo bom popila, bo moje telo mrtvo, čez štiriindvajset ur pa se bom prebudila. Tako sem jo popila in počasi se mi je stemnilo pred očmi. Ko sem se prebudila, sem ležala v krsti, zraven pa je ležal negiben Romeo. V roki je držal krvav nož, prsni koš pa je imel preboden. Vedela sem, da je mrtev. Na licu sem začutila drobno solzo, ki je polzela po mojem obrazu, kot bi odtekalo življenje iz mene.

Odločila sem se, da grem v samostan. Tam sem se zavezala tišini do konca svojega življenja. Na uho mi je takrat prišlo, da je Romeo pobegnil iz zapora, ko je slišal, da sem mrtva, in si še sam sodil na mojem grobu.

Ana Velenik, 9. b

Romeo

Ne morem verjeti, da jo je takole zavrnil, srce mi ne dopušča. Nikoli si ne bi mislil, da goji takšno sovraštvo do njej enakih. A bil sem tam, stal sem med njima. Med pogledom, polnim srda, ki ga je kazal moj oče do nje, ki sem ji obljubil večno zvestobo in ljubezen. Slišal sem njegove težke besede: »Zakaj si nam pripeljal to golazen v hišo?« Ob njihovem globokem zvenu mi je zaledenela kri v žilah in v prsih sem začutil razpoko. Želel sem stopiti v njen bran, jo zaščiti s svojim lastnim telesom ...

Slišal se je le še tresk vrat. Stekel sem za njo, pa me je zgrabila močna roka. Kdo je on, da mi lahko izbira ljubezen mojega življenja, izvir mojega veselja? Iztrgal sem se iz njegovega prijema, se zazrl v meglene jezne oči, ko jo zagledam. Nekaj se svetlika v kotičkih njihove beline. Je to rojstvo solze, razočaranje nad lastnim sinom? Pusti zdaj to, to je le igra svetlobe! Stekel sem za soncem svojega življenja. Prepozno. Nikjer več ne vidim rdečega krila, srebrnega pasu, ne modre rože v njenih gostih vranje črnih laseh, ki so me božali po obrazu.

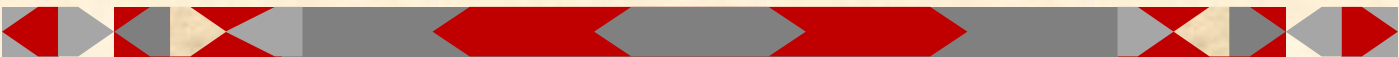
Kje naj jo iščem? Moram jo najti. V toliko ulic bi se lahko zatekla, se skrila in nikoli več vrnila. Ko bi le vedel kje prebiva? V kateri ulici bo danes prespala, v kateri kleti si bo postlala? Ali bo zunaj kar pod zvezdnim nebom zaspala? Noč je svetla, polna luna se ovija v meglice. Vse sem že preiskal, vsak kotiček temnega mesta. Kam naj grem? Prosim te, Mesec, v vsej tvoji lepoti, v imenu ljubezni. Prosim te, pokaži mi stopinje prelepe mladenke. Julije!

Utrujen sem že, a ljubezen me še vedno drži pokonci in ohranja pri močeh. Veter mi začne mršiti lase, ko zaslišim zvok violine. Prelepa otožna melodija mi preplavi telo. Le kje sem slišal tako lepo igranje? Tako lahkotno in umirjeno. Saj to je njena violina!

Julija

Tekla sem, kolikor sem mogla. Nisem se bila pripravljena soočiti s človekom, ki ne spoštuje moje rase, ki nas ima za tatove in goljufe. Rekel mi je, da me njegov oče ne bo takoj vzljubil, vendar nisem vedela, da me bo takoj zavrnil. Romeo me še predstaviti ni utegnil. O, Romeo! Ga bom sploh še kdaj videla? Se bo moja roka še kdaj oklenila njegove? Ne morem ga kar tako zapustiti. Mu je sploh še mar zame? Bila sem prepričana, da nama ja Venera speljala pot od enega do drugega. Tako močno sva se ljubila.

Nikamor se nisem mogla zateči. Obljubil mi je, da bom lahko pri njem prespala. Pa sem spet končala na ulici. Brat ima v našem bornem stanovanju zbrano vso družčino in odkar so ga začeli redno srbeti prsti in

odkar je začel svoj nos vtikati v smrdljive posle, kakšno noč raje preživim zunaj, v luninem siju. K vratu si prislonim violino in pobrenkam po strunah. Tako me je učil oče, ko sem bila še premajhna, da bi lahko s svojimi otroškimi prstki držala violinski lok in z njim igrala violino. Dejal je, da tako violina zveni bolj veselo, poskočno, kakršno bi moralo biti življenje. Polno ljubezni in sreče. Mogoče mi bo danes kakšen mimoidoči par vrgel kovanec za igranje. Ob takšnih nočeh so ulice polne zaljubljenцев. Vendar ne morem obdržati poskočnih tonov brenkanja po violini, zvezde to noč žarijo v žalobni svetlobi. Nalahno začnem z lokom plesati po strunah. V otožnem ritmu začnem počasi premikati stopala. Vživim se v glasbo in moje telo začne obujati občutke najine ljubezni.

Romeo

Sledim prekrasni melodiji. Vedno bližje sem tvorbi not in harmonije. Mesec je opravil svoje. To je violina, katere zvoke še kako rad poslušam. V vetru plapolajo njeni lasje in se prepletajo okoli modre rože. Njen obraz je nežen in čil, njene zagorele ličnice so rahlo dvignjene in njene polne ustnice so priprte v navalu čustev, ki jo kot žejni valovi preplavljajo med igranjem violine. Njene veke so zaprte, ne vidim velikih temnih, zelenih oči. Ampak njeno lice se svetlika v soju zvezd. V očesu se je utrnila še ena solza. Vedno hitreje pleše in živahneje igra. Ne morem je zmotiti, počakal bom, da konča. Vedno hitreje prestopa z noge na nogo, vse hitrejši so ritmi njenega igranja. Spotaknila se je, ne ujame ravnotežja. Hitro jo ujamem in objamem njen hrbet. Prestrašeno se zdrzne in se z mokrimi očmi zazre v moje: »Romeo!« zašepeta. Tesno me objame in poljubim ji lase. Prižgal se je nov plamen najine ljubezni, ki še vedno plete mrežo v najinih srcih.

»Kaj bova sedaj? Tvoj oče me ne sprejme, ne želi ...«

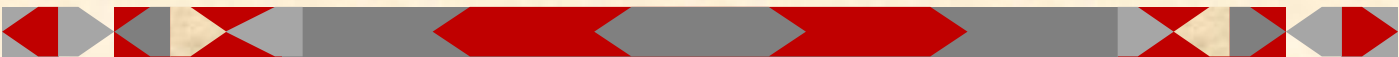
»Očetova volja ne bo ugasnila najine ljubezni. Ne bom te zapustil.«

»Kaj mu boš dejal?«

»Me ljubiš? Želiš deliti svoje življenje z mojim?«

»Da, Romeo. Vse bi dala, da sva lahko skupaj. Ampak kje, tukaj ni pravi kraj za naju!«

»Pobegni z mano! Počakaj me za vogalom kina. Odšel bom domov in vzel vse potrebno za najino pot. Oče je zagotovo v gostilni. Spakiraj vse, kar potrebuješ za pot. Dobiva se čez pol ure.«

Julija

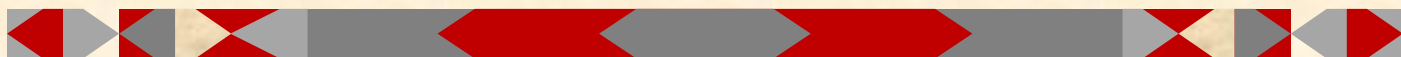
Naredila sem, kot mi je naročil. Pol ure je že mimo. Luna se je skrila za oblaki. Sence se mi zdijo grozeče in srhljive, kot da bi želele pograbiti mojo torbo borne prtljage. Misli mi švigajo na vse strani. Strah me je. Bojim se, da nama ne bo uspelo. Vendar mi srce bije le za njega, kaj bom, če najina ljubezen pretrga korenine, ki povezujejo najini ubogi srci? Le kje je?

Zaslišim zvok motorja. On je. Luč mi razsvetli obraz. Pomaga mi natovoriti prtljago in poda mi čelado. Ne govoriva veliko. Le nasmehne se mi in me tolažeče pogleda. Ko se oklenem njegovega hrbta, me preplavi pogum in polna sem pričakovanj. Zavijeva na glavno cesto. Začne grmeti in v daljavi ujamem blisk strele. Loteva se me neprijeten občutek, kot da me kdo zasleduje po ozki ulici. Obrnem se. Za nama že ves čas vozi isti avto. Ves čas zavija v iste smeri kot midva. Verjetno je le naključje. Vendar me neprijeten občutek noče in noče zapustiti. Ko na naslednjem križišču spet zavije v isto smer, rečem: »Romeo, nekdo nama sledi!« Obrne se in v njegovih očeh se prebudi strah. Bolje pogledam, kdo sedi v avtu za nama. Pa saj ne more biti res, ne morem verjeti svojim lastnim očem! Kako nama lahko sledi? Je opazil Romea, ko je zapustil hišo? Mogoče ni šel v gostilno?

Moj tok misli prekine dež. Romeo pospeši. Prehiteva vozila pred nama. Rečem mu, naj upočasni, ampak noče. Še kar drvi po vedno bolj mokri cesti. Gume začnejo spodrsavati, a on še kar ne upočasni. Vozi že krepko preko omejitve. Skozi noč na semaforju zareže rdeča luč. Kot strela z jasnega neba kriknem: »Romeo, stoj!« A zaman.

Naslednji dan je bil v časopisu glavni naslov: *Mladi par umrl v prometni nesreči.*

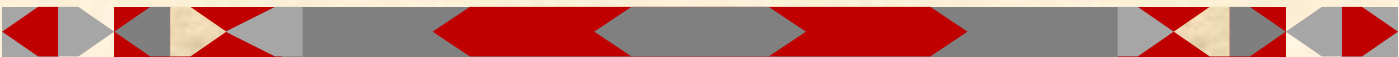
Lea Morano, 9. b

V italijanskem mestu Verona se je že nekaj desetletij bil spopad med dvema mafijskima družinama, Capulet in Monteg. Sovražili so se vsi, od služabnikov, ožjih sodelavcev, družinskih članov pa vse do poslovnih partnerjev. Kadarkoli sta se srečala član Capuletove in član Montegove mafije sta poleg velikega razdejanja pustila za sabo tudi veliko krvi.

Julija Capulet je naravno lepa mladenka z dolgimi vranje črnimi lasmi in travnato zelenimi očmi, ki se lesketajo podnevi in ponoči. Na nora najstniška leta jo spominjajo številne tetovaže, ki ji prekrivajo hrbet in roke. Kot najstnica je bila odvisna od cigaret, poskusila pa je tudi že marihuano, zato so jo njeni starši poslali na zdravljenje k redovnicam v samostan na Siciliji. Od njene ozdravitve je minilo že pet let in danes je popolnoma prerojena oseba, ki se svoje preteklosti ne sramuje in tam pa tam s prijatelji prižge cigareto v spomin na dobre stare in nore čase. Njen oče je lastnik številnih nočnih klubov po Italiji pa tudi v drugih kotičkih Evrope, saj se poleg mafijskih poslov ukvarja še z drugimi dejavnostmi. Tako je organiziral zabavo v enem izmed klubov z namenom, da njegova hči spozna svojega bodočega ženina – predsednikovega nečaka Parisa. Juliji poroka pri tako mladih letih ni ravno po godu, saj želi uživati v mladosti in v svobodi, ki jo ima.

Na zabavi se vrtila disko glasba, alkohola pa je na pretek. Julija sloni v baru skupaj z opitimi prijatelji, ki so jo menda prišli spodbujati k zaroki. Bila je sita lepega govorjenja o Parisu: »Paris je tako uglašen, tako čeden, tako pameten, tako bogat, tako ... popoln.« Obljubila si je, da se bo Parisa potrudila po najboljših močeh vzljubiti. Nakar je njeno pozornost vzbudil neznanec, ki je ravno prišel v bar in si naročil viski. Opazovala je njegovo tetovažo, ki se je vila po njegovih mišičastih rokah in se zaključila na sredincih. Tam pa je bil družinski prstan Montegov. Montegov! Julija ga je pozorno opazovala in se spraševala, čemu je prišel sovražnik v Capuletov klub. Monteg jo je opazil in se nasmehnil. Vstal je z barskega stola in šel ven skozi vrata, ki so vodila na stransko ulico. Julijo je močno zanimalo, kaj skriva, zato se je odpravila za njim. Znašla se je v ulici, polni cigaretnega dima, vonja po poceni alkoholnih pijačah in številnih vinjenih najstnikov, ki so se mečkali. Julija je imela v žepu zavojček cigaret in eno cigareto si je vtaknila v usta. Približala se je Montegu in ta ji jo je brez besed prižgal. Segel ji je v roko in se ji predstavil kot Romeo Monteg, ona pa njemu kot Julija Capulet. Pogovarjala sta se ure in ure, vse dokler nista opazila čistilke, ki je pričela z odnašanjem smeti iz kluba. Kljub temu da sta se spoznala le pred nekaj urami, sta oba čutila, kot da bi se poznala že celo življenje in oba sta si želela, da bi drug z drugim živela do konca svojih dni.

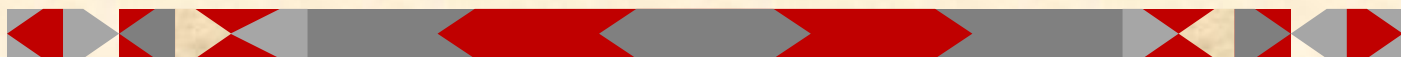

Julija se je od Romea poslovila z majhnim poljubom na lice in stekla k prijatelju Lorenzu, ki naj bi jo odpeljal domov. Skozi okno njegovega rdečega ferrarija je puhala oblak cigaretne dima, kar je Lorenzu dalo razlog več, da ga je zaskrbelo. Še preden je utegnil vprašati, kaj se je zgodilo, mu je ona že pričela razlagati o Romeu in njuni ljubezni na prvi pogled. Preden je speljal z dovoza, pa ga je prosila za majhno uslugo, za katero bi potrebovala njegovo mamo.

Julija se je skušala zelo potihoma splaziti v hišo, a jo je mamin valižanski ovčar izdal z glasnim laježem. Gospod in gospa Capulet sta nemudoma pridvela iz spalnice in Julijo okarala za njeno potuhnjenost na zabavi. Paris jo je čakal dolgi dve uri in se brez nje dogovoril za poroko, ki bo čez tri dni. Hkrati pa tudi izrazil željo, da bi rad kosil z njo in se pogovoril o poročnih načrtih. Denarja je imel kot pečka in ni imel nobene ovire pri hitri organizaciji njune poroke. Julija se je zapodila v sobo, zaklenila vrata in pustila, da solze opravijo svoje. Ob zori jo je zbudil nenavaden hrumeč zvok. Nekako se ji je uspelo skobacati iz kopice rjuh in svitka njene premočene svilene obleke, ki se ji je ni ljubilo preobleči. Odhitela je na balkon in zagledala Romea, slonečega na motorju. Pomežiknil ji je. Nemudoma je iz omare pograbila prvo belo obleko, ki ji je prišla pod roke, se preoblekla in skočila čez balkonsko ograjo. Pristala je v Romeovem naročju in ga strastno poljubila. Poljub je zelo hitro prekinila, saj se je zbala, da ju bo kdo videl. Monteg jo je posadil na zadnji del motorja in ji naročil, naj se ga močno oklene, ter speljal.

Po nekaj urah je parkiral pred zlatarno in z roko v roki sta šla izbrat poročna prstana. Nista si želela posebnih prstanov, kupila sta najpreprostejša srebrna prstana in odhitela na matični urad. Tam ju je pričakal Lorenzo in njegova mama, ki je delala kot matičarka. Poročni obred je bil res kratek in čez dobre pol ure se Julija ni več pisala Capulet, temveč Monteg. Ko sta prihitela v park, sta se nehote zaletela v moškega slednjih let, za katerega se je izkazalo, da je Julijin bratranec Tybalt. Videl je, kako se držita za roke; v navalu besa in sovraštva, ki ga je čutil do Montegovih, je Julijo zmerjal za izdajalko in cipo ter jo mahnil po licu. Romeu je prekipelo, zato je Tybalta hudo pretepel, ni ga pa ubil, saj je mimo prišla policijska patrulja ter ga vklenila. Julija je ostala sama z nezavestnim bratrancem in množico ljudi, ki je opazovala ta nenavaden dogodek. V tistem hipu se je spomnila kosila, ki bi ga morala imeti s Parisom. Ker ni šlo drugače, se je usedla na Romeov motor in se odpeljala iz mesta proti družinskemu posestvu. Na cestišču ji je pot prekrižala srna in Julija je izgubila nadzor nad vozilom ter zletela s ceste. Kotalila se je po bregu navzdol, zato je dobila nekaj prask, zraven pa še počeno rebro in rahel pretres možganov. Motor je bil popolnoma uničen. Julijo je nezavestno in poškodovano našel Lorenzo ter jo odpeljal v bolnišnico.

Medtem so Romea izpustili s policijske postaje, saj je bilo premalo dokazov, očitvidci pa so imeli vsak svojo zgodbo. Čakal je na avtobus in bral spletne novice. Ena od njih se je glasila *Capuletovi žalujejo* in pod njo fotografija njegovega popolnoma uničenega motorja. Pomislil je na svojo ljubljeno. Ni se zmenil za

ravnokar prispeli avtobus, temveč je stekel naravnost v mestno bolnišnico, se pri dežurni sestri pozanimal, kje bi lahko našel poškodovanko Julijo in odvihral po hodniku. Ustavil se je šele, ko je videl Lorenza, ki je jokal na hodniku. Ta mu ni ničesar rekel, le s prstom je pokazal in Romeo je pogledal. Iz Julijine sobe so odpeljali posteljo s truplom v beli mrtvaški vreči. Romeo ni verjel svojim očem, stekel je v sobo in spregledal zaveso, ki je ločevala dve bolniški postelji. Na nočni omarici so bile protibolečinske tablete in brez premisleka je zaužil preveliko dozo. Ta čas se je iz anestezije zbudila Julija in odgrnila pregradno zaveso. Zagledala je Romea in njegov prazni pogled. Spustila je krik in se osvobodila vseh žic in cev, na katere je bila priklopljena. Spustila se je na tla in ga pričela poljubljati upajoč, da bo odprl oči. Ni jih. Spomnila se je, kako ji je kazal žepni nož, ki ga je podedoval od dedka in ga je vedno nosil s seboj. Brskala je po njegovih žepih, ga našla in si s hladnim rezilom prerezala žile na zapestju. Izkravela je pred očmi svojih staršev, ki so ravnokar vstopili v sobo, kmalu zatem, ko so slišali za nezgodo, ki se ji je pripetila. Ob prizoru so se zgrozili. Mati je zajokala, saj je njeno edino dete umrlo. V sobo je prihitel Lorenzo z Romeovim očetom in se ob prizoru zlomil. Oba očeta sta se zjokala ob truplih svojih otrok. Stari Monteg je že izgubil ženo zaradi šibkega zdravja, zdaj pa še sina. Po nekaj minutah glasnega ihtenja je spregovoril Lorenzo in jim povedal o njuni skrivni poroki, o njuni pravi ljubezni, o Julijini žalosti ob zaroki s Parisom, o Romeovem nestrinjanju z mafijskimi posli.

Očeta sta se opravičevala v upanju, da bo to njuna otroka oživel. A za Romea in Julijo je bilo prepozno.

Špela Pangerc, 9. b

ČRTICE

V labirintu

Odločila sem se, da bom pripovedovala o dogodku, ki se mi je najbolj vtisnil v spomin in ga ne bom nikoli pozabila.

Ko sem še hodila v vrtec, se je mama nekega jesenskega torkovega popoldneva odločila, da grem z njo po nakupih. »Ana, kje si? Čakam te pri vratih!« sem zaslišala na hodniku. Zunaj je bilo prijetno toplo. Sonce mi je božalo obraz.

Ko sva prispeli v trgovino, so se pred mano odprla ogromna drsna vrata. V trgovini je bilo ogromno ljudi. Kar naenkrat sem zagledala police s sladkarijami. Zdelo se mi je, kot da sem v sedmih nebesih. Nad mano so se dvigovale dva metra visoko. »Mami, prosim, lahko en zavojček bonbonov?« sem s prstom pokazala na roza zavojček, ki je stal tik nad mojo glavo. »Ne, pridi, nimava časa,« je rekla in odšla dalje. Bila sem zelo razočarana. Čutila sem, kako se mi solzijo oči. Komaj sem jih zadrževala.

Še nekaj dolgih sekund sem strmela v slastne, bleščeče se sladkarije. Ozrla sem se okrog sebe. Nikogar. Živčno sem postopala na mestu. Mame ni bilo nikjer. Še nikoli v življenju nisem bila tako sama. V glavi sem slišala zamolklo šepetanje: »Mama, mama, kje si?« Nato sem zbrala pogum in jo šla iskat. Pogledala sem za naslednjimi policami. Nič. Tam je bila le neka stara gospa, ki je najverjetneje kupovala kekse za svoje vnuke. Tako sem še nekaj časa hodila gor in dol po veliki trgovini. Spet sem se znašla na začetku – pri sladkih dobrotah. Na svojem licu sem začutila solzo, kako polzi navzdol. Obupala sem že. Naenkrat pa zaslišim: »Ana, Ana, kod se potikaš?« Seveda, glas je bil mamin. Obrnila sem se. Preplaval me je val sreče in veselja. Kar poskočila bi. Kakor so me nesle noge, sem stekla v njen objem. Pri srcu sem čutila toplino in ljubezen. »Mami, a lahko te bonbone?« sem pokazala s prstom. Nasmehnila se je in me še enkrat močno objela. »Seveda,« mi je dejala, »samo obljubi mi, da se ne boš več sama potikala okrog.« »Obljubim,« sem ji rekla.

V rokah sem držala zavojček bonbonov in se smehljala na zadnjem sedežu avtomobila. V vzratnem ogledalu sem videla, kako se smehlja tudi mama. Ko danes pomislim na ta dogodek, se nasmehnem. Takrat sem se naučila, da ne smem nikamor brez védenja staršev. Tako se ja začel moj labirint življenja.

Ana Velenik, 9. b

Prva selitev, novi prijatelji in novi doživljaji

Danes bom pripovedovala o svoji prvi selitvi, saj je bila to najtežja selitev od vseh. Takrat sem bila stara pet let. Z mamo, očetom in mlajšim bratom smo se iz Zbilj preselili v Postojno.

Ko sta se starša odločila za selitev na drugi konec države, nisem niti razmišljala o tako dolgi poti. Stara sem bila pet let in v domačem kraju sem imela veliko prijateljev. Tam smo živeli z babico in starim očetom na kmetiji. Ta kraj sem imela najraje, saj sem gojila veliko ljubezen do živali že od malih nog. Selitev se mi ni zdela velik problem, ampak ko smo po zelo dolgi vožnji prispeli do stanovanja v Postojni, sem takoj spremenila misel. Prispeli smo na parkirišče pred velik rumen blok, kakršnih tam v vasi nisem bila vajena. K sreči sta starša našla stanovanje v pritličju in ni bilo stopnic. Stanovanje mi je bilo všeč, čeprav je bilo majhno. Nekega dne sem vprašala mamo: »Zakaj pa smo se preselili tako daleč od babice? Ali jo bom še kdaj videla?« Bila sem namreč v strahu, da babice ne bom več videla. Mama mi je pa z nasmehom na obrazu odgovorila: »Veš, Laura, ne moremo vedno živeti pri babici. S tvojim očetom sva hotela stanovanje samo za nas štiri in dobila sva novi službi. Seveda boš babico lahko videla še velikokrat.« To mi je vrnilo nasmeh na obraz.

Nekega poznega popoldneva sva z mamo sedeli na balkonu in opazovali travnik pred blokom. Nakar sem opazila dekle z dolgimi rjavimi lasmi, ki se je vozilo s kolesom. Pogledala sem mamo in ji dejala: »Poglej, deklica na kolesu! Mogoče bi lahko bili prijateljici.« Mama pa je veselo rekla: »Pojdi in jo vprašaj, kako ji je ime.« Stekla se ven, ampak ker sem bila vedno sramežljiva deklica, si nisem upala reči ničesar, pa čeprav sem bila zelo vznemirjena zaradi morebitne nove prijateljice. Nekaj časa sem sedela na pločniku, saj tam ni bilo nevarno, in jo opazovala, zato pa je ona prišla do mene in me vprašala: »Živijo, si ti nova tukaj?« Srce mi je razbijalo, kot bi bila zaljubljena, a sem ji odgovorila: »Ja, moje ime je Laura. Pred kratkim smo se preselili sem. Kako je pa tebi ime?« Z velikim veseljem in nasmeškom na obrazu mi je odgovorila: »Vedrana sem. Lepo te je bilo spoznati.« Tistega popoldneva sem spoznala prvo prijateljico po selitvi. Kljub žalosti in temačnim mislim sem bila srečna, a še vedno je prva selitev pomenila nekaj. Takrat sem ravno nehala hoditi v vrtec in pred začetkom šolskega leta smo se preselili. Prvi šolski dan – spomnim se ga kot včeraj. Otroci, ki jih nikoli nisem videla. Bila sem nervozna in hotela sem domov k babici. Mama me je tolažila, da bo vse v redu. Očeta se v tistem času ne spomnim preveč, a se je po selitvi spremenil. Vem le, da je dobil službo v Pivki, a zaradi neozdravljive bolezni ni smel voziti. Zato sva ga z mamo vsak dan vozili v službo.

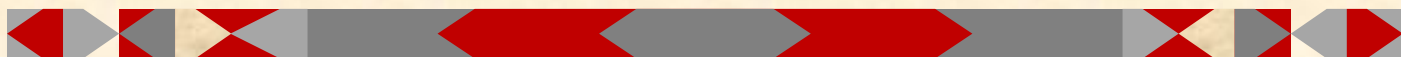
Vedno ko smo šli na obisk k babici, sem bila na trnih in sem bila vedno prva v avtu. Ko smo prispeli tja,

sem stekla babici v objem. Ko je mama rekla, da moramo oditi, sem bila zelo žalostna zaradi odhoda in trmasto vztrajala, naj še malo ostanemo, zato je bila mama včasih prav jezna name. Po navadi sta mi babica in stari oče dala nekaj denarja in čokolado, da sem bila boljše volje. Ko smo prispeli spet v svoj novi dom, sem se zbudila, saj sem v avtu med vožnjo običajno zaspala. Zelo sem bila žalostna in pozneje, se spomnim, sem še nekajkrat jokala zaradi selitve. Moja starša sta me ob selitvi podpirala in razumela mojo stisko. Sčasoma pa sem si tudi v novem okolju dobila nekaj prijateljev.

Ko se danes ozrem nazaj, mi je lepo, da sem se preselila kljub težkim časom, ki sem jih takrat doživljala. Sama pri sebi razmišljam, če se ne bi preselili, ne bi imela take prihodnosti, kot jo imam danes. Čeprav ni popolna, sem srečna.

Laura Štenkler, 9. b

Rdeče jabolko

Kako otroku poveš, česa ne sme, ko pa tega ne razume? Otrok ne razmišlja o posledicah. Te pridejo na vrsto, ko je že storjeno. Sam mora razumeti, kaj je prav in kaj ne. To mora sam občutiti. Njegovo srce mora prevzeti krivda, žalost, želja, da bi lahko popravil napako.

Bila sem majhna deklica, ki je komaj eno leto hodila v šolo. Bil je čas, ko zorijo jabolka in hruške, ko je zunaj še toplo in ne prevroče. V tistem razposajenem in srečnem vzdušju je moje telo prevzela želja. Želja po nečem, za kar sem vedela, da ni ravno prav, ampak želja je zmagala. Sledila sem njenim ukazom.

Igrala sem se na dvorišču. S kredo sem risala nove in nove oblike in se počutila, kot da je ves svet moj. Pregarjala sem se za žogo na zelenici, jo brnila, prijela, vrgla v zrak in spet brnila, a premočno. Odbila se je od nizkega zidka, ki loči našo zelenico od ceste in se ustavila pred sosedovo ograjo. Stekla sem za njo. Prijela sem jo in se zagledala čez ograjo. Sosed je imel osem lepih mladih jablan. Vse so imele polne veje jabolk. Tako lepo so mi zadišala in me v svojih oranžnordečih barvah vabila k sebi. Močno sem si jih zaželela. In tam je bilo veliko rdeče sočno jabolko. Samo ob misli nanj mi je zaplesal jeziček in pocedile so se mi sline.

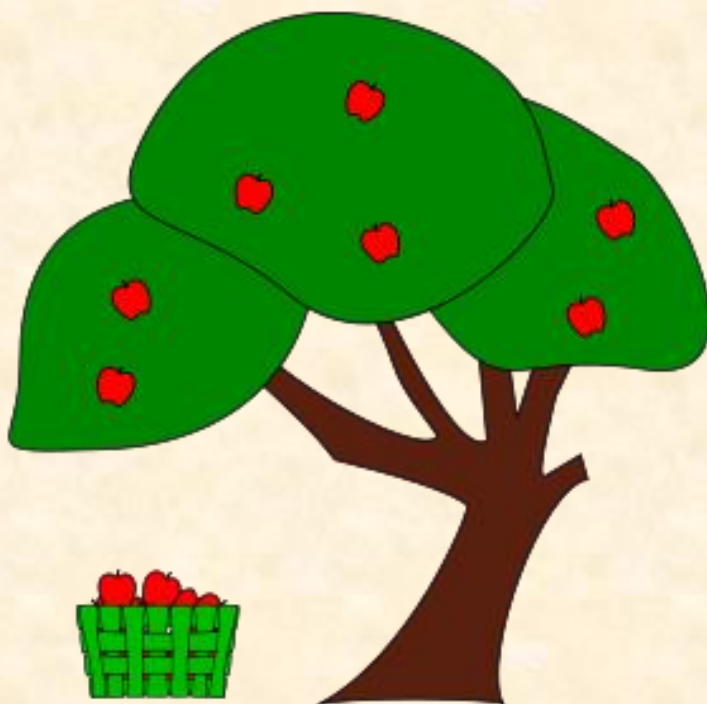
Spustila sem žogo, spretno splezala čez ograjo in odtrgala veliko rdeče jabolko. Hitro sem se vrnila na dvorišče in se skrila v grm, da mi nihče ne bi ukradel zaklada. Ugriznila sem vanj in moja usta so se napolnila s sladkobo. Zdelo se mi je, kot da sem pojedla zlato jabolko. V mojem srcu je bilo toplo in kar jedla sem ga in jedla. Ni mu bilo konca. Takrat zaslišim brata: »Videl sem te, videl! In zdaj grem povedat mami!« Nisem vedela, o čem je govoril. Si je tudi on želel takšno jabolko, kot ga imam jaz? Takrat me je zaskalelo v srcu. Bolečina je zaplavala skozi moje celotno telo. Ne, ni si želel mojega jabolka. Videl me je, kako sem pri sosedovih odtrgala njihovo jabolko. Ukradla sem ga. Takrat sem šele pomislila: Zakaj sem hotela ravno to jabolko? V kleti imamo še cel zaboj takšnih jabolk! Izpljunila sem svoj zadnji grizljaj. Jabolko ni bilo več sladko, bilo je grenko in lepljivo, z okusom katrana. Bilo me je grozno sram. Nisem vedela, kaj storiti. Hotela sem zakričati, zajokati, se skriti v temno luknjo in nikoli več pokukati ven. Vse me je bolelo, a najbolj v srcu. Tam je rasla velika razpoka, ki se je večala in večala.

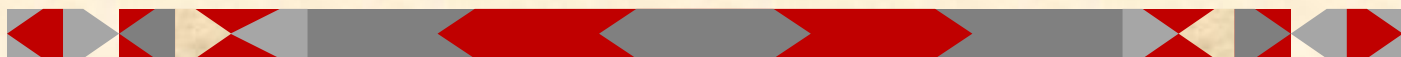
Nisem imela izbire. Stekla sem v hišo. Počasi sem se sezuvala in čevlje skrbno pospravila. Se dolgo obuvala copate, iskala levo in desno, ko sem končno mukoma vstopila v kuhinjo. Tam je bila mama. Stala je pred pultom in rezala čebulo. Ni bila jezna. Njen obraz ni bil žalosten. Za trenutek sem pomislila, da ničesar ne ve. Potem pa je žarek svetlobe posvetil v njene oči in v njih sem zagledala skrb in nato kanček jeze. Ko sem stopila do nje, ni rekla ničesar. Tudi pogledala me ni. Narezano čebulo je stresla v kozico in nadaljevala s kuho.

Že sem se hotela obrniti in iti stran, ko sem zaslišala. S strpnim in mehkim glasom je dejala: »Tudi mi imamo jabolka.« Hotela sem izginiti, se pretvarjati, da me ni. Bilo me je tako sram, da sem se želela udreti v zemljo. Ne vem, kje sem zbrala še zadnje moči, da sem stekla v sobo.

Nikoli več nisem jedla jabolk s sosedovih dreves. Ko pomislim na ta dan, se mi naredi kepa v grlu in stisne me pri srcu. Celo kanček sramu me še vedno preplavi po telesu, pa čeprav sem bila samo otrok, ki si je zaželel rdečega sadeža v svojih majhnih mehkih neutrjenih rokah.

Lea Morano, 9. b

LIKOVNA DELA

Špela Pangerc, 9. b

Pia Kapelj, 9. b

Katja Frank, 9. a

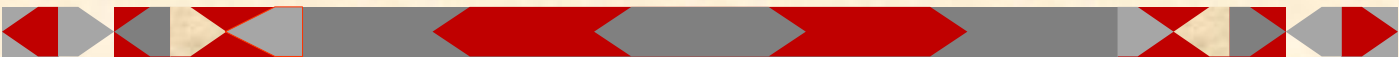
Maja Boštjančič, 9. a

Tina Logar, 9. b

Monika Šircelj, 9. a

Viri risb in slik ob besedilih

- ♦ *Openclipart*. Pridobljeno junija 2018 s <https://openclipart.org/>
- ♦ *All-free-download.com*. Pridobljeno junija 2018 s <https://all-free-download.com/>